

# Giới thiệu Vương Phi Lạnh Lùng

Lãnh Minh Nguyệt ngoài thân phận là bác sĩ thiên tài còn là một vị bang chủ lạnh lùng, khét tiếng của thế giới ngầm. Trong một lần cô làm nhiệm vụ bị giết chết do người khác phản bội mà xuyên qua trở thành kẻ phế vật nổi danh của Phụng gia Thiên Long quốc.

Long Nhật Hân là vị chiến thần của Thiên Long quốc, một người lãnh huyết vô tình không gần nữ sắc nhưng lại chẳng thể quên được bóng hình của nàng.

Khi nàng lạnh lùng gặp phải hân một kẻ lãnh huyết vô tình thì sao. Liệu nàng có thể tin tưởng vào tình yêu mà hân dành cho nàng. Khi mà chính vì cái được gọi là tình yêu đã khiến nàng phải trải qua cuộc sống không khác gì địa ngục trước đây.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 1: Phản bội

Trong một căn phòng màu đen giờ đang tập trung tất cả những kẻ được mệnh danh là tử thần. Ngồi ở vị trí cao nhất là một cô gái mang trên mặt chiếc mặt nạ màu đỏ máu. Cô là người mà cả thế giới nghe tên đều phải kinh sợ Huyết Quý người đứng đầu thế giới ngầm. Một người trong số đó đứng ra "Thưa bang chủ vụ này chúng ta có nhận không ạ "

"Có chứ sao lại không nhận" cô gái trả lời "Đêm nay 10h no.1 no.2 tập trung tại bang cùng tôi làm nhiệm vụ" cô gái nói tiếp

"Vâng thưa bang chủ" Hai giọng nói cùng vang lên

Đêm 10h tại chỗ hẹn "xuất phát" "rồ"

Tại một ngôi biệt thự xa hoa nào đó. Trong một căn phòng sang trọng có một giọng nói già nua vang lên "chuẩn bị xong chưa" "dạ rồi ạ"

"Cứ như vậy mà..... " giọng nói chưa kết thúc thì bất ngờ dừng lại

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 2: Phản bội (2)

Trước mắt là sự xuất hiện của ba bóng đen. Đứng đầu là một cô gái vs chiếc mặt nạ máu trên mặt người mà cả thế giới đều kinh sợ. Người đàn ông chưa kịp ns j đã bị tiếng nói của cô gái lấn áp

"Nên kết thúc rồi " và sau đó là "đoan....g...g" trên trán người đàn ông xuất hiện thêm một hố máu đỏ chói. Trên đầu súng trong tay cô khói vẫn đang bay lên. Cô quay bước đi ra của cùng đồng đội của mình không hề ngoái đầu nhìn lại. Bỗng một tiếng "h... ự" cô ngã xuống khoé miệng chảy xuống một dòng máu màu đỏ bất mất. Trước mặt cô tối sầm lại bên tai còn văng vẳng tiếng cười của no.1 " hahahahaaaa chỉ cần Huyết Quý chết đi thì vị trí số một sẽ là của ta hahahaaaaa " và rồi cô mất đi ý thức trước mắt cô chỉ còn màu đen của bóng tối vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 3: Xuyên qua rồi

Cô thấy phía trước có luồng ánh sáng mờ ảo nên vội vã đi theo. Đi mãi đi mãi phía trước cô xuất hiện một ngôi nhà tranh ở đó có hai người đang ngồi đánh cờ một nam một nữ khoảng 45-50 tuổi. Cô nài xem đây là đâu mà không để ý bỗng người đàn ông lên tiếng

"Chúng ta ở đây đợi ngươi đã rất lâu rồi "

Cô ngơ ngạc chẳng hiểu gì mãi lâu sau mới phản ứng lại rồi lấy tay chỉ vào mặt mình hỏi " Tôi á"

"ừ chính là ngươi " người đàn ông trả lời

"Các người đợi tôi làm gì " cô hỏi lại mà khuôn mặt vẫn ngơ như bò đeo nơ vậy

"Đưa ngươi về với thế giới thuộc về chính ngươi " "thế giới thuộc về tôi. Là đâu"

"Đến đó rồi ngươi sẽ biết thôi, còn đây là món quà ta chuẩn bị cho ngươi " người đàn ông nói rồi phất tay. Một luồng sáng trắng bay đến phía cô rồi biến mất ngay như chưa từng xuất hiện vậy. Bỗng nhiên trong đầu cô xuất hiện một cuốn bí tịch tên là " Phá Nguyệt kiếm thức ". Cô không kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra thì người đàn ông đó đã phất tay cái nữa, cô có cảm giác như mình lại bay lên lại đi vào bóng tối vô tận.

Cô đang muốn hỏi đây là đâu thì bên tai vang lên tiếng nói " Ta là Nhật lão còn nàng ấy gọi là Nguyệt bà nhớ lấy " và kèm theo đó là một tràng tiếng cười vui vẻ "hahahaaaaa". Toàn thân đau gân cốt như sắp gãy ra đây là cảm giác đầu tiên của nàng bây giờ ( từ giờ gọi cô = nàng nha). Từ từ mở mắt ra thế mà đập vào mắt của nàng lại là một khuôn mặt già nua đầu tóc rũ rượi chẳng khác nào một lão "khất cái" khiến nàng suýt thì sặc nước bọt.

"Nha đầu ngươi tỉnh rồi hả làm lão già này lo muốn chết " lão khất cái nói

"Uk mà lão già đây là đâu vậy " nàng hỏi

"Này ngươi không ăn nói hăn hoi được chút à là lão già này đã cứu ngươi đây " lão khất cái râu tóc dựng ngược cãi lại

"Vậy đây là đâu " nàng hỏi

"Nhà ta chứ còn ở đâu " lão đáp. Lão vừa nói xong nàng bỗng thấy đầu đau dữ dội. Một dòng ký ức tràn vào não khiến nàng ngất đi. "Nha đầu này ngươi làm sao vậy.... Haiza thật là " lão thở dài rồi đi ra ngoài đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 4: Bái sư

Ba ngày sau nàng nằm trên giường từ từ mở mắt. Đập vào mắt nàng bây giờ là một căn phòng mang phong cách cổ đại với những vật dụng tuy đơn sơ nhưng lại rất tinh xảo.

Cánh cửa mở ra lão già hôm nọ cứu nàng đi vào trên tay còn bưng một bát thuốc.

"ngươi tỉnh rồi hả uống thuốc đi cho khỏe " nói rồi lão đưa bát thuốc cho nàng

-Nhận lấy bát thuốc nàng hỏi " mà ta đã ngủ bao nhiêu lâu vậy "

Lão già trả lời một cách tinh bơ " ba ngày " nàng nghe xong mà hết hồn thế mà nàng ngủ tận ba ngày lận

- Mà đây là đâu vậy. Nàng hỏi lão

"Nhà ta chứ còn đâu nữa"

- À mà ngươi chưa nói cho ta biết ngươi tên gì đâu đấy

Nàng suy nghĩ một lát rồi nói " ta tên Phụng Minh Nguyệt" vì sao nàng lại họ Phụng mà không phải họ Lân.

Chỉ là trong thời gian hôn mê nàng đã tiếp nhận ký ức của khối thân thể này: Phụng Minh Nguyệt 10 tuổi đích nữ Phụng gia, gia tộc bí ẩn lớn nhất Thiên Long quốc nhưng lại sinh ra một đích nữ mệnh danh là phế vật nên nàng bị cả gia tộc khinh thường bị bạn cùng trang lứa bắt nạt.

Trong một lần gia tộc tổ chức cho thế hệ trẻ đi săn bắn ( tức ba ngày trước) nàng nhất quyết đòi theo mặc cho cha mẹ ngăn cản. Kết quả đến vách núi nàng bị lừa đẩy xuống vách núi mà bỏ mạng nên nàng ( LMN) mới có cơ hội sống lại lần nữa.

Nếu đã sống lại lần nữa mà còn nhờ thân xác của cô bé này thì nàng quyết lấy thân phận Phụng Minh Nguyệt này sống tiếp vậy &&&&&& hỏi tương kết thúc @@@@

- Ak mà lão già ngươi chưa nói với ta ngươi tên j đâu ak nha. Nàng nhìn lão với ánh mắt đầy nghi hoặc

Lão vuốt râu tỏ vẻ cao nhân đắc đạo ( có mà hắc đạo thì có) ta tên Vương Hoàng người giang hồ gọi ta là Độc lão nha. Nhưng mà ta không thích y thuật

của ta còn giỏi hơn độc thuật mà (nhưng mà chẳng ai biết)

- Ta thấy ngươi rất có tố chất hay Bái ta làm thầy đi ta truyền cho ngươi tất cả những gì ta biết. Không khéo tương lai còn giỏi hơn ta nữa không chừng.

Nàng vuốt cằm tỏ vẻ suy nghĩ lúc lâu sau mới ngước mắt lên nhìn Vương Hoàng " Sư phụ "

- tốt tốt đồ đệ ngoan con nghỉ ngơi đi đợi khi nào con khỏe lại chúng ta sẽ lên đường.

Nàng hơi bất ngờ " đi đâu ak "

- ak chúng ta sẽ về núi Thất Phong nơi ở của của Dược môn cũng là môn phái chúng ta.

"Ra là vậy " nàng gật gù như đã hiểu

Thôi con nghỉ ngơi đi cho khỏe ta ra ngoài đây.

Sáng hôm sau nàng tỉnh dậy từ sớm ra ngoài hít thở không khí trong lành tiện tập luyện những bài thể dục buổi sáng mà thường làm ở thế kỉ 21. Sau khi tập luyện đến mức mồ hôi nhễ nhại mới tạm ngồi nghỉ.

- Thân thể này sao mà yếu thể chứ mới tập luyện một chút mà đã mệt sắp đứt hơi rồi cần phải rèn luyện nhiều mới được. Nàng thở dài rồi đi ra cạnh bờ suối rửa mặt.

Vừa nhìn xuống dòng nước nàng cũng khá bất ngờ với dung mạo của khối thân thể này. Làn da trắng hồng mịn màng như thể vắt ra nước. Mắt hạnh môi đào, đôi mắt đen láy nhìn như có cảm giác bị xoáy sâu vào đó vậy.... Tóm lại là một tiểu mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành (không biết tả ntn nên chỉ viết thể thôi các bạn thông cảm). Nhìn dung mạo dưới nước có tới 8-9 phần giống với dung mạo trước kia của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 5

Chương này mình gửi tặng bạn Âu Dương Mỹ Ngọc cảm ơn bạn đã ủng hộ

//////////Đường phân cách vào truyện//////////

Mười ngày sau vẫn như thường lệ Minh Nguyệt tỉnh dậy từ sáng sớm tập luyện. Nghỉ ngơi 10 ngày sức khỏe của nàng đã tốt lên rất nhiều. Sau khi tập luyện vẫn như thường lệ nàng ra bờ suối rửa mặt khi quay về thấy lão sư phụ đang thu dọn đồ đạc nàng hỏi

- Lão già đang làm cái gì thế sao tự nhiên lại thu dọn đồ đạc làm gì. Đừng thắc mắc vì sao nàng lại không gọi lão là sư phụ mà lại là lão già trong khi đã bái lão làm thầy. Chỉ là sau vài bữa kể từ ngày nhận lão làm thầy lão thấy nàng mỗi buổi sáng đều tập những động tác quái dị (những động tác nàng hay tập luyện ở hiện đại đó). Nên đòi nàng dạy cho nàng không dạy thế là lão cứ mề neo bên tai khiến Minh Nguyệt ức chế và kết quả là đối tử sư phụ sang lão già luôn. Nàng cảm thấy sai lầm khi bái cái lão ngoan đồng này làm thầy.

"Trời ơi tiểu đồ đệ của ta con sao con cứ gọi ta là lão già vậy ta là sư phụ của con mà " lão nhìn nàng bày ra khuôn mặt ngây thơ vô(số)tội đáng đánh đòn.

- Thôi ngay tóm lại là lão đang làm cái gì đấy. Nàng tròn mắt nhìn bản mặt đáng đánh đòn của lão

" Ta thấy con cũng đã khỏe lại nên muốn con cùng ta lên đường về Dược môn làm lễ nhập môn cũng ở lại đó học tập luôn được không " lão nàng ánh mắt cún con nhìn về phía nàng chờ ý kiến

-Minh Nguyệt suy nghĩ một lát rồi đồng ý " được rồi đợi ta đi thu dọn đồ đạc rồi lên đường. Thế rồi nàng quay bước về phòng mình để thu dọn đồ đạc

...//...//...//...//.tuyến phân cách dọn đồ...//...//...//...//.

Sau khi thu dọn xong những thứ cần thiết hai thầy trò các nàng cùng nhau cưỡi ngựa về núi Thất Phong nơi tọa lạc của Dược môn. Môn phái mà tất cả mọi người không ai muốn đắc tội. Nếu các ngươi dám chắc cả đời mình không bị thương hoặc bệnh nặng.

//////// TẠM NTN THÔI NHÉ TÔI NAY MÌNH TRẢ BÙ VẬY. MỌI NGƯỜI THÔNG CẢM CHO MÌNH NHÉ////////

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 6: Dược môn

Ba ngày sau kết thúc chặng đường của hai thầy trò nhà Minh Nguyệt nơi chúng ta dừng chân là Dược môn nằm trên đỉnh núi Thất Phong ở phía Bắc Thiên Long quốc. Xuất hiện trước mắt nàng hiện giờ là một ngọn núi lớn với 7 đỉnh núi cao chót vót (thể mà gọi là Thất Phong).

Khắp nơi đều là sương mù tím lợt lơ lửng từ chân núi tới đỉnh chỉ thấy thấp thoáng sau làn sương mù tím mờ ảo là 7 đỉnh núi thấp thoáng

Một nơi đẹp là vậy tiên cảnh là vậy nhưng trong mắt người đời nơi đây như một cấm địa. Chẳng có người nào sau khi đi vào mà vẫn còn toàn thân đi ra (ôi sao mà đã man thế)

Các bạn tò mò vì sao ư đơn giản nơi đây là địa bàn của Dược môn thần bí người đời chỉ biết có sự tồn tại của Dược môn chứ chẳng hề biết nó ở chỗ nào. Vì muốn giữ bí mật các môn chủ đời trước đã trồng một loại thảo dược xung quanh bìa rừng mà sau khi nở hoa sẽ tiết ra khói độc màu tím nguy hiểm. Chỉ có người trong môn phái mới có thuốc phòng độc được đặc chế của môn phái để tránh trúng độc.

Cho nên những người ngoài kia không hề biết nơi bọn họ gọi là cấm địa tử vong kia chính là nơi mà môn phái bí ẩn nhất giang hồ Dược môn cư trú.

"Đồ đệ ngoan đây chính là nơi môn phái của chúng ta Dược môn lưng lầy giang hồ đó" lão sư phụ vừa vuốt râu đắc ý cười

-Oa nơi này thật đẹp. Nàng mở to đôi mắt đen đầy tán thưởng.

- Con đừng thấy nó đẹp mà nhầm nếu đi vào không cẩn thận là mất mạng như chơi đó. Nơi này khắp nơi đều là kịch độc không có thuốc giải độc môn thì chỉ có chết thôi con biết chưa.

- Bây giờ con uống viên thuốc này lại chúng ta cùng lên núi về môn phái của chúng ta. Lão già cười đưa cho nàng một viên thuốc màu đỏ au như máu.

Nàng nhận lấy không ngần ngại bỏ viên thuốc vào miệng nuốt xuống rồi đi cùng lão sư phụ lên núi nơi nàng sẽ ở và học tập trong thời gian sắp tới.

Nàng cùng lão sư phụ bước vào trong rừng đầy sương mù tím. Xuyên qua làn sương tím xuất hiện trước mắt nàng là một cánh đồng hoa và các loại thảo dược. Ở giữa là một lối đi xuyên qua cánh đồng.

-Oa đẹp thật không ngờ sau cánh rừng độc dược lại có một nơi đẹp thơ mộng như vậy a. Nàng trầm trồ khen ngợi

Tất nhiên đây là Dược môn đó đồ đệ àk. Lão già vuốt râu tự sướng

Sau khi đi qua cánh đồng thảo dược trước mắt hai thầy trò là một bậc thang cao nhìn không thấy điểm cuối. Hai thầy trò cùng nhau bước lên bậc thang mới đầu còn bình thường nhưng đi được một lúc nàng bắt đầu cảm thấy mệt "cao gì mà cao dữ vậy đi mãi không hết cứ kiểu này chắc chết sớm mất thôi".

Sau một hồi ca bài ca mạng tên "trời ơi" thì cũng đến được nơi cần đến Dược môn đích đến của hai thầy trò trong chuyến đi lần này.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 7: Kiếm Thánh Lăng Huyền

Sau khi đến nơi lão sư phụ sợ nàng tuổi nhỏ sức yếu nên sắp xếp cho nàng một biệt viện tên Thanh trúc viện để nghỉ ngơi nói là đợi Minh Nguyệt bình phục hẳn mới làm lễ nhập môn gì đấy. Nàng cũng mặc kệ lên đường 3 ngày trời vừa nãy lại leo thang khiến nàng mệt gần chết giờ chỉ muốn nghỉ ngơi trước tiên với lại giờ trời cũng đã chập tối. Sau khi cơm nước xong tắm rửa sạch sẽ nàng leo lên giường ngủ một mạch tới sáng mai.

Sáng sớm hôm sau nàng vẫn thức dậy như mọi khi để luyện tập. Đang tập lại những chiêu karate học trước kia thì nàng bỗng cảm giác được sự xuất hiện của thêm một người nữa. Theo phản xạ nàng quay lại ra chiêu với vị khách không mời này.

Người đến cũng hơi bất ngờ thật không thể tin được một cô bé mới 10 tuổi lại phản xạ nhanh đến vậy. Vội vàng ra chiêu cản chiêu thức của nàng. Minh Nguyệt ra chiêu nào cũng ngoan độc khiến vị khách không mời này cũng khá bất ngờ. Một cô bé như nàng mà có thể đánh được những chiêu thức khó và kì lạ này làm sao mà người khác không bất ngờ cho được.

Đánh một lúc đã mệt lử Minh Nguyệt quyết định không đánh nữa và thu chiêu lại. Dù sao khối thân thể này vẫn còn quá yếu không thể so với trước kia nên không thể chịu lâu được. Với lại nàng cảm thấy vị khách này cũng không có địch ý nên thôi không đánh nữa mà quyết định đi uống trà nghỉ mát (lạ

tỉ, tỉ vô tư thật)

Vị khách kia đang đánh hăng say thấy nàng ngừng lại cũng khá bất ngờ nên đi theo nàng vào thềm.

Bỗng câu hỏi vang lên " Sao không đánh nữa đang vui mà"

Nàng ngược mắt lên nhìn. Một ông lão cũng tầm tuổi sư phụ nàng mà trả lời " một không đánh nữa. Mà ngươi có sở thích bắt nạt con nít hả "

Ông lão nghe xong tức đến râu tóc dựng ngược lên. Rõ ràng là nàng đánh trước giờ lại đổ tội cho lão là sao chứ. Thôi kệ dù sao nàng vẫn là trẻ con lão không thèm chấp.

Một ý nghĩ loé lên trong đầu lão "Ta thấy ngươi tư chất không tệ hay Bái ta làm thầy đi ta dạy võ công cho ngươi"( hình như câu này nghe quen quen thì phải). Lão hỏi nàng với ánh mắt chờ mong.

Khi nàng định trả lời thì một giọng nói khác đã vang lên "không được" Vương Hoàng hùng hổ đi vào

Ông lão vừa thấy người đi vào là Vương Hoàng thì hỏi " tiểu Hoàng à sao lại không được"

"Phụt hahhaaaaa " nàng đang uống chén trà mà bị sặc haha lão gọi sư phụ già của nàng là "tiểu Hoàng".

Vương Hoàng nghe thấy lão gọi mình như thế thì nhũn mày cãi lại "này ta nói ngươi cái lão già thôi ta với ngươi bằng tuổi nhau mà sao ngươi gọi ta là tiểu Hoàng hả "

-Ta thích - lão già kia trả lời rất ngây thơ mà vương lão nghe xong suýt thì tức chết

"Mà khoan đã sao ngươi không cho nàng Bái ta làm thầy" - lão già kia hỏi vương lão

"Nàng đã bái ta làm thầy rồi " lão sư phụ nàng trả lời

Hai người cãi nhau đi đi lại lại nàng thấy long hết cả óc "hai người có thôi ngay đi k" nàng quát lên.

Thấy nàng bực hai lão già kia mới thôi không cãi nhau nữa. Nàng chỉ tay vào lão già kia rồi quay sang hỏi sư phụ nàng "hai người quen nhau? Ông ấy là ai "

Thấy thế lão già kia mới giới thiệu

- ta tên Lăng Huyền người ta giang hồ gọi ta là kiếm thánh.

"Ồ kiếm thánh cơ à nghe cũng oai phết nhỉ. Thế ngươi có bản lĩnh gì mà đòi ta Bái làm thầy". Nàng hỏi

-Kiếm pháp của ta nhận đứng thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất. Lão đáp

-Ồ ra vậy thôi được ta sẽ nhận ngươi làm thầy. Nàng nói với giọng miễn cưỡng.

Giờ hai người có thể đi được rồi ta muốn nghỉ ngơi. Đợi mai ta sẽ khích trà hai người còn bây giờ thì "tê" đi đi ta nghỉ ngơi. Hai người kia nhìn nhau thờ dãi

Hayza đồ đệ của họ thật đặc biệt người khác thì hiếu kính thầy còn nàng thì lại đuổi sư phụ đi như đuổi tà mới lạ chứ. Nhưng tại họ vừa mất nàng nên đành chịu vậy.

Thế là hai người quay lưng ra về ( tỉ thân hai cụ quá nhưng thôi kệ vậy)□□□□□□□□

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 8: Bái sư - Phá Nguyệt Kếm

Sáng sau nàng vẫn thức dậy như mọi khi nhưng hôm nay không phải luyện tập nữa mà là chuẩn bị đi dâng trà nhận hai lão già phiên toái kia làm thầy. Haiza sao số nàng lại khổ thế này chứ đang yên lành từ đâu rơi xuống hai lão già phiền phức bắt nàng nhận làm sư phụ có khổ không chứ( từ bàn phím của con tác giả rơi xuống chứ đâu. Tỉ cũng hay thật có bao nhiêu người muốn nhận hai lão già phiền phức kia làm thầy mà tỉ lại không chịu thật là. MN: con tác giả kia mi lăm mồm vừa thui " biến đi" sẵn tay áo. GẤU: VẮNG EM BIẾN NGAY ÔM BÀN PHÍM BỎ ĐI)

Sau khi chuẩn bị xong nàng tới đại sảnh nơi hai lão già kia đang ngồi đợi uống trà bái sư của nàng. Nghi lễ bái sư như thế nào chắc mọi người cũng biết

rồi nên mình không nói nữa.

Dâng trà cho hai lão xong nàng liền quay đầu ra về làm như bị ma đuổi không bằng. Trước khi đi còn bỏ lại một câu "Buổi sáng ta sẽ học võ công đến chiều học y thuật OK"

Nàng đi để lại hai ông thầy nhìn nhau thở dài "Sao tiểu đồ đệ của họ lạnh lùng vậy chứ"

Trở về Thanh Trúc viên thấy trời còn sớm nàng đưa ra một quyết định rất là nghiêm túc đó chính là (ĐI ĐẠO). Nàng thăm thú khắp nơi đi đây đi đó bắt gặp nàng đến trước một cửa động tối om

Hơi bất ngờ trước sự xuất hiện của hang động này vì theo nàng thấy Thanh Trúc viên là một nơi yên tĩnh bây giờ lại có thêm một hang động tối om phát ra hơi thở nguy hiểm như vậy.

Thôi kệ nàng quyết định đi vào trong xem thử vì theo nàng nơi càng nguy hiểm thì càng có đồ tốt (vâng suy nghĩ của chị rất đúng sẽ có đồ tốt). Nàng đi vào từng bước cẩn thận bỗng nhiên một tiếng gầm vang lên khiến nàng dừng lại "Grào....ào....o" trước mắt nàng bây giờ là một con bạch hổ với bộ lông trắng muốt làm nổi bật những vằn đen trên lưng.

Ban đầu nó nhìn nàng với ánh mắt cảnh giác rồi chuyển sang bất ngờ và cuối cùng xuất hiện trong mắt nó là sự vui mừng.

Nàng khá bất ngờ khi ánh mắt của con hổ lại xuất hiện nhiều cảm xúc như vậy nó thật có linh tính. Khi nàng còn đang thất thần trong những suy nghĩ của bản thân thì con hổ đã đi về phía nàng cọ đầu vào tay nàng. Bất ngờ nó ngậm lấy ống tay nàng như thể muốn dẫn nàng đi đâu vậy.

Minh Nguyệt giật mình thoát khỏi suy nghĩ nhìn xuống thì thấy con hổ đang gặm lấy tay áo của nàng như muốn dẫn nàng tới nơi nào đó.

Suy nghĩ một lát nàng quyết định đi theo nó dù sao nhìn nó cũng không có địch ý với nàng.

Minh Nguyệt đi theo con hổ tới trước mộ cánh cửa đá nó dùng chân trước chạm lên một chỗ lõm bên cánh cửa. Bất ngờ cánh cửa mở ra nàng chưa kịp suy nghĩ thì con bạch hổ đã đẩy nàng vào trong và đóng cửa lại.

Vừa định thần lại nàng đã thấy mình ở bên kia cánh cửa. Nàng suy nghĩ nếu nó đã đưa mình đến đây ắt hẳn có lý do nên nàng quyết định tiến về phía trước. Đi một đoạn khá xa trước mắt nàng là một bệ đá bên trên có đặt một cây kiếm màu vàng trên chuôi nạm một hình trăng khuyết. Nàng cầm lên rút ra xem thử bên trên lưỡi kiếm có dòng chữ (Phá Nguyệt Kiếm) với nhiều hoa văn cổ xưa (nếu bạn nào xem SỔ KIEU TRUYỆN rồi thì sẽ biết giống với thanh kiếm của VVN đó). Lưỡi kiếm lóe sáng chiếu lên tường. Trên tường thể hiện lên dòng chữ "Chúc mừng người có duyên nếu người đã được bạch hổ - sứ giả hộ kiếm dẫn tới đây tức là có duyên với Phá Nguyệt Kiếm hãy mang nó đi giúp ích cho thiên hạ ; Nhật lão Nguyệt bà."

NHẬT lão Nguyệt bà chính là hai người mà nàng gặp khi xuyên về đây. Họ còn đưa cho nàng một cuốn "Phá Nguyệt Kiếm thức". Phá Nguyệt Kiếm - Phá Nguyệt Kiếm Thức vậy là họ đã biết trước là nàng sẽ lấy được kiếm rồi.

Định thần lại thôi không nghĩ nữa nếu họ đã cho thì mình nhận thôi. Nàng cầm lấy thanh kiếm rồi đi ra khỏi căn phòng đến chỗ bạch hổ đang đợi rồi cùng đi ra ngoài.

Ra khỏi hang động nàng quay lại hỏi bạch hổ "có muốn đi cùng với ta không chẳng nào thì ta cũng lấy Phá Nguyệt Kiếm đi người ở lại đây cũng chẳng làm gì". Bạch hổ quay lại nhìn hang động lần cuối rồi quay lại gật đầu với nàng. Thế là Minh Nguyệt và bạch hổ cùng nhau về Thanh Trúc viện.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 9: Ý trời- Duyên phận

Khi nàng cùng bạch hổ về tới Thanh Trúc viện thì hai lão sư phụ nàng đã đợi sẵn ở đó. Thấy nàng về hai người hôn hờ chạy ra chỗ nàng nhưng khi vừa nhìn thấy bạch hổ sau lưng nàng thì giật mình lùi lại.

Vương Hoàng nghi hoặc Bạch hổ trông giữ cấm địa sao lại đi cùng đồ nhi của ông về đây. Ông ngược mắt nhìn nàng hỏi "Đồ nhi à sao nó lại đi theo con về đây vậy đáng ra bây giờ nó phải ở cấm địa mới đúng chứ".

-Hớ chỗ đó là cấm địa á ta đã vào rồi. Minh Nguyệt vô tư trả lời.

Hai lão sư phụ nghe xong mà sợ mất mật. Đồ đệ của họ vậy mà đã vào cấm địa rồi cái nơi mà chưa ai có thể đi ra đấy ư. Hai người nhìn nhau cảm thán "đồ đệ của họ thật không bình thường mà".

"Vậy con nói cho chúng ta biết sao nó lại đi theo con về đây nào"- nói rồi Vương lão chỉ tay về phía con hổ hỏi nàng.

- Thì tại ta lấy đi vật nó trông giữ, nó ở đấy cũng chẳng làm gì nên ta bảo nó về đây với ta có vấn đề gì à thế rồi nàng gơ phá nguyệt kiếm cho họ xem.



Nàng vô tư trả lời mà khi nghe xong hai lão sư phụ mặt mày xanh mét.

"Ôi đồ đệ của các ông là quái vật gì thế này. Cắm địa đấm vào mà bây giờ đến cả cầm vật trong đó cũng lấy ra không những vậy còn cho cả thù hờ thù đi theo. Ôi lão thiên a ông còn để cho người ta sống hay không đây" Hai lão sư phụ lăm lăm của nàng lại cảm thán.

-Haiza đồ đệ của ta con có biết vì sao nơi đó được gọi là cấm địa không. Vương sư phụ hỏi nàng

Nàng lại trả lời một cách hồn nhiên "không biết a"

Lão thờ dài rồi nói tiếp. "Nào vào đây ngồi ta kể cho con về lịch sử của cấm địa vậy". Thế là lão kéo nàng vào nhà cả ba người cùng ngồi xuống bộ bàn ghế trong đình nghỉ ngơi.

Vương lão bắt đầu hỏi tường lại.

"Trước đây từ rất lâu rồi môn phái chúng ta nhận được một nữ đệ tử. Bà ấy trời sinh thông minh nhưng lại không thích học y thuật mà lại đam mê kiếm thuật. Kiếm pháp của bà ấy luyện tới mức xuất thần nhập hoá. Trong một lần vào núi thám hiểm bà ấy gặp được kì ngộ và lấy được thanh kiếm mà con đang cầm "Phá Nguyệt kiếm". Vốn là người yêu thích kiếm đạo lại có được phá nguyệt kiếm nên kiếm pháp của bà ấy càng cao thâm. Kết quả bà ấy đã sáng tạo ra một bộ kiếm pháp tên "phá nguyệt kiếm thức".

Sau này bà ấy gặp được sư tổ của lão Lăng ông ấy cũng là một kiếm sĩ. Hai người tâm đầu ý hợp nên quyết định lui về sống ẩn dật và để lại thanh kiếm Phá Nguyệt cho môn phái.

Nhưng có một điều lạ là từ sau khi bà ấy đi không có ai trong môn phái chúng ta có thể không chế được Phá Nguyệt kiếm nữa. Đã có rất nhiều người thử nhưng kết quả là bị tẩu hỏa nhập ma. Chỉ cần chạm vào thanh kiếm là thần kinh rối loạn. Các vị trưởng lão không biết làm thế nào nên quyết định cho đệ tử đi mời bà ấy về hàng phục thanh kiếm.

Sống ẩn dật nhiều năm không muốn động tới đao kiếm nữa nên bà quyết định phong ấn nó lại trong cấm địa chờ người có duyên. Và sai bạch hổ ở lại đó canh giữ.

Các đệ tử đời sau đã thử nhiều cách để hàng phục thanh kiếm nhưng kết quả là hễ ai đi vào cấm địa đều không thể trở ra. Nên thanh kiếm cũng bị cho vào danh sách cấm vật. Nếu tính từ khi nó bị phong ấn đến nay cũng đã được mấy trăm năm rồi.

Nay con lấy được nó ắt cũng là do ý trời và cái được gọi là duyên phận mà bà ấy nói đến. Mà con có biết bà ấy là ai không.

-Ta biết bà ấy tên Nguyệt bà còn chồng bà là Nhật lão đúng không. Ta đã gặp họ rồi. Nàng nói khiến hai người sùng sốt. Nàng mới bao nhiêu tuổi chứ họ là người cách đây hàng mấy trăm năm kia mà.

Vậy là họ còn sống. Hai lão sư phụ cùng hỏi nàng.

Không phải là họ gặp ta trong mộng còn truyền cho ta "phá nguyệt kiếm thức nữa". Nàng đáp

Hai sư phụ nghe xong thì cười lớn "hahahahaaaa đúng là ý trời mà ý trời haha". Đồ đệ! chúng ta đúng là không nhận nhầm người haha

Hai người làm nàng chẳng hiểu gì cả.

Đến lúc đó con sẽ biết giờ cũng muộn rồi con nghỉ đi chúng ta đi đây. Thế là hai lão sư phụ đi về để lại biệt viện yên tĩnh cho nàng và bạch hổ nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 10: Gặp gỡ

Mình tặng chương này cho bạn Hàn Tử Nguyệt Lam.&&&&@&&&

Giờ thì vào truyện nào

Năm năm sau trên giang hồ xuất hiện một tổ chức thần bí tên là Huyết Sát lâu còn lâu chủ là ai thì mọi người không biết. Họ chỉ biết là lâu chủ của tổ chức này thường đeo một chiếc mặt nạ hình trăng khuyết màu đỏ máu. Người đó được mệnh danh là Huyết Quỷ.

Bật mí sù Huyết Sát lâu chính là do Minh Nguyệt thành lập. Còn lâu chủ chắc mọi người cũng biết rồi đấy.

Chỉ là thế này: Sau ba năm học tập trên núi Thất Phong nàng đã học được chân truyền của hai lão sư phụ. Không những vậy mà thành tựu còn vượt qua bọn họ. Nói tóm lại bây giờ nàng đã rất giỏi có thể đánh ngang tay cùng hai lão thầy rồi.

Về Phá Nguyệt kiếm thức nhờ có Phá Nguyệt kiếm nên nàng đã luyện đến tầng thứ 8 trên 10 tầng rồi. Bây giờ trên giang hồ ít người là đối thủ của nàng.

Khi nàng từ Huyết Sát lâu trở về mới bước chân vào Thanh Trúc viện thì gặp cả hai sư phụ ở đó. Nhìn hai người mang vẻ mặt nghiêm trọng nàng cũng thấy hơi lo lo.

Thấy nàng về hai người vội kéo nàng ngồi xuống nói

-Nguyệt nhi này con đã ở đây 5 năm rồi đúng không. Vương lão hỏi nàng

-Đúng có sao không. Minh Nguyệt hỏi

"Tài nghệ của chúng ta con cũng đã học hết và còn giỏi hơn cả chúng ta nữa". Đến lượt lão Lăng nói.

"Ừ thì làm sao". Nàng lại vô tư trả lời.

"Vậy con biết ai là trưởng môn được môn không". Lão Lăng lại hỏi tiếp

Nàng lấy tay chỉ vào vương lão nói. "Thì là ông ấy chứ còn ai."

"Nguyệt nhi à con là đồ đệ duy nhất của lão già này mà ta lại là trưởng môn nên ta quyết định lập con làm thiếu môn chủ Được môn. Người sẽ kế thừa chức môn chủ này."

Minh Nguyệt nghe lão nói xong mà chả hiểu gì cả. Làm thiếu chủ thì làm có cái gì đâu mà làm vẻ mặt nghiêm trọng vậy

Dừng một lúc Vương lão lại nói tiếp. "Trước khi tiếp nhận chức thiếu chủ con phải lên trên đỉnh Thất Nguyệt để chịu sự "đạy dỗ" của các lão tổ. Nếu trong vòng hai năm con có thể vượt qua thử thách ở đó thì con mới được công nhận."

Nàng nghe xong mà mặt vẫn chẳng có biểu hiện gì ngoài sự lạnh lùng. Được chờ ta sắp xếp mọi việc ổn thỏa rồi sẽ lên trên đó.

Tối hôm đó nàng xuống núi lo sắp xếp công việc ở Huyết sát lâu trong thời gian sắp tới. Trên đường trở về nàng bắt gặp một người ngất xỉu bên bìa rừng. Cảm thấy khá tò mò nàng đến xem thử. Sau khi nhìn thấy khuôn mặt của người này nàng khá là ngạc nhiên. ( vâng anh nam chính của chúng ta bắt đầu lên sân... Vô tay)

Người này phải gọi là cực kỳ "soái" luôn. Kiếp trước nàng đã gặp rất nhiều mình tinh trai đẹp nhưng lại không ai có thể sánh kịp với người trước mắt cho dù hắn đang trúng độc. Một khuôn mặt yêu nghiệt đẹp đến từng milimet khiến người khác phải ghen tị kể cả phụ nữ.

Để một người đẹp như thế này chết đi nàng thấy hơi phí nên quyết định cứu hắn. Bỏ vào trong miệng tên yêu nghiệt (cách nàng gọi hắn) một viên bách độc đan ( thuốc giải trăm độc) để hắn nuốt xuống.

Một lát sau vẻ mặt của tên yêu nghiệt kia bắt đầu hồng hào trở lại. Cặp mắt khép chặt kia bắt đầu từ từ mở ra.

Đập vào mắt hắn bây giờ là một khuôn mặt cực kỳ khuynh quốc khuynh thành (Nguyệt ti mà lại). Hắn trong 20 năm qua đã gặp vô số mỹ nữ nhưng chưa ai có được vẻ đẹp như nàng một vẻ đẹp đầy lạnh lùng. Mắt phượng mày ngài da trắng như tuyết má phấn có thể vắt ra sữa. Nói tóm lại là người phụ nữ đẹp nhất từ trước tới giờ mà hắn từng gặp.

Và rồi tim hắn đập lệch mất một nhịp( vâng anh nam chính của chúng ta đã dính thính của Nguyệt ti: tình yêu sét đánh à không là tác giả đánh)

Mãi ngắm người đẹp nên khi nàng lay hắn mới hoàn hồn.

"Này người có sao không?" nàng hỏi

"Đa tạ cô nương cứu giúp ta đã không sao rồi". Hắn trả lời nàng.

"Người không sao là được rồi cẩn thận ở đây là rừng rậm đây ta đi đây." Nói rồi nàng đứng dậy bỏ đi không kịp để hắn hỏi thêm gì.

Nhìn theo bóng lưng nàng khuất xa hắn cười khổ lần đầu tiên trong 20 năm qua hắn động tâm với một nữ nhân vậy mà nàng lại quay mặt bỏ đi chả thèm để ý đến hắn. Nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ hắn vẫn móc trong người ra một ống tín hiệu bắn lên trời gọi cứu viện. Trong khi đợi người đến hắn nhìn theo hướng nàng biến mất thẫn thờ "Rồi ta sẽ tìm được nàng, nàng trốn không thoát đâu" rồi nở nụ cười bí hiểm( vâng anh rất phúc hắc chưa gì đã muốn bắt Nguyệt ti rồi hứ đừng có mơ con đường truy thê của anh còn dài lắm)

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.



## Chương 11: Không biết đặt tên

Minh Nguyệt về đến tiểu viện thì lần lên giường ngủ mà không hề biết mình bị tên yêu nghiệt kia nhớ mong a. Về phía Long Nhật Hàn sau khi được người đưa về Hàn Vương phủ tại Thiên Long quốc thì lập tức về chân dung của nàng rồi sai người đi điều tra về nàng.

Cũng tại lúc đó ở Phụng gia Thiên Long quốc trong thư phòng gia chủ Phụng Hạo Quân. Ông tức giận đập bàn quát đám hắc y nhân đang quì bên dưới "Các ngươi đứng là một đám vô dụng đã tìm 5 năm rồi mà một chút tin tức của tiểu thư cũng không có là sao hả"

Người hắc y bên dưới run sợ đáp "Thưa gia chủ chúng ta đã lục tung cả vách núi tiểu thư rơi xuống lẫn cả Thiên Long quốc nhưng không hề thấy chút manh mối nào của tiểu thư. Chỉ có một lần tìm thấy vết máu của tiểu thư dưới vực người rơi xuống còn lại đều là con số không. Tiểu thư biến mất như chưa từng xuất hiện vậy."

"Một đám vô dụng cút hết ra ngoài tiếp tục tìm cho ta bằng mọi cách phải tìm ra con bé cho ta rõ chưa".

'vâng thưa gia chủ' đám hắc y nhân biến mất.

Ông ngồi ở thư phòng một lát rồi trở về phòng. Vừa bước vào phòng thì một người phụ nữ chạy về phía ông hỏi han "lão gia đã tìm thấy Nguyệt nhi chưa". Vâng bọn họ chính là phụ mẫu của Phụng Minh Nguyệt; phụ thân Phụng Hạo Quân và mẫu thân Hoàng Ngọc vân.

Phụ thân nàng trả lời " Chưa thấy nhưng nàng(NV) Đừng có lo lắng chúng ta sẽ tìm được con bé sớm thôi"

Mẫu thân nàng lại khóc. Chúng ta đã tìm nó 5 năm rồi mà vẫn không thấy là sao. Bà chỉ có một đứa con gái là Minh Nguyệt nếu con bé có mệnh hệ gì thì bà biết làm thế nào.

//////// ta là đường phân cách nhớ con gái của mẫu thân Minh Nguyệt////////

Bây giờ chúng ta cùng lia ống kính về phía nam chính của chúng ta nào....2@232#

Sau khi sai người đi điều tra tin tức về nàng thì hẳn sai người chuẩn tắm nước cho mình tắm rửa. Ngâm mình trong thùng tắm hẳn bắt đầu suy nghĩ về nàng. Không ngờ nàng lại đặc biệt như vậy đã có bao nhiêu nữ nhân muốn được hẳn để mất tới. Trông "si" trước của vương phủ của hẳn ấy vậy mà nàng lại coi hẳn như không khí nhìn thấy hẳn mà không hoa si thay vào đó là cái vẻ mặt lạnh như tiền( Nguyệt ti mà lại). Chả lẽ mị lực của hẳn giảm rồi sao( Thôi ca xuống cho em nhờ trời cao lắm té đau đấy).

Đang mãi chìm trong mớ suy nghĩ về nàng thì trong phòng hẳn có thêm một bóng hắc y nhân

"Thưa vương gia đã điều tra được tin tức về nàng" Hắc y nhân bẩm báo

- NÓI. Giọng hẳn có vẻ mất kiên nhẫn.

"Thưa vương gia nàng tên Phụng Minh Nguyệt đích nữ của Phụng Gia một người được mệnh danh phệ vật từ nhỏ luôn bị người khác coi thường bắt nạt. trong một lần đi săn nàng bị rơi xuống vực từ đó biến mất như chưa từng xuất hiện. Còn trong suốt 5 năm qua nàng ở đâu làm gì thì không điều tra được." Tên đó bẩm báo.

"Hừ! phệ vật... biến mất...năm năm. Nàng thật là thú vị" nói rồi hẳn nhếch môi cười đầy bí ẩn

@@@@@@#####\$\$\$\$%/%/%&&&&\*\*\*\*\*#####%/%/%/%/%/%/%/%/%/%/%/%/%/%/%

Nào chúng ta cùng quay lại với chụy nữ chính nào ////

Sáng hôm sau nàng thức dậy chuẩn bị đồ đạc cho cuộc sống 2 năm tiếp theo của mình trên đỉnh Thất Nguyệt. Nói khoa trương vậy thôi chứ đồ đạc của nàng cũng chả có gì ngoài mấy bộ quần áo và thanh Phá Nguyệt kiếm. Vừa bước ra khỏi phòng nàng đã thấy hai lão sư phụ đợi nàng ở ngoài. Oa hai người đi đâu sớm vậy?nàng hỏi.

"Thì chúng ta tới để tiễn con lên núi ấy mà," Vương lão trả lời.

-Thế thì đi thôi. Nói rồi nàng dẫn đầu đi trước bỏ hai lão sư phụ chạy lẻo đẻo đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 12: Năm lão bắt tử

Tới chân núi Thất Nguyệt ba thầy trò dừng lại. Hai lão sư phụ cùng dẫn rỏ nàng.

Chúng ta chỉ có thể đưa con tới đây thôi con phải tự mình lên núi. Lên đó hãy cố gắng học tập đừng để phụ sự kì vọng của chúng ta.

Thôi được rồi hai người về đi ta đi đây nói rồi Minh Nguyệt cất bước lên núi không hề ngoái đầu lại. Nàng sợ khi nhìn lại nàng sẽ không kìm nổi nước mắt mặc dù nàng lạnh lùng vô tình đấy nhưng cũng đã ở với họ năm năm sẽ có những tình cảm nhất định.

Hai ông thầy nhìn theo bóng lưng nàng khuất xa mà thở dài. 'Hy vọng con bé có thể chịu đựng được những bài luyện tập mà mấy lão bắt từ kia đặt ra.'

Vừa đặt chân lên đến đỉnh núi Thất Phong còn chưa kịp đứng vững thì.....

Những đợt mưa đá bay đến chỗ nàng với tốc độ "ánh sáng". Vội vàng né những đợt "thính" đang bắn tới nàng rút Phá Nguyệt kiếm cản những viên đá. Khoảng một khắc sau thì những đợt đá mới hết.

Từ trong hang động gần đó vang lên tiếng cười sảng khoái.

Một ông lão râu tóc bạc phơ bước ra.

-Nhóc con phản ứng tốt lắm đã rất lâu rồi mà chưa có ai có thể vượt qua thử thách của chúng ta mà không hề chịu phải chút thương tổn nào. Rất tốt.

"Đa tạ tiền bối quá khen. Văn bối nhận lời sư phụ lên đây để học tập mong tiền bối chỉ giáo". Nàng mặt không cảm xúc đáp lời lão giả tóc bạc.

"Vậy người chính là người mà Hoàng tiểu tử nhắc tới." Lão lại hỏi.

-Thưa Vương Hoàng là sư phụ văn bối. Nàng không kiêu ngạo không xiểm nịnh đáp.

"Nào theo ta vào trong các sư huynh đang đợi người bên trong". Nói rồi lão cất bước đi về phía cửa động..

Nàng cũng vội vàng bước theo. Bước vào trong nơi đây là một thạch động rộng lớn trên vách tường có năm cái hầm được đục vào. Trong đó thì có bốn cái là có người ngồi. Bốn lão giả với bốn thần thái khác nhau.

Người đầu tiên thì trầm tĩnh bình thản. Người thứ hai thì lạnh lùng quyết đoán. Người thứ ba tươi cười vui vẻ. Người thứ tư hồ ly狡 hoạt. Người cuối cùng chính là ông lão dẫn nàng vào thì hiền lành phúc hậu. Năm người năm tính cách khác nhau nhưng khi ở cùng nhau lại rất hài hoà cân xứng.

Nào nhóc con giới thiệu với người đây là bốn vị sư huynh của ta cũng chính là bốn vị lão tổ của người. Ông lão phúc hậu giới thiệu từng người cho nàng.

-Nguyệt nhi ra mắt các vị lão tổ. Nàng nghe ông lão giới thiệu như vậy thì vội hành lễ.

"Không cần đa lễ từ ngày mai chúng ta sẽ bắt đầu dạy con những thứ cơ bản. Y thuật chắc tiểu tử kia đã dạy cho con rồi nên chúng ta sẽ dạy cái khác cho con."

"Ta sẽ dạy con khinh công. Lão nhị dạy con âm công. Lão tam dạy độc thuật, lão tứ dạy con cách dịch dung. Còn lão ngũ sẽ dạy con kiếm pháp." Bây giờ lão ngũ sẽ đưa con đi nghỉ ngơi mai chúng ta bắt đầu.

Vậy là nàng theo ngũ lão tổ đến chỗ nghỉ ngơi để chuẩn bị cho hành trình học tập sắp tới

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 13: Bị thanh kiếm thôi bán đi

Sáng hôm sau nàng tỉnh dậy từ rất sớm đi đến chỗ của mấy lão bắt từ học tập.

Vừa bước chân vào thạch động thì

-Nguyệt nhi con tới rồi à?

-Vâng các lão tổ buổi sáng vui vẻ. Nàng chào lại.

Nào tới đây hôm nay chúng ta bắt đầu học kiếm pháp trước. Thế là nàng bị Ngũ lão tổ đưa ra sau núi luyện kiếm.

- Không phải là như thế này.... Sai rồi...lại nào. Cứ như vậy liên tục có những tiếng quát vang lên ( haha hành trình bị "dạy dỗ" của tí còn dài lắm)

Đến tối khi nàng lết được về nghỉ thì cũng thân tàn ma dại. Cả ngày bị cái lão bắt tử kia chinh gằn chết haiza sao cái số nàng nó khổ vậy trời.

&&&@&&@ ta là tuyền phân cách Minh Nguyệt bị dạy dỗ &&@&@&@&&&

Một năm rưỡi sau tại đỉnh núi Thất Nguyệt. Nàng đứng trước mặt 5 lão bắt tử nghe dặn dò. Bởi vì sự dạy dỗ tận tình của mấy lão bắt tử và tinh thần học tập cao cả của mình nên nàng học xong trước dự tính.

-Nguyệt nhi này con đã ở đây hơn một năm những gì có thể chúng ta đều dạy hết cho con rồi bây giờ con có thể xuống núi.

Nàng thâm nghĩ 'ha ha cuối cùng những tháng ngày tươi đẹp cũng đến rồi không cần phải ở đây để mấy lão bắt tử này "dạy dỗ" nữa ". Thế mà chưa kịp để nàng ăn mừng thoát nạn mấy lão lại nói tiếp.

-Nhưng phải ra ngoài lịch luyện không được ở lại núi Thất Phong nữa.

"Mà ta quyết nói cho con biết thật ra thì Phá Nguyệt kiếm của con có một đôi thanh kiếm còn lại gọi là "Phá Nhật" ngày xưa Nguyệt bà đã nên duyên vợ chồng với Nhật lão cũng là chủ nhân của Phá Nhật kiếm -ông ấy sáng tạo ra một bộ kiếm pháp tên "Phá nhật kiếm thức".

Đúng rồi về phần phá nguyệt kiếm thức của con mới luyện được đến tầng thứ 9 còn muốn luyện tiếp tầng thứ 10 thì phải tìm ra chủ nhân của Phá Nhật kiếm rồi cùng người đó luyện song kiếm hợp bích thì mới thành công -chính là gộp hai bộ kiếm pháp lại làm một đó. Nhưng ta nói trước Phá Nhật kiếm chỉ nhận nam làm chủ chứ không nhận nữ nhân. Mà muốn luyện song kiếm hợp bích thì con phải lấy người đó mà không luyện cũng phải lấy hai người đã được định sẵn là một cặp rồi.

Đoàng sét đánh nàng trong khét ngoài sống rồi còn đâu. Nghe xong mà hoá đá luôn "cái gì mà muốn luyện tầng 10 thì phải tìm thanh kiếm còn lại. Lại còn phải lấy chủ nhân thanh kiếm đó nữa chứ cái WTF gì thế này nàng thế mà bị một thanh kiếm bán đi."

-Nàng không muốn đâu à nha ôi thanh xuân của nàng cứ như vậy mà chấm hết ư?

Nàng bây giờ thật hối hận khi mang thanh kiếm chết tiệt này bên mình mà giờ có muốn bỏ cũng không được. Chỉ là một lần nàng luyện kiếm bất cẩn bị thương máu chảy nhỏ xuống thanh kiếm bị nó hấp thụ thế là nàng hoa hoa lệ lệ mà ký huyết khế với cái của nợ này.

-Thôi kệ bây giờ nàng chỉ cần tìm tên nam nhân đáng chết kia rồi "khử" hẳn là xong hắc hắc.

Đưa ra quyết định nàng từ biệt mấy lão bắt tử xuống núi nhưng không cho hai lão sư phụ biết mà chuồn thẳng tới chỗ Huyết Sát lâu luôn. Từ giờ nàng có thể tự do bay lượn không ai cấm rồi hắc hắc.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

## Chương 14: Dạ Âm các

Bây giờ gấu đang bí ý tưởng. Với lại sắp vào học chính thức rồi sẽ không ra chương đều nữa. Có j m.n thông cảm

Tại Huyết Sát lâu Minh Nguyệt ngồi trên ghế chủ vị bên dưới là tứ đại hộ pháp gồm Mị, Ảnh, Hồ, Âm cả bốn người đều là cô nhi trong một lần xuống núi vào sáu năm trước nàng cứu được họ. Từ đó họ chung thành đi theo nàng được Minh Nguyệt cho đỡ bốn chức hộ pháp của Huyết Sát lâu.

Trong đó Mị và Hồ là nữ nhân còn Ảnh và Âm là nam cả bốn người đều còn rất trẻ chỉ 18 đôi mươi.

Mị phụ trách huấn luyện cho các nhóm sát thủ mới vào.

Hồ chuyên chế tạo độc dược. Ảnh thì phụ trách các vụ ám sát còn Âm thì cung cấp tình báo.

Cả bốn người đều được giang hồ biết đến và chả ai muốn đắc tội họ cũng như Huyết Sát lâu cả. Chẳng có ai là chệch mạng mình quá dài.

Vẫn chiếc mặt nạ đỏ máu nàng ngồi trên ghế chủ vị hỏi tứ đại hộ pháp

-Trong thời gian ta đi vắng công việc trong lâu như thế nào.

Thấy nàng hỏi vậy thì Âm đứng ra trả lời "thưa lâu chủ mọi việc trong lâu vẫn bình thường nhưng hai năm trước Dạ Âm các bỗng dưng tìm tung tích của Phụng Minh Nguyệt đích nữ Phụng gia"( cái Dạ Âm các đây chính là của Hàn ca đó)

-Tìm tung tích của Phụng Minh Nguyệt ư thú vị rồi đây. Nàng cười lạnh đáp lại.

"Mà Âm ngươi điều tra được gì về Dạ Âm các rồi". Nàng lại quay sang hỏi Âm

"Bẩm lâu chủ Dạ Ám các xuất hiện vào 7 năm trước hiện đang cùng chúng ta tranh vị trí số một có tứ đại hộ vệ là Thanh Long Bạch Hổ Chu Tước và Huyền Vũ còn các chủ là ai thì không điều tra được"

-Được rồi các người có thể lui ra.

-Vâng thuộc hạ cáo lui

Bây giờ trong phòng chỉ còn lại Minh Nguyệt nàng thầm nghĩ. Dạ Ám các điều tra tung tích về mình để làm gì. Nàng bắt đầu có hứng thú với cái Dạ Ám các này rồi.

Cùng lúc đó tại Dạ Ám các Long Nhật Hàn ngồi trên cao nhìn xuống Thanh Long đang bám báo bên dưới.

-Thưa các chủ lâu chủ của Huyết Sát lâu đã xuất hiện sau hơn một năm biến mất.

Hắn trầm ngâm chốc lát rồi cho Thanh Long lui ra ngoài.

Huyết Sát lâu được lập ra vào sáu năm trước quật khởi với tốc độ nhanh chóng mặt chỉ trong vòng 3 năm đã có thể đứng tên cùng Dạ Ám các của hắn. Mà bây giờ lại đang cùng Dạ Ám các cạnh tranh vị trí số một. Lâu chủ của Huyết Sát lâu hành tung bất định luôn xuất hiện với chiếc mặt nạ máu. Chưa xác nhận danh tính.

Thú vị rồi đây trên giang hồ vậy mà có người có thể sánh cùng Long Nhật Hàn hắn. Điều này càng khiến hắn tò mò hơn với vị Huyết Sát lâu chủ này. (Sao hai người có cách nói giống nhau vậy nhỉ \*chống cằm suy nghĩ\*

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 15: Chế tạo vũ khí- Hẹn gặp

Huyết Sát lâu.

Minh Nguyệt đưa cho Mị một số bản vẽ vũ khí. Nói!

"Người hãy cho người làm ngay theo những bản vẽ này đây là một số vũ khí mới ta chuẩn bị. Còn đây là bốn bản vẽ vũ khí ta dựa vào yêu cầu của bốn người các người mà vẽ ra" Nói rồi nàng lại đưa cho Mị thêm bốn bản vẽ nữa.

-Thuộc hạ lĩnh mệnh đa tạ lâu chủ.

"Không có việc gì nữa người ra ngoài trước đi nhớ bảo người chuẩn bị cho ta loại ngọc vụn năm tốt nhất. Khi nào xong thì mang đến đây cho ta." Ta muốn tự mình làm một cây sáo ngọc.

-Vâng! Thuộc hạ cáo lui. Nói rồi Mị lui ra ngoài đi chuẩn bị cho nàng.

Khoảng một khắc sau (chắc tầm 15'). Ngoài cửa vang lên giọng nói của Mị:"thưa lâu chủ đồ mà người cần đã được mang đến" (bởi vì trong lâu đã có sẵn nên Mị chỉ việc đi lấy và mang cho nàng là được.)

-Vào đi! Giọng nói của nàng trong phòng truyền ra.

Ở ngoài cửa được lệnh của nàng Mị bước vào.

"Nào bây giờ người cùng ta mang chỗ đồ này ra hậu viện". Nàng cất bước đi trước phía sau Mị vội ôm lấy đồ và đuổi theo.

Đi ra hậu viện nơi đó đã có sẵn một chiếc bàn đá lớn, nàng bảo Mị đặt đồ xuống và phụ nàng một tay.

Các bạn tò mò nàng làm sáo để làm gì ư. Khi ở trên núi Thất Nguyệt nàng được mấy lão bắt từ kia dạy võ công trong đó có âm công nay nàng làm một cây sáo để thử xem trình độ học hành của mình thế nào. Với lại Phá Nguyệt kiếm không tiện mang ra mà nàng cũng không muốn để lộ thân phận.

Về phần Mị thì trong Huyết Sát lâu ngoài việc huấn luyện sát thủ còn kiêm luôn cái việc chế tạo vũ khí của lâu.

Sau khi loay hoay cùng Mị suốt một canh giờ thì nàng cũng hoàn thành thứ Minh muốn. Một cây sáo ngọc màu trắng ngà bên trên còn khắc một hình trăng khuyết màu đỏ máu.

Nhìn tác phẩm mà mình vừa làm ra nàng có một loại xúc động muốn thử thổi. Nghĩ là làm nàng Minh Nguyệt đặt cây sáo bên khoé môi bắt đầu

thời□□□.

Ban đầu là những tiếng sáo du dương trầm bổng đi vào lòng người khiến người khác mê muội. Sau đó là giai điệu gấp gáp vội vàng cuối cùng trong không khí tràn ngập cảm giác bức bách ngột ngạt.

Những chiếc lá trúc bắt đầu rụng xuống theo một quy luật nhất định chúng có thể biến thành vũ khí giết người sắc bén bất cứ lúc nào.

Khi tiếng sáo kết thúc Mị đứng bên cạnh đã mồ hôi ướt đầm thấm nghĩ!

-Lâu chủ thật lợi hại chỉ một cây sáo ngọc mà có thể biến thành vũ khí giết người bất cứ lúc nào.

Sau khi tiếng sáo kết thúc nàng cũng khá bất ngờ không ngờ âm công của nàng lại lợi hại như vậy. Nàng chỉ thổi đại một khúc mà trông Mị như vừa ra trận về vậy. Nếu mà nàng cố ý nhắm vào ai thì không biết kẻ đó sẽ thế nào.

Ở lại hậu viện một lát nàng cùng Mị quay lại đại sảnh Huyết Sát lâu.

Vừa bước vào thì thấy Ám đứng đấy chờ sẵn. Thấy nàng trở về Ám liền nói.

"Lâu chủ các chủ Dạ Ám các muốn hẹn gặp người."

Mới vậy đã chờ không nổi. Nàng trầm nghĩ.

-Vậy họ đã chọn địa điểm chưa.

-Thưa họ nói là họ hẹn nên muốn để bên ta chọn nơi.

-Vậy thì người chuyển lời của ta đến họ. Tối nay gặp nhau tại rừng trúc ngoại ô phía ngoài thành.

-Vâng! Thuộc hạ sẽ nói với họ.

-Thôi hai người lui đi ta muốn nghỉ ngơi. Phải lấy sức để tối còn chơi một bữa chứ. Nàng nở nụ cười đầy ẩn ý.

Tại Dạ Ám các Long Nhật Hàn đang ngồi nghe kết quả mà Thanh Long báo lại.

"Thưa các chủ Huyết Sát lâu đã hỏi báo lại họ nói lại là tối nay lâu chủ Huyết Sát lâu sẽ đợi ngài ở rừng trúc ngoại ô phía ngoài thành.

Ở ngoài rừng trúc ư có ý tứ đấy. Vậy hôm nay ta phải xem xem lâu chủ của Huyết Sát lâu lợi hại như thế nào mà có thể trong vòng 3 năm cạnh tranh được với chúng ta.

-Người lui đi báo lại với họ ta sẽ đến.

-Vâng thuộc hạ đã rõ. Nói rồi Thanh Long lui ra ngoài để lại một mình Long Nhật Hàn ở đó.

21:26 27/8/2017

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 16: Đánh

Ngày đầu tiên đi học chính thức tặng chương 16 cho tất cả mọi người còn đang đi học đã đi học và sắp nghỉ học. Tặng lun cho những bạn đã nghỉ học. Chúc các bạn một năm học mới tràn đầy may mắn."Gấu"

Giờ thi vào truyện nào.\*\*\*\*\*

Tối hôm đó tại rừng trúc ngoại thành. Minh Nguyệt đến từ sớm nàng ngồi trên một ngọn cây trúc thổi sáo. Hôm nay nàng vận một bộ nam trang màu đỏ máu. Cũng là bộ đồ nàng hay mặc khi trong thân phận lâu chủ Huyết Sát lâu. Vẫn là chiếc mặt nạ mọi lần trên tay còn cầm cây sáo mà hôm nay nàng vừa làm thổi ra từng khúc nhạc đi vào lòng người.□□□

Tiếng sáo hay như thế thốn thức như thế ấy vậy mà có người nữ lòng phá hỏng nó.

Từ đằng xa Dạ Ám các chủ đi tới kèm theo là một tràng vỗ tay.

"Không ngờ Huyết Sát lâu chủ cũng có nhã hứng như vậy thật là hiếm có."

Hôm nay hấn vận trên mình một bộ hắc y trên mặt cũng đeo một chiếc mặt nạ Quý. Trong tay còn cầm theo chiếc quạt.

Đang nhập tâm vào khúc nhạc thế mà hấn lại phá hỏng tâm trạng của nàng. Nét mặt đằng sau chiếc mặt nạ hơi nhăn lại nhưng cũng rất nhanh đã trở lại vẻ lạnh lùng thường ngày. Nàng đáp lại hấn

-Dạ Ám các chủ quá khen chỉ là nổi hứng nên thổi một khúc cho vui thôi. Mà không biết hôm nay ngài mời bản lâu chủ ra đây có chuyện gì? Nàng nói rồi nhảy từ trên ngọn trúc xuống đồng thời hàn khí từ người nàng bắt đầu phát ra làm người khác lạnh cả sống lưng.

Hấn thấy nàng thả hàn khí đậm đặc như vậy thì nhũn mảy "không ngờ người này lại lạnh lùng như vậy " nghĩ người khác mà hấn trả nghĩ lại xem mình cũng là một người lạnh lùng không kém.

"À tại hạ chỉ là tò mò muốn biết Huyết Sát lâu chủ bí ẩn lợi hại như thế nào mà có thể trong vòng ba năm đưa một tổ chức mới thành lập có thể đứng tên cùng Dạ Ám các ta?". Hấn nói mà lãnh ý trên người cũng toả ra.

Nàng nhũn lại đôi mi thanh tú dưới lớp mặt nạ hỏi "Vậy là ngươi muốn so tài cùng ta"

-Đúng vậy ta muốn xem thử người được mệnh danh là Huyết Quý lợi hại như thế nào! Hấn nói còn chưa dứt lời mà bóng dáng đã biến mất di chuyển về phía Minh Nguyệt.

-Muốn động thủ ư vậy thì chiến. Nói rồi nàng cũng thủ thế nghênh địch.

Hai người đánh tay đôi vài trăm hiệp mà chưa phân thắng bại. Không ngờ võ công của "hấn" lại lợi hại như vậy cả hai cùng nghỉ( phía sau còn nhiều cái không ngờ lắm hai người cứ từ từ mà đợi□□□)

Cả hai người suy nghĩ mà chiêu thức không hề dừng lại. Lúc sau cả hai người cùng đổi chiêu rồi lùi lại phía sau.

Hai người nhìn nhau không ai nói lời nào. Lát sau hai bóng dáng một đen một đỏ lao về phía đối phương nhưng lần này họ không đánh tay đôi nữa mà dùng vũ khí.

Long Nhật Hấn thì dùng chiếc quạt ban nãy cầm còn nàng thì dùng cây sáo ngọc.

Hai người lại đánh thêm vài trăm hiệp nữa nhưng vẫn không phân được thắng bại ( hai người rất là "nguru" a).

Hấn thấy như vậy cũng không phải cách hay nên quyết định dùng đến con át chủ bài của mình thế là hấn rút ra "Phá Nhật Kiếm"

(Haha Hấn ca của chúng ta từ giờ chính thức trở thành kẻ thù của Nguyệt ti □□□)

21:36\*\*\*\*\* 28/8/2017

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 17: Chủ nhân của Phá Nhật kiếm

Phá Nhật khiếm rút ra khỏi vỏ bóng kiếm loé sáng chiếu lên chiếc mặt nạ đỏ máu yêu dị của nàng.

Thanh Phá Nhật khiếm của Long Nhật Hấn có kết cấu khá giống với Phá Nguyệt kiếm của nàng. Trên chuôi kiếm thay vì khảm hình mặt trăng khuyết như của nàng thì lại khảm một hình mặt trời. Nhưng hình mặt trời lại thiếu mất một nửa như thể từ khi tạo ra đã vậy.

Phá..... Nhật..... Kiếm nàng nghiêng răng ken két nói tên thanh kiếm như thể có cừu hận với thanh kiếm vậy.

Chính hấn cũng không hiểu nổi mình tại sao lại rút thanh kiếm ra trước một người không quen biết như nàng mà bây giờ họ còn đang quyết đấu. Ngay cả hoàng huynh hấn muốn nhìn một lần hấn cũng không cho. Vậy mà lại có thể rút ra trước mặt nàng không hề phòng bị chỉ đơn giản là ý nghĩ phòng thân thôi.

Nàng rít lên từng chữ:"hếu ngươi đã là chủ nhân của Phá Nhật kiếm vậy thì ngươi phải chết..." Nói rồi nàng đặt cây sáo lên bên khoe miệng bắt đầu thổi.

Tất cả những gì về âm công nàng học trước kia đều dồn hết vào khúc nhạc này. Gió bắt đầu nổi lên những tán lá trúc rụng xuống xoay tròn trong không trung rồi cùng nhau hướng về phía hấn. Sát ý trong không khí như hoá thành thực thể. Long Nhật Hấn đứng đó mà cảm giác từng đoàn khí lạnh chạy dọc sống lưng.



Thấy những tán lá trúc bay về phía mình hấn vội lấy kiếm chém lại. Cũng đồng thời chống lại sát ý nàng đánh tới.

Tiếng sáo của nàng vẫn vang lên bên kia hấn vẫn lấy kiếm đấu lại những đợt lá trúc nàng đánh tới. Cho dù võ công của hấn có lợi hại đến đâu đi chăng nữa vẫn không thể tránh khỏi việc có vài chiếc lá cắt cho bị thương.

Nàng thấy âm công cũng không thể giết hấn nên nàng quyết định nhặt lấy một cành trúc dưới đất thay thế cho Phá Nhật kiếm. Bởi vì nàng không muốn để lộ thân phận nên đã cắt cây kiếm đi giờ nàng chỉ mang theo cây sáo. Bất đắc dĩ nên đành lấy tạm cành cây làm vũ khí vậy.

Nhặt cành trúc dưới đất lên nàng cắt đi cây sáo cầm cành trúc trên tay nàng vận khinh công đánh về phía hấn.

Hấn thấy lá trúc đã ngừng lại tưởng nàng dừng tay ai ngờ vừa quay mặt lại đã thấy nàng cầm trên tay một cành trúc đang đánh về phía mình. Hai cái bóng một đen một đỏ lại lao vào nhau như hai mũi tên.

Hôm nay nàng quyết phải lấy được mạng của hấn. Nếu hấn đơn giản chỉ là Dạ Âm các chủ thì thôi đằng này hấn lại là chủ nhân của Phá Nhật kiếm. Vì thanh xuân tươi đẹp của mình nàng quyết định phải giết hấn bằng được.

Do đánh đã lâu nên hấn sợ ý để nàng đâm trúng một kiếm may đã tránh kịp nhưng hấn vẫn bị cành trúc của nàng cứa bị thương cánh tay trái. Hấn biết mình bây giờ không phải là đối thủ của nàng. Ban đầu còn đánh ngang tay nhưng vừa nãy đối phó với đám lá trúc của nàng bị thương vài chỗ mà nàng lại chẳng hề mất chút sức lực nào. Bây giờ hấn đang rơi vào thế hạ phong nên quyết định chạy là thượng sách nay nàng đã động sát tâm với hấn nên bây giờ hấn buộc phải rút lui. Nếu cứ đánh tiếp hấn cũng chưa chắc có thể thắng nàng.

Đưa ra quyết định hấn thu kiếm lại rồi vận khinh công bay đi (haha Hấn ca đã bỏ chạy dưới tay Nguyệt ti ple ple). Khi đi hấn còn bỏ lại một câu "Huyết Sát lâu chủ quả nhiên lợi hại tại hạ bội phục đợi khi nào rảnh chúng ta lại đánh tiếp cáo từ".

Khi giọng nói kết thúc thì hấn đã đi xa. Nàng đứng đấy bông "phốc" một ngụm máu tươi phun ra. Chỉ là vừa nãy đánh nhau nàng không cẩn thận bị trúng một chưởng nên nội thương không nhẹ.

Nếu không bị nội thương nàng làm sao lại để cho hấn đi dễ như vậy.

Đứng đó một lát nàng quay bước rồi mang cây sáo ra thổi một hơi dài. Một lát sau một bóng trắng lao về phía nàng rồi dừng lại. Bóng trắng đó chính là bạch hổ nó theo nàng xuống núi. Ngồi lên lưng bạch hổ nàng cùng nó quay lại Huyết Sát lâu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 18: Về Phượng gia

Minh Nguyệt cùng bạch hổ về đến Huyết Sát lâu. Vừa bước vào chính điện đã thấy bốn người Mị Âm Ảnh Hồ chờ sẵn ở đó. Thấy nàng về cả ba người đều thờ dài một hơi như trút được gánh nặng vậy. Chỉ là hôm qua nàng ra ngoài gặp các chủ Dạ Âm các mà bây giờ đã gần sáng rồi chưa thấy nàng về nên họ lo lắng nàng xảy ra chuyện.

"Lâu chủ người không sao chứ" cả bốn người cùng hỏi

- Thấy mọi người quan tâm mình như vậy nàng cũng cảm thấy ấm áp." Ta không sao chỉ bị chút nội thương thôi không chết được" Nàng nói rất nhẹ nhàng nhưng vào tai bốn người họ lại có lực sát thương rất lớn

"Người bị nội thương có nặng lắm không " cả bốn người đồng thanh

"Ta không sao chỉ cần nghỉ ngơi chút là được" Nàng trả lời bọn họ

- Không được để an toàn hãy để Hồ kiểm tra cho người đi! Cả bốn lại nói,

các người đừng quên y thuật của Hồ là chính ta dạy cho đấy.tình trạng sức khỏe của ta ta tự biết như thế nào.

"Đúng rồi ta dự định quay lại Phượng gia. Hồ sẽ theo ta về đó việc ở trong lâu phải nhờ các người rồi."

- Vâng thưa lâu chủ. Mà người đi Phượng gia làm gì ạ?

"Nói thật với các người ta chính là đích nữ của Phượng gia Phượng Minh Nguyệt. Nói rồi nàng bỏ tấm mặt nạ trên mặt xuống lộ ra dung nhan khuynh quốc khuynh thành của mình."

-Oa người thật đẹp nha lâu chủ. Mị và Hồ cảm thán

"Thôi không nói nhiều nữa các người lui đi Hồ người quay về thu dọn đồ đạc sáng mai lên đường."

-Vâng thuộc hạ cáo lui. nói rồi cả bốn lui ra ngoài để nàng nghỉ ngơi.

DẠ ÁM CÁC.

Long Nhật Hàn về tới nơi sơ cứu lại vết thương bằng bó cẩn thận rồi trở về phòng. Ngồi trên giường hắn lấy Phá Nhật kiểm ra ngắm nghía. "Tại sao hắn có thể rút kiếm ra trước mặt một người không quen biết như nàng mà trong khi đó ngay cả hoàng huynh hắn muốn xem mà hắn còn không cho. Tại sao khi gặp nàng hắn lại có cảm giác như đã gặp ở đâu. Tại sao lại không muốn tổn thương nàng chứ(thể mà ca vẫn đánh Nguyệt tì nội thương là sao). Một đồng câu hỏi cứ lảng vảng trong đầu hắn mà không thể hiểu nổi". Suy nghĩ một lát hắn quyết định không nghĩ đến vấn đề này nữa dường như thương quan trọng hơn. Thế là hắn nằm xuống giường ngủ.

Sáng hôm sau trước cổng Huyết Sát lâu diễn ra một cuộc chia tay lâm li bi đát. Minh Nguyệt và Hồ đã thay đổi thành y phục thông thường. Nàng vận một bộ bạch y toát lên sự lạnh lùng thánh khiết. Hồ thì vận một bộ y phục màu hồng phấn đầy hồn nhiên tình nghịch.

-Lâu chủ người đi đường cẩn thận, mà bao giờ người mới trở lại?. Mị hỏi

-Khi nào lo xong việc ở đó ta sẽ đến thăm các người. Hồ chúng ta đi thôi. Nói rồi nàng quay người cất bước đi.

Trên đường đi Hồ hỏi nàng Lâu chủ tại sao chúng ta lại về Phụng gia vậy ạ.

"Đề ta kể người nghe nhé; trước đây khi còn ở Phụng gia vì thể chất ta yếu đuối không thể làm gì quá sức nên được mệnh danh là phế vật. Ta bị coi là nỗi sỉ nhục của Phụng gia. Trong một lần đi săn ta bị đẩy xuống vực sâu nhưng may mắn không chết được sự phụ ta cũng chính là Chương môn Được môn cứu và đưa lên núi học nghệ. Nếu không nhờ ông ấy ta đã chết lâu rồi cũng không có Huyết Sát lâu như bây giờ."

-Không ngờ số người cũng bất hạnh như vậy.

"Bây giờ ta phải trở về để cho những kẻ trước đây đã coi thường ta biết Phụng Minh Nguyệt này không phải phế vật phải cho chúng trả giá vì trước kia đã đối xử với ta như thế."

-Đúng rồi từ giờ ta sẽ gọi em là Linh nhi còn em gọi ta là tiểu thư không được gọi là lâu chủ nữa biết chưa.

-Vâng Linh nhi biết rồi thưa tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 19: Trở về

Bước xuống khỏi xe ngựa bây giờ Minh Nguyệt và Linh nhi đang đứng trước cửa lớn Phụng gia trước cửa bây giờ có hai thị vệ canh gác.

Thấy nàng và Linh nhi đi đến muốn vào bên trong hai người vội ngăn lại. "Hai vị đây là Phụng gia không phải nơi có thể đi bừa"

Thấy có kẻ ngang đường đôi mày thanh tú của nàng hơi nhíu lại nhìn hai cánh tay đang ngăn trước mặt mình.

-Ta có nói là mình đi bừa sao? Nàng hỏi lại hai người canh cổng

-Chuyện này... Tóm lại là hai người không được vào. Hai người vẫn quyết ngăn cản nàng cho bằng được.

-Có thật không được vào không? Nói rồi nàng bỏ tấm khăn che mặt xuống.

Hai tên canh cửa thấy dung nhan của nàng khá là sững sốt. Dung mạo này quá giống với phu nhân của bọn họ.

Mặc kệ cô nương là ai nhưng hai người không thể vào được.

Ồ thì ra là vậy thế ta đi... Câu nói của nàng còn chưa hết thì phía sau vang lên một giọng nói già nua

- Các người đang làm gì vậy? Phía sau một ông lão khoảng thất tuần(70) đi tới.

Thấy người vừa đến hai tên canh cửa vội cung kính đáp "Thưa quản ra có hai người muốn vào phủ ạ "

-Hai người đó đâu? Ông hỏi

"Đạ chính là họ" nói rồi hai tên cùng chỉ tay về phía nàng và Linh nhi.

-Hai người là kẻ muốn vào phủ... Chưa nói hết câu ông lão liền đứng hình. Đây... đây... Đây không phải là đại tiểu thư sao.

"Đại... đại tiểu thư là người thật sao người đã trở về rồi." Ông hỏi nàng với giọng điệu lấp lắp.

-Phải Từ bá là con Nguyệt nhi đây con về rồi. Nàng nhìn ông mỉm cười đáp lại.

Hai tên thị vệ nghe xong hoá đá tại chỗ luôn thật không ngờ vị này lại chính là đại tiểu thư mất tích 7 năm trước. Ôi bây giờ thì xong rồi vừa nãy họ còn không cho người ta vào nhà của mình ôi trời ôi...

-Tiểu thư sao người về rồi lại không ào nhà lão gia và phu nhân rất nhớ người đó. Từ bá hỏi nàng.

-Ta cũng muốn vào đó chứ nhưng là có người không cho a. Nàng nói thản nhiên làm hai người phía sau lạnh sống lưng.

Nghe vậy hai tên thị vệ vội quỳ xuống "Xin tiểu thư tha mạng chúng thuộc hạ không biết người là tiểu thư"

"Tiểu thư à người tha cho họ đi họ là người mới nên không biết". Thấy vậy Từ bá vội xin cho họ.

-Thôi được không biết không có tội hai người đứng lên đi.

-Đa tạ tiểu thư. Đa tạ tiểu thư. Hai người nghe nàng nói là tha tội thì mừng hơn hờ rít rít cảm tạ.

-Vậy đề lão đi báo cho lão gia và phu nhân là tiểu thư đã về chắc họ sẽ vui lắm.

-Được vậy bá đi trước con sẽ vào sau. Nàng đáp lại lời Từ bá.

Lão hớn hờ chạy vào nhà vừa đi vừa "gọi lão gia phu nhân tiểu thư về rồi. Tiểu thư đã về rồi..."

Hai vợ chồng Phụng Hạo Quân đang ở trong phòng nghe tiếng gọi thì giật mình. Con gái họ đã về rồi Nguyệt nhi về rồi. Hai vợ chồng nhìn nhau rồi cùng đứng dậy đi ra phía ngoài cửa.

Đập vào mắt họ bây giờ là hai thiếu nữ một bạch y một hồng y. Người thiếu nữ mặc bạch y có dung mạo giống Phụng phu nhân tới 7-8 phần.

Không cần suy nghĩ nhiều họ liền biết đó là đứa con gái mà họ vất vả tìm kiếm bao nhiêu năm nay Nguyệt nhi của họ.

Phụng phu nhân nhìn thấy con gái thất lạc đã lâu không kim nổi nước mắt hai hàng lệ chảy dài trên khuôn mặt xinh đẹp. Bà cố bước thật nhanh về phía nàng.

Đến trước mặt nàng bà liền giơ tay ôm đứa con gái nhỏ vào lòng. Nằm trong cái ôm ấm áp của mẫu thân nàng cảm giác trong lòng chảy qua một dòng nước ấm. Có gia đình thật tốt được nhận sự yêu thương của cha mẹ thật hạnh phúc.

Nàng quyết định từ giờ nàng sẽ bảo vệ thật tốt gia đình của mình.

-Nguyệt nhi con là Nguyệt nhi của ta đúng không.. bà nói trong tiếng nức nức nghẹn ngào.

-Vâng mẫu thân là con là Nguyệt nhi của người đây con đã trở về rồi.

Phía sau phụ thân Phụng Hạo Quân khoé mắt cũng đỏ hoe vậy là đứa con gái ông tìm bao nhiêu năm nay cuối cùng đã bình an trở về. Ông xúc động muốn phát khóc nhưng vì là một người đàn ông một vị gia chủ ông không cho phép mình làm điều đó.

Sau màn ôm ấp tình cảm Phụng phu nhân cũng chịu thả nàng ra bà hỏi.

"Nguyệt nhi trong thời gian qua con đã ở đâu sống như thế nào có tốt không. Tại sao chúng ta tìm lâu như vậy mà một chút tin tức của con cũng không có"

-Sau khi con rơi xuống núi thì được một ông lão cứu giúp con đã bái ông làm thầy và theo ông lên núi học nghệ. Nàng kể lại tất cả mọi chuyện cho bà nghe tất nhiên là bớt đi một số chi tiết.

"Thôi các người đứng đây đến khi nào mau vào nhà đi thôi. Bây giờ phụ thân Phụng Hạo Quân mới lên tiếng nhắc nhở.

Cả nhà vừa định cất bước về phòng thì một hạ nhân chạy tới "gia.....a... chủ..chủ lão gia bên kia..." Lão gia làm sao ông lên tiếng ngắt lời tên hạ nhân.....

@@@ muốn biết tiếp diễn biến mời các bạn đọc tiếp chương sau nhé bye bye@@@

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

## Chương 20: Trúng độc - Chữa

-Gia chủ lão... lão.... gia...gia sắp không qua khỏi nữa rồi người mau đến đó ngay đi. Tên gia nhân nói với giọng lắp bắp.

-Cái gì lão gia không qua khỏi nữa. Các người đã mời đại phu chưa? Ông hỏi lại.

"Dạ đã mời rất nhiều người rồi nhưng họ đều nói lão gia....." Tên gia nhân nói chưa xong thì cả nhà ba người nhà Minh Nguyệt đã đi trước theo sau có cả Linh nhi và quân gia.

Tên gia nhân thấy vậy vội vã chạy đi theo.

Đến Tư Hoà viện nơi lão thái gia đang ở. Đứng trước cửa phòng có rất nhiều người đa số toàn là đại phu. Thấy gia chủ đến mọi người đồng loạt nhường đường cho họ vào.

Phượng Hạo Quân đẩy cửa bước vào Minh Nguyệt và mẫu thân nàng cũng bước vào theo để tất cả mọi người ở lại bên ngoài.

Bên trong phòng trên giường một cụ lão khoảng 90 đang nằm đó sắc mặt nhợt nhạt đôi mắt nhắm nghiền. Bên cạnh là một vị đại phu lớn tuổi.

Thấy vậy Phượng Hạo Quân bèn hỏi "đại phu phụ thân ta ông ấy thế nào rồi".

Vị đại phu ngẩng mặt lên nhìn ông thờ dãi "Phượng gia chủ Phượng lão thái gia e là không thể qua nổi hôm nay rồi gia đình nên chuẩn bị đi thôi. Lão bất lực cứu chữa."

Nói rồi vị đại phu đứng dậy đi ra ngoài. Trong phòng bây giờ chỉ còn lại ba người nhà Minh Nguyệt.

Phượng Hạo Quân ngồi xuống bên cạnh giường nắm lấy tay Phượng lão thái gia nói "phụ thân người tỉnh lại đi Nguyệt nhi của chúng ta trở về rồi, con bé đã về rồi"

Người nằm trên giường như vậy mà từ từ mở mắt. Nhìn đứa con trai trước mặt ông hỏi "Quân nhi con nói Nguyệt nhi về rồi vậy con bé đâu" ông nói với giọng yếu ớt.

-Phụ thân con bé đang ở đây người xem. Nói rồi ông đứng dậy kéo nàng tới bên giường.

"Gia gia con đã về rồi Nguyệt nhi của người về rồi". Nàng ngồi xuống bên cạnh góc giường nắm lấy tay ông. Theo trí nhớ trước đây khi ở Phượng gia người đối xử tốt với nàng trừ cha mẹ người duy nhất thật lòng đối xử với nàng chỉ có vị gia gia này mà thôi. Vì vậy nàng đặc biệt có cảm tình với ông ấy.

-Nguyệt nhi hả con trở về thật tốt. Ông nói với giọng thì thào.

-Khụ khụ Nguyệt nhi con trở về là ta yên tâm rồi thân già này cũng không sống được bao lâu nữa rồi. Ông cụ ho sặc sụa nhưng vẫn cố nói.

-Gia gia người không nên nói vậy con sẽ chữa hết bệnh cho người mà. Nói rồi nàng cầm tay ông lên bắt mạch.

Một lúc sau đôi mày nàng nhăn lại. Đặt tay ông xuống nàng quay lại nói với cha mẹ "phụ thân mẫu thân gia gia không hề bị bệnh người là bị trúng độc đã vài năm rồi"

Hai phu thê nghe nàng nói vậy thì sùng sốt phụ thân bị trúng độc không phải bị bệnh.

-Đúng rồi Nguyệt nhi sao con lại biết y thuật vậy. Phụ thân nàng hỏi.

-Lát nữa con sẽ kể hai người nghe bây giờ chữa trị cho gia gia mới là quan trọng.

Nói rồi nàng quay mặt ra phía cửa gọi "Linh nhi mang bộ ngân châm lại đây"

Bên ngoài Linh nhi nghe vậy liền cầm ngân châm bước vào." Tiểu thư đồ người cản đây " rồi đưa bọc ngân châm cho nàng.

Nàng nhận lấy ngân châm từ tay Linh nhi rút ra vài cây rồi hơi lên ngọn nến Linh nhi chuẩn bị cho. Sau đó châm vào vài nơi trên người gia gia nàng.

Đợi một lát nàng dùng dao nhỏ rạch một đường lên ngón tay ông. Thế mà đầu ngón tay ông lại chảy ra máu đen như mực.

Nàng quay đầu lại nhìn hai vợ chồng nói "độc con đã bức ra gần hết bây giờ chỉ cần nghỉ ngơi đợi lần sau châm cứu tiếp là gia gia sẽ không sao nữa"

Hai vợ chồng Phượng Hạo Quân nhìn thấy mà giật mình. Con gái họ thật giỏi bao nhiêu đại phu khám không ra bệnh vậy mà nàng chỉ bắt mạch một cái là biết nguyên nhân. Chỉ dùng vài kim đơn giản là có thể bức độc ra ngoài.

Bây giờ hãy cùng con đi ra ngoài để cho gia gia nghỉ ngơi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 21: Tìm kẻ hạ độc

Đến 2/9 chắc mình sẽ dành cả ngày để ra chương, thông báo trước vậy thôi chứ nếu mình không thực hiện được thì mọi người thông cảm nhé.

Nàng cùng cha mẹ về phòng đi theo còn có Linh nhi. Bước vào phòng nàng kêu Linh nhi đóng cửa cẩn thận. Ngồi xuống ghế thấy hai người vẫn còn đang đứng đấy thì hỏi "à hai người không định đứng đấy luôn chứ? Phụ mẫu nàng thấy vậy liền ngồi xuống hỏi

-Nào Nguyệt nhi bây giờ con có thể nói cho chúng ta biết con học y thuật từ đâu không? Phụ thân nàng hỏi

-Thế con hỏi hai người nhé hai người có biết Dược môn không? Nàng không trả lời câu hỏi của họ ngay, mà lại hỏi ngược lại.

"Biết chứ một môn phái ẩn thế trên giang hồ không ai dám đắc tội họ ngay cả hoàng thất. Nơi đào tạo ra nhiều danh y nổi tiếng thiên hạ". Hai người cùng trả lời.

-Hai người nói đúng, và sư phụ của con chính là trưởng môn của Dược môn đó. Nói thật với hai người luôn bây giờ con chính là thiếu chủ Dược môn.

"CÁI Gì..... Con là thiếu chủ Dược môn?"

-Vâng có sao không ạ. Nàng hỏi lại.

"Haha..... Con gái của Phụng Hạo Quân ta không phải là phế vật mà là thiên tài hahaa..aa"

Đang cười bỗng ông dừng lại. "Con còn có chuyện gì giấu chúng ta đúng không."

Nàng mỉm cười "hai người cứ đợi từ từ rồi sẽ biết. Việc quan trọng bây giờ là phải tìm ra kẻ đã hạ độc gia gia trước".

Bây giờ người hãy tung tin ra ngoài nói là gia gia đã mất đồng thời nói là con đã trở về. Phần còn lại con sẽ tự lo liệu.

Thôi được ta sẽ làm theo ý con nói rồi Phụng Hạo Quân tìm người đi lo việc.

\*\*\*\*\* ta là đường phân tuyến nói chuyện\*\*\*\*\*

Sáng hôm sau cả thiên hạ đều biết lão thái gia Phụng gia quy thiên đồng thời đại tiểu thư Phụng Minh Nguyệt thất lạc bao năm nay đã trở về.

Có người nói nàng là thất cô sát tinh vừa trở về đã hại chết gia gia của nàng. Có người lại nói nghe tin gia gia mất nên mới trở về.... vân vân và mây mây những lời đồn nhưng nàng chẳng hề quan tâm.

\*\*\*\*\* Bây giờ cùng lia ống kính về phía Hàn vương phủ nào\*\*\*\*\*

Hắn ở trong thư phòng nghe thuộc hạ bẩm báo nàng đã trở về Phụng gia mà mừng muốn chết. Từ cái lần gặp nàng hôm đó hắn không hề có chút tin tức nào của nàng như hề nàng chưa hề tồn tại vậy.

Bây giờ nếu nàng đã trở về thì hắn cần phải làm ngay một việc...

Nghĩ là làm hắn thay y phục rồi đi vào cung..

\*\* đó biết hắn vào cung làm gì. Ai đoán đúng đầu tiên mình tặng chương mới cho người đó \*\*\*\*\*

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

## Chương 22: Ban hôn

\*Chương 22 tặng bạn "Hắc Thiên Sứ"

Tại hàng cung Thiên Long quốc. Một giọng nói the thé ái nam ái nữ vang lên "Hàn vương xin cầu kiến....."

Long Nhật Hàn từ bên ngoài đi vào Càn Thanh cung nơi hoàng thượng Long Nhật Vũ đang phê duyệt tấu chương.

Thấy hần bước vào hoàng thượng khá ngạc nhiên hỏi "Hàn sao hôm nay lại có thời gian rảnh rồi tới chỗ ta vậy mọi hôm ngay cả lên triều đệ còn không đến mà."

- Mà đến đây cũng tốt ta đang định gọi đệ vào cung đây.

"Có việc gì mà huynh lại gọi đệ vào cung vậy nói nghe chút coi." Hần thấy hoàng huynh mình nói vậy bèn hỏi.

"Hàn ta thấy đệ tuổi cũng không còn nhỏ nữa nên lập phi đi thôi. Ta đã tìm được người thích hợp rồi và đây cũng là ý của phụ hoàng trước khi ra đi."

-Ta sẽ không lấy ai ngoài nàng ấy cả ( nhất kiến chung tình là đây). Hần nói

Hoàng thượng ngạc nhiên "Vậy là đệ đã tìm được ý chung nhân rồi hả. Nói cho ta xem là khuê nữ nhà ai lại có thể lọt vào mắt xanh của Hàn vương nổi tiếng không gần nữ sắc nào."

-Nàng tên Phụng Minh Nguyệt là con gái của Phụng Hạo Quân gia chủ Phụng gia.

Hoàng thượng Long Nhật Vũ nghe xong thì cười phá lên. "Hoàng đệ của ta đây đúng là ý trời mà ý trời. Haha "

-Huynh nói vậy là sao cái gì ý trời. Hần khó hiểu.

"Ha ha ta quên nói cho đệ biết ngày trước khi đệ 5 tuổi phu nhân Phụng gia sinh hạ một cô con gái. Trước nay giao tình hai nhà đều rất tốt nên hai nhà quyết định hứa hôn cho hai người từ khi ấy. Sau này phụ hoàng băng hà đã hạ chỉ sau này Hàn vương phi chính là Phụng Minh Nguyệt nàng "

-Bây giờ đệ lại động lòng với nàng thế không phải là ý trời thì là gì.

-Ồ thì ra là vậy. Hần nghe xong mà đây bất ngờ thì ra duyên tình của hai người đã định sẵn rồi.

Thế sao tự dưng đệ đòi lấy nàng vậy chuyện tình là thế nào mau thành thật khai báo cho ta nghe.

Huynh có còn nhớ chuyện hai năm trước ta bị ám sát chúng độc suýt chết không. Lần đó người cứu sống đệ chính là nàng không có nàng bây giờ cũng sẽ không có Long Nhật Hàn này rồi.

Nàng ấy mất tích 7 năm đến 5 năm sau lại có thể giải được độc cứu sống đệ thế mà bây giờ mới trở về. Hoàng đệ à vị vương phi này của đệ không tầm thường à nha.

-Nào bây giờ ta sẽ soạn chỉ ban hôn để đệ có thể rước người đẹp về. Ha ha ha

"Tạ hoàng huynh ban hôn. Đệ cáo cái lui trước."

~~~~~ ta là đường phân cách thời gian ~~~~~

Tại Phụng gia Minh Nguyệt đang cùng Linh nhi điều chế thuốc cho gia gia nàng thì bên ngoài có hạ nhân bẩm báo " tiểu thư gia chủ cho gọi người đến đại sảnh bàn chuyện"

Nàng nghe xong thì bảo Linh nhi thu dọn rồi cùng đến đại sảnh. Bước vào thấy mọi người đã có mặt còn có một tên thái giám trên tay đang cầm cuộn giấy gì đó vàng vàng.

Thấy nàng đến tên thái giám liền tuyên chỉ "Phụng Minh Nguyệt tiếp chỉ."

Vì đây là cổ đại nàng bắt buộc phải quỳ để nhận chỉ nếu không sẽ chém đầu.

- Đại tiểu thư Phụng Minh Nguyệt hiền dịu nét na nham sắc hơn người nay trẫm ban hôn cho Hàn vương gia chớ tang lễ Phụng lão thái gia kết thúc sẽ cử hành hôn lễ. Khâm thủ.

"Đại tiểu thư tiếp chỉ đi thôi." Nàng đưa tay ra nhận lấy cuộn thánh chỉ mà như người mất hồn.

"Cái WTF gì đây ban hôn nàng với cái tên Hàn vương gia không gần nữ sắc mặt lạnh hơn tiền kia. Không được nàng phải tìm cách huỷ hôn sự này."

Tên thái giám tuyên chỉ xong thì trở về phụng mệnh. Minh Nguyệt cầm tờ thánh chỉ về biệt viện của mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).



## Chương 23: Bị chiếm tiện nghi

Về phòng được một lúc thì cha mẹ nàng đến. Mời họ ngồi xuống nàng hỏi.

- Hai người nên giải thích đi chuyện này là thế nào. Nói rồi nàng giờ cuộn thánh chỉ vàng chói trong tay lên.

"Con gái nghe ta nói này. Thật ra chuyện này đã được định từ lâu rồi. Cái ngày mẫu thân sinh hạ con ra. Từ rất lâu rồi hai nhà chúng ta luôn có giao tình rất tốt nên hai nhà quyết định kết thông gia. Nhưng hai nhà chỉ sinh được con trai đến khi mẫu thân con sinh hạ con. Mà hoàng thất lại có hai vị hoàng tử Long Nhật Vũ và Long Nhật Hàn nhưng khi đó Long Nhật Vũ đã 15 tuổi mà Long Nhật Hàn mới 5 tuổi nên hai nhà quyết định đính ước cho hai con. Nói là訂 con tròn 15 sẽ trở thành Hàn vương phi nhưng vài năm trước con lại mất tích nên việc này mới hoãn lại đến giờ."

- Việc của những người đi trước sao lại đổ lên đầu tui con chứ. Nàng nghi ngờ hỏi

- Họ đã lập lời thề nên bắt buộc phải thực hiện. Phụ thân nàng từ tốn giải thích.

"Con không đồng ý" Nàng phản đối.

- Bây giờ mẫu thân nàng mới lên tiếng "Không đồng ý cũng phải lấy nếu con giám chôn ta sẽ chết cho con xem"

- Vâng! Nàng đáp với giọng ỉu xìu.

Nàng thầm nghĩ "Sao số nàng nó lại khổ thế này vừa trốn được cái tên chủ nhân Phá Nhật kiếm kia giờ lại dính phải cái tên vương gia mặt lạnh này nữa. Không được nàng phải nghĩ cách hủy mỗi hôn sự này"

Và một bóng đèn 1000w sáng lên trong đầu nàng. "Nếu đã không giết được tên các chủ gì đấy thì "khử" tên vương gia mặt lạnh này trước vậy"

Đã có quyết định nàng vội mời hai lão nhân gia trở về." Phụ mẫu của con bây giờ hai người có thể trở về được rồi chứ con muốn nghỉ ngơi"

Sau khi nàng "tống" được hai lão nhân gia trở về liền bảo Linh nhi đi chuẩn bị một số thứ để tối nay còn dùng đến.

Đêm hôm đó tại Hàn vương phủ. Nàng vận trên mình một bộ hắc y mang khăn che mặt tay cầm một thanh kiếm bình thường nhưng rất sắc bén được Linh nhi lấy từ Huyết sát lâu đến. Một vài binh độc được mới đặc chế ra.

Ngồi trên một góc cây cổ thụ nàng có thể nhìn bao quát toàn bộ nơi đây. Đợi khi đêm khuya khi lính canh giảm xuống nàng mới bắt đầu hành động.

Nàng đi khắp nơi trong cái vương phủ này mà vẫn chưa tìm thấy mục tiêu. Bỗng một căn phòng hấp dẫn sự chú ý của nàng. Đêm đã khuya mà chỉ còn căn phòng này sáng đèn nàng biết chắc đây là căn phòng của tên vương gia chết tiệt kia.

Vừa nhí đến căn phòng là đoán được chủ nhân của nó. Một căn phòng toát ra sự lạnh lẽo đầy hàn ý. Mặc dù chưa biết tên vương gia kia nhưng qua căn phòng này nàng cũng đoán được hẳn ta là một người rất khó đoán và không dễ chơi rồi.

Xác định mục tiêu nàng cẩn thận leo lên mái căn phòng. Khi đã an vị trên đó nàng cẩn thận dỡ ra một viên ngói nhìn xuống dưới.

Bên trong căn phòng chẳng có gì ngoài ngọn đèn sáng leo lét. Nàng chú ý tới sau tấm bình phong kia có hơi nước lượn lờ. Nằm bên trong thùng gỗ lớn là một nam nhân đang nhắm mắt.

Long Nhật Hàn nằm trong thùng nước tắm hơi nước bốc lên quanh thân. Một mái tóc ướt sũng tùy ý thả tán loạn. Một vài giọt nước lăn trên ngực hắn tạo ra một cảnh tượng khiến người ta muốn phạm tội.

Nàng ngồi trên mái nhà thầm cảm thán "Đúng là một tên yêu nghiệt hại nước hại dân mà không biết đã có bao nhiêu khuê nữ nhớ thương cái tên yêu nghiệt này rồi đây".

Đang mãi suy nghĩ thì một giọng nói trầm ấm vang lên "vương phi của ta nàng nhớ ta đến thế sao? nửa đêm lại lên đến vương phủ rình trộm vậy".

"A bị phát hiện rồi thôi kệ vậy" thế là nàng nhảy từ trên nóc nhà xuống.

-Này tên yêu nghiệt kia ai là vương phi của ngươi hả. Nàng tức giận quát lên.

Nghe nàng hỏi vậy hắn mới từ trong bồn tắm đứng dậy khoác áo vào rồi bước ra ngoài.

- Chẳng lẽ nàng không nhớ ta là ai sao. Chính nàng lần đó đã cứu ta còn gọi ta là "yêu nghiệt" như vậy đó.

- Ta không biết người, cũng chẳng quan tâm người là ai. Nàng trả lời làm hắn thất vọng. Chẳng lẽ nàng không hề nhớ ra hắn.

"Nói tóm lại ta tới đây để yêu cầu người hủy đi cái hôn sự này." Nàng trả lời hắn.

- Nếu ta nói không hủy thì sao.

- Vậy người phải chết. Không cho hắn câu hỏi trả lời nàng đã rút kiếm tấn công hắn. Thấy kiếm của nàng sắp đâm tới hắn liền né sang một bên. Vừa cố gắng tránh đi chiêu thức của nàng lại cố không làm nàng bị thương.

Đánh nhau hồi lâu nàng đâm phải nền ướt nên trượt chân té ngã may mà hắn phản ứng kịp thời nên vội đỡ lấy nàng. Một tay hắn ôm eo nàng tay còn lại giữ thanh kiếm.

Thế là nàng oanh liệt nằm gọn trong vòng tay của hắn. Bốn mắt nhìn nhau đắm đuối con cá chuối.

Hình như nàng cảm thấy tim mình đập nhanh hơn bình thường khuôn mặt lạnh lùng vì vậy mà đỏ lên. Tại vừa nãy đánh nhau nên làm rơi mất khăn che mặt bây giờ tất cả biểu hiện của nàng đều bị hắn thấy hết.

Cả kiếp trước kiếp này nàng chưa từng thân mật với người khác giới bao giờ nên ngại. Bỗng dưng nàng lấy chân đạp vào chân hắn, bị đau hắn buông lỏng tay đang ôm nàng ra. Thừa cơ nàng liền bỏ chạy. Trước khi đi không quên để lại một câu "Long Nhật Hàn người nhớ lấy hôm khác ta sẽ đến lấy mạng người."

Chạy ra khỏi vương phủ nàng dừng lại nghĩ "không được đã đến không thể cứ như vậy mà về còn bị hắn chiếm tiện nghi nữa. Ta phải tặng hắn chút lễ vật mới được"

Thế là nàng quyết định trở lại. Cầm trong tay cái gì đó tròn tròn mà đen đen( là bom đó) nàng đi đến những chỗ không người và "Bùm...ùm...Bùm. m.... Bùm.... Bùm" liên tục những tiếng nổ vang lên. Đêm hôm đó cả Hàn vương phủ bị náo đến gà bay chó sủa.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 24: Phụng Linh Nhu

2/9 ngôi nhà viết truyện tặng mấy nàng thôi.

Sau khi quật tung Hàn vương phủ nàng treo tường trở về Phụng gia mà thần không biết quỷ không hay. ngồi trên giường nàng suy nghĩ.

- Sao cái tên vương gia kia mình nhìn quen mắt vậy nhỉ nhưng lại không nhớ là đã gặp ở đâu nhỉ. Ngồi suy nghĩ một lát nàng A...a một tiếng. Nhớ ra rồi! Hắn chính là cái tên yêu nghiệt mà nàng cứu sống hai năm trước ở bìa rừng khi từ Huyết Sát lâu trở về. Thảo nào hắn lại hỏi mình là sao không nhận ra hắn.

Sau khi hiểu rõ ngọn ngành nàng quyết định lên giường ngủ không quản chuyện này nữa.

\*\*\*\*\* Nhân vật phản diện lên sân \*\*\*\*\*

Tại một nơi nào đó trong một căn phòng sang trọng một giọng nói chanh chua vang lên "À ta vẫn còn sống trở về bây giờ còn chuẩn bị lấy Hàn vương gia. Không thể nào như thế được người trở thành Hàn vương phi phải là ta Phụng Linh Nhu chứ không phải phế vật Phụng Minh Nguyệt kia"

Văng chủ nhân của giọng nói này không ai khác ngoài Phụng Linh Nhu đường muội của nàng. Phụ thân nàng ta là Phụng Hạo Nhạc đệ đệ ruột của phụ thân nàng. Á ta từ nhỏ đã bộc lộ thiên phú hơn người trong gia tộc cũng được coi là một nhân tài. Nhưng vì phụ thân nàng ta là con thứ nên trong gia tộc không có địa vị nên nàng ta dù có thiên phú nhưng vẫn không được xem trọng. Trước mặt người khác luôn tỏ ra yếu đuối vô hại( vâng con người hai mặt là đây)

Năm nàng 10 tuổi nàng ta 9 tuổi trong một lần nàng ta theo phụ thân ra ngoài vô tình gặp mặt Long Nhật Hàn nên đem lòng yêu mến. Khi trở về hỏi phụ thân nàng ta mới biết đó là Hàn vương gia nhưng lại có hôn ước với đường tỉ nàng là Phụng Minh Nguyệt. Không cam lòng nàng ta tìm cách hại chết Minh Nguyệt. Nhân cơ hội đi săn trong rừng nàng ta đẩy Minh Nguyệt xuống vách núi. Nhưng ai ngờ nàng lại không chết mà còn trở về.

Nàng ta bỏ ra nhiều công sức như vậy chỉ mong có thể lấy được Long Nhật Hàn nhưng bây giờ Minh Nguyệt lại trở về khiến tất cả công sức của nàng đều đổ xuống sông xuống biển hết. Á không cam tâm nếu Phụng Minh Nguyệt có thể sống sót trở lại vậy liền để nàng ta biết mất lần nữa.

Vậy là nàng ta lại lên kế hoạch để hại Minh Nguyệt lần nữa. Bây giờ hai phụ tử nàng ta đang có một kế hoạch to lớn chỉ cần một bước nữa thôi là có thể thành công Trở ngại lớn nhất bây giờ đã không còn kế hoạch sẽ dễ dàng thực hiện hơn.

\*\*\*\*\* Đố các nàng hai phụ tử Phụng Linh Nhu đang định làm gì. Đoán đúng tặng chap mới cho nàng đó \*\*\*\*\*

## Chương 25: Tìm ra kẻ hạ độc

Sáng hôm sau là ngày tổ chức tang lễ cho Phụng lão thái gia. Trên dưới Phụng gia đều là một màu trắng tang thương. Hôm nay tất cả tộc nhân đều tụ tập về chủ gia để chịu tang lễ. Bây giờ trong đại sảnh Phụng gia bao gồm cả phụ tử Phụng Linh Nhu.

Minh Nguyệt cũng xuất hiện trước mặt mọi người. Để diễn tốt vở kịch nàng cùng Linh nhi đã chuẩn bị. Vận trên mình một bộ tang phục, nàng xuất hiện trước ánh mắt ngạc nhiên của mọi người.

"Đó chẳng phải là đại tiểu thư Phụng Minh Nguyệt sao?" Một tộc nhân thốt lên.

- Hình như chính là đại tiểu thư người đã rơi xuống núi mất tích vào 7 năm trước không ngờ bây giờ lại trở về. Một người khác cũng xen vào.

Thấy nàng bước vào phụ thân nàng lớn tiếng thông báo. "Các vị nhân tiện đây ta xin thông báo một việc. Nay Nguyệt nhi đã trở về theo ý của phụ thân trước khi lâm chung thì chức vị gia chủ đời tiếp theo sẽ do Nguyệt nhi kế nhiệm." Ông vừa dứt lời thì bên dưới như vỡ òa.

"Gia chủ chuyện này là sao chứ sao người kế vị tiếp theo lại là đại tiểu thư gia tộc vẫn còn rất nhiều nhân tài sao lại cho đại tiểu thư một người mà được mệnh danh là....." Một người đứng ra hỏi. Vấn đề mà ai cũng muốn biết nhưng khi sắp nói hết lại dừng lại không nói nữa.

- Đúng vậy gia chủ tại sao lại là đại tiểu thư chứ. Rất nhiều người đứng ra phản đối chuyện này. Mà bất ngờ là những người này lại toàn là người của thúc thúc nàng chứ.

- Vậy là các người nghi ngờ sự sắp xếp của lão thái gia. Phụng Hạo Quân nghe vậy liền hỏi lại.

"Không phải là vậy nhưng gia chủ đại tiểu thư vừa mới trở về thì lão gia lập tức gấp tin dữ không những vậy mà người thừa kế gia chủ đời tiếp theo lại là đại tiểu thư. Gia chủ như vậy không phải là quá trùng hợp sao." Thúc thúc nàng Phụng Hạo Nhạc đứng ra chất vấn.

- Nhị gia nói đúng đó tại sao lại có nhiều sự trùng hợp như vậy chứ. Mọi người bắt đầu nhón nháo. Rất nhiều người bắt đầu nghi ngờ tính chính xác của sự việc này, có một số người vẫn giữ nguyên thái độ "im lặng là vàng" vào lúc này.

"Vậy là các người nghi ngờ ta đặt chuyện phải không". Phụng Hạo Quân tròn mắt lên hỏi.

- Ta không phải có ý đó chỉ là trước lúc phụ thân lâm chung người duy nhất bên cạnh phụ thân lúc đó chỉ có gia chủ người mà thôi. Ai biết những gì người nói là thật hay giả. Phụng Hạo Nhạc đôi luôn cách sung hô mà nói chuyện với phụ thân nàng.

- Đúng đó Nhị gia nói đúng ai biết việc này là thật hay giả ngoài gia chủ ngài. Những người bên dưới bắt đầu lên tiếng.

"Phụng Hạo Nhạc người đừng có ngậm máu phun người. Phụng Hạo Quân ta làm người quang minh lỗi lạc không hề thẹn với lòng. Ông vừa nói vừa nghĩ "Nguyệt nhi à con hại phụ thân thật thảm mà " chỉ vì cái kế hoạch của nàng mà ông khổ thế này đây."

- Hừ Phụng Hạo Quân à người đừng có chối nữa. Trước đây chỉ vì người làm huynh ta làm đệ mà người thừa kế vị trí gia chủ này là người chứ không phải ta. Bây giờ người lại cho đứa con gái phế vật kia của người làm ra chủ kế nhiệm đời sau ư. Không thể được tốt nhất người nên nhường lại chức vị gia chủ đi thôi. Phụng Hạo Nhạc hừ lạnh nói.

- Phụ thân nói đúng đấy đại bá à người nên nhường lại chức vị gia chủ đi thôi. À Phụng Minh Nguyệt đó không đủ tư cách để trở thành Hàn vương phi đâu. Người ngồi cái ghế đó phải là Phụng Linh Nhu ta. HA HA các người nên từ bỏ đi thôi. Bây giờ trên dưới Phụng gia này chẳng ai theo các người nữa đâu. Phụng Linh Nhu lên tiếng châm chọc.

- Đường muội của ta hình như vui mừng quá sớm rồi đó. Nàng đứng một bên xem diễn kịch bây giờ mới lên tiếng.

- Hừ Phụng Minh Nguyệt ta thật hối hận khi năm đó không một đao giết chết người mà chỉ đẩy người xuống vực. Nếu không phải tại người ta đã có thể ngồi vào vị trí Hàn vương phi kia. À ta nhìn nàng bằng ánh mắt căm hận. Nếu ánh mắt có thể giết người thì không biết nàng đã chết bao nhiêu lần rồi.

- Phải nói thật khi đó ta cần cảm ơn người nếu không vì người đẩy ta rơi xuống núi thì đã không có Phụng Minh Nguyệt của ngày hôm nay. Nàng nói.

"Hừ cái lão già đó chết rồi bây giờ chẳng ai có thể giúp các người nữa. Hãy chấp tay dâng lên cái ghế gia chủ đó đi. Nể tình huynh đệ ta sẽ tha chết cho các người". Phụng Hạo Nhạc hừ lạnh nói.

- Vậy người hạ độc phụ thân chính là người. Phụ thân nàng hỏi.

"Đúng vậy độc là do ta hạ đó. Cũng tại lão ta chỉ toàn thiên vị người không quan tâm tới ta. Hừ chỉ cần lão ta chết mọi thứ mới thuộc về ta." Ông ta nói mà trong mắt nổi lên tia máu.

- Vậy thúc thúc để ta nói người nghe một bí mật nha. nàng nói.

"Bí mật gì" Ông ta hỏi

Nghe lão hỏi vậy nàng mỉm cười đầy khinh bỉ. Nàng cúi ngay bộ đồ tang mặc trên người xuống (bên trong nàng có mặc đồ sẵn nha) nàng cúi bỏ áo tang xong thì mọi người biết chuyện này cũng cúi xuống đồ tang (có phụ mẫu nàng Linh Nhi và quần gia)

Những người bên dưới thấy gia chủ cúi bỏ tang phục thì không hiểu chuyện gì. Bỗng nàng quay bước đi vào bên trong khi đi ra còn đẩy theo một chiếc xe lăn. Thật bất ngờ người ngồi trên xe lại chính là Phụng lão thái gia.

-Người đầu bắt hai phụ tử tên nghịch tử kia lại cho ta. Ông lớn giọng nói.

Từ bên ngoài một nhóm người mặc đồ đen bước vào trói hai phụ tử Phụng Linh Nhu lại.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 26: Gia chủ kế tiếp

Hai cha con Phụng Hạo Nhạc bị trói lại mà vẫn chẳng hay biết gì. "Rõ ràng ông ta đã dùng độc "Đoạn mệnh trường" loại độc mà Dược môn mới điều chế ra chưa có thuốc giải. Ông ta tốn rất nhiều tiền để mua chỉ mong có thể giết chết lão già đó. Lão già đó rõ ràng đã trúng độc nhưng tại sao bây giờ vẫn còn ngồi đây mà chưa chết. Điều này không thể nào không thể nào."

Nhìn ra được suy nghĩ bây giờ của ông ta Minh Nguyệt cười nói "Nhị thúc chắc bây giờ người đang rất bất ngờ nhỉ? Gia gia rõ ràng đã trúng "đoạn mệnh trường" mà vẫn có thể ngồi đây đúng không?"

Mọi người ở đây nghe xong thì giật mình "đoạn mệnh trường" đó chẳng phải là độc dược của Dược môn vừa điều chế ra chưa có thuốc giải sao? Không ngờ Phụng Hạo Nhạc lại thâm độc như chỉ vì đạt được mục đích mà ngay cả phụ thân cũng hạ độc thủ.

- Nhị thúc của ta người tưởng người dùng "đoạn mệnh trường" không có thuốc giải sẽ hại được gia gia sao. Nói thật với người vậy thật ra thuốc giải của "đoạn mệnh trường" đã điều chế xong rồi" và người điều chế ra "đoạn mệnh trường" chính là cái kẻ mà bị các người coi là phế vật đấy.

"Này này Nguyệt nhi sao con xuống núi mà không báo với lão già này một tiếng hả làm ta mất công ngồi trên núi chờ con đó". Bỗng nhiên bên ngoài có một lão ăn mày tóc tai bù xù quần áo xộc xệch hùng hổ đi vào.

"Này lão già đó là ai vậy sao lại tùy tiện vào đây như vậy?" Một số người lên tiếng. "A ta nhận ra ông ấy ông ấy chính là người mà giang hồ gọi là độc lão đó". Một người bất ngờ lên tiếng.

- Trời ơi ông ấy chính là độc lão ư. Có người không giữ nổi vẻ khiếp sợ. Nhưng việc khiếp sợ hơn còn ở phía sau.

Thấy lão già vừa vào nàng vội trán thờ dài hỏi "Này lão già kia sao ông biết ta ở đây mà đến tìm"

Mọi người vừa nghe nàng nói vậy thì suýt ngất "đại tiểu thư cư nhiên gọi người ta là lão già đấy"

Vương Hoàng nghe nàng gọi vậy cũng chẳng để ý đáp "đồ nhi à sao con xuống núi mà không nói với ta một tiếng hại ta chờ con dài cả cổ đây này". Nói rồi lão vờ giờ cổ ra cho nàng xem.

- Lão có thôi ngay cái giọng điệu kia không nghe góm chết đi được. Nàng nhìn lão mặt lạnh tanh đáp lại.

Mọi người nghe hai thầy trò nói chuyện mà hoá đá tại chỗ. Độc lão cư nhiên lại là sư phụ của đại tiểu thư. Mà nàng lại nói chuyện với lão chẳng hề có tí tôn trọng nào. Nghe như kiểu nàng mới là sư phụ còn ông ấy là đồ đệ vậy.

- Ê bạn già sao ông lại ở đây vậy. Bỗng nhiên Vương Hoàng nhìn thấy người ngồi trên xe lăn nên lớn tiếng gọi.

-Này tiểu tử người ít tuổi hơn ta đó nha. Gia gia nàng lên tiếng.

- Hai người quen nhau? Nàng hỏi.

"Ha ha khi còn trẻ một lần ta đi bàn chuyện làm ăn về bị hành thích chúng độc nên được lão ta cứu". Gia gia nàng vừa nói vừa lấy tay chỉ vào lão sư phụ nàng.

"Này lão già thối người còn chưa trả lời câu hỏi của ta sao người lại ở đây?" Lão sư phụ nàng chống tay lên nạnh như một lão ngoan đồng hỏi.

"Nhà ta ta không ở đây thì ở đâu. Người không đọc cái bảng ngoài cửa hả. Đây là phượng gia ta đấy." Gia gia nàng cũng không yếu thế đáp lại lão sư phụ.

"Thế còn nàng. Sao nàng lại ở nhà người" Lão sư phụ nàng hỏi tiếp.

- Này tiểu tử thối nàng là Phượng Minh Nguyệt đây là Phượng gia còn ta là Phượng Thừa Long đó.

"Ừ thì sao? Cái này ta biết mà" Lão sư phụ nàng đưa ra câu trả lời rất đáng đánh đòn.

- Trời ạ lão già, ông ấy là gia gia của ta đó. Nàng nghe hai lão này cãi nhau mà phát bực.

"Hai người muốn cãi nhau thì đi chỗ khác ồn quá mà" Nàng cầu nhàu.

"Đi thì đi " hai lão già dắt nhau ra hoa viên tiếp tục công việc.

- Mọi người bây giờ mọi chuyện đã sáng tỏ. Theo như vừa nãy ta nói Nguyệt nhi chính là gia chủ đời sau của Phượng gia và lão thái gia cũng đã đồng ý. Mọi người ai có ý kiến gì nếu không sẽ định là vậy. Bỗng nhiên phụ thân nàng im lặng nãy giờ lại lên tiếng.

Nàng nghe xong mà sững sốt. "Không phải chuyện này chỉ là màn kịch thôi sao giờ lại thành thật rồi phụ thân"

- Thật ra ta và gia gia con đã quyết định rồi gia chủ đời tiếp theo sẽ là con. Phụ thân nàng giải thích.

"Đừng đại tiểu thư làm gia chủ đời sau. Người không nên từ chối" Mọi người bên dưới cùng lên tiếng. Đùa sao nàng bây giờ là đồ đệ của độc lão ai dám đụng vào nàng chứ. Với lại nàng bây giờ cũng không còn là phế vật trước kia nữa. Nhìn ánh mắt của nàng vừa nãy khi nhìn phụ tử Phượng Linh Nhu mà họ cảm thấy lạnh cả sống lưng. Một ánh mắt sắc bén đầy lạnh lùng thị huyết. Đại tiểu thư đã thay đổi rồi.

Nàng bị mọi người gây áp lực nên đành đồng ý. Với lại nàng cũng muốn bảo vệ thật tốt gia đình của mình.

Phụ thân nàng thấy vậy thì hài lòng. Ông lấy ra một tấm lệnh bài màu đỏ bên trên khắc một chữ "Phượng" tinh xảo đưa cho nàng.

- Đây là lệnh bài chứng minh thân phận thiếu chủ Phượng gia nay ta giao lại nó cho con, đừng làm ta thất vọng.

- Phụ thân người yên tâm Nguyệt nhi sẽ không khiến người phải thất vọng đâu. Nàng mỉm cười cầm lấy tấm lệnh bài ông đưa cho. Nàng phải bảo vệ thật tốt cái gia đình này.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 27: Lãnh Phong công tử

Ba ngày sau. Hôm nay là ngày thành thân của nàng và cái tên vương gia chết tiệt đó.

Mới sáng sớm trong biệt viện của nàng đã rất huyền ảo. Linh nhi đứng bên đầu giường thực hiện nghiã vụ cao cả của mình đó chính là đánh thức tiểu thư dậy.

" Tiểu thư à người mau dậy đi đã muộn lắm rồi đó. Người mau dậy đi"- Linh nhi hét nói lại túm chần lòi xềnh xệch cái người nào đó đang làm tổ trong chăn.

-Linh nhi à em cho ta ngủ đi ta không lấy cái tên vương gia thối đó đâu. Nàng nằm trong chăn đáp lại bằng giọng ngái ngủ.

- Nhưng đây là lệnh của phu nhân nếu người còn không dậy đích thân bà sẽ tới lôi người dậy đó. Linh nhi lòi ngay mẫu thân nàng ra dọa. Đùa sao tiểu nha nàng trời không sợ đất không sợ thế mà lại đi sợ mẫu thân.

"Thấy linh nhi nói vậy nàng vội chui ra khỏi chăn. Đùa chắc nếu để mẫu thân nàng đến đây thì không biết cái lỗ tai nàng sẽ bị tra tấn đến mức nào nữa." Thôi thì cứ dậy là thượng sách.

Nàng rời giường bước đến bên bàn trang điểm để Linh nhi búi tóc giúp nàng. Sau khi búi tóc xong thì một nha hoàn mang đến một bộ hỉ phục nói nàng phải thay vào.

"Đùa bây giờ là sáng sớm mà cái tên vương gia kia phải đến chiều mới tới đón dâu. Bảo nàng mặc cái bộ hỉ phục đó ngồi trong phòng đến nửa ngày trời

sao."Minh Nguyệt kiên quyết không mặc nói là bao giờ tên vương gia kia đến mới thay vào."

Mấy người rằng nhau một lúc lâu sau người dành phần thắng vẫn là nàng. Vậy là nàng được tự do tới lúc Long Nhật Hàn tới.

Không cần phải thay hi phục nàng và Linh nhi kéo nhau đi chơi. Vừa bước ra khỏi phòng nàng không khỏi sùng sốt. Có cần làm quá lên vậy không?

Phượng gia bây giờ trên dưới toàn là một màu đỏ đến cả hạ nhân y phục cũng màu đỏ là sao.

Đi đến đại sảnh nàng thấy phụ mẫu đang ở đó thưởng trà. Vừa thấy nàng họ đã hỏi "Nguyệt nhi con không ở trong phòng mà chạy ra đây làm gì"- Mẫu thân nàng hỏi.

- Mẫu thân đại nhân à người không thương con gái của người sao. Bảo con ngồi ngây ngốc trong phòng nửa ngày trời đợi cái tên xú nam nhân đó sao? Nàng nhìn Phượng phu nhân than thở.

- Thôi được nhưng khi tân lang đến con phải thay đồ ngay đó. Mẫu thân nàng đành chịu thua trước con gái.

~~~~~ ta là tuyến phân cách thời gian~~~~~

Khi tân khách đã đến đông đủ. Bên ngoài cửa vang lên tiếng hô "tân lang tới".

Từ cửa chính Long Nhật Hàn một thân hi phục đỏ sẫm bước vào. Theo sau là một đoàn người khiêng sinh lễ.

Thấy "con rể tương lai " tới Phượng phu nhân bèn đẩy con gái về phòng thay đồ. Nàng vừa quay bước đi thì bên ngoài truyền đến một giọng nói.

- Lãnh Phong công tử đến. Mọi người nghe xong cũng giật mình. "Lãnh Phong công tử chủ nhân của "Nguyệt Phong" sơn trang. Sơn trang lớn nhất Thiên Long quốc. Mà chủ nhân Lãnh Phong công tử một thân long thấy đầu không thấy đuôi".

Từ bên ngoài người được gọi là Lãnh Phong công tử bước vào. Trên tay cầm cây quạt đang phe phẩy. Trên khuôn mặt đeo một tấm mặt nạ bạc. Phía sau là hai hắc y nhân.

Vừa bước vào Lãnh Phong công tử đã cất tiếng hỏi "Long Nhật Hàn ngươi muốn lấy nàng đã có sự đồng ý của ta chưa"

Tân khách nghe mà sùng sốt "cái gì mà muốn lấy nàng đã hỏi qua ý kiến ta chưa" rốt cuộc chuyện này là sao. Ngay cả phụ mẫu nàng nghe xong cũng khó hiểu. Long Nhật Hàn nghe xong sắc mặt đen lại. "Cái tên này và Nguyệt nhi có quan hệ gì".

Và câu hỏi của hắn đã được giải đáp. Nàng quay lại thấy người vừa đến thì hớn hờ chạy lại bên hắn hỏi "Phong sao bây giờ ngươi mới tới hả ".

Hắn nghe nàng gọi tên Lãnh Phong công tử kia thân mật như vậy thì sắc mặt càng khó coi hơn. Mùi giấm chua bay đầy không khí. Và nguồn gốc chính là Hắn vương gia cao cao tại thượng.

- Nguyệt nhi vị này là...? Phụ thân nàng hỏi.

- Phụ thân đây là Lãnh Phong công tử chủ nhân của "Nguyệt Phong" sơn trang.

-Và đây cũng là..... Nàng nói với giọng ngập ngừng khiến người ta tò mò.

~~~~~ là gì thì đợi chấp sau sẽ biết~~~~~ cười mờ ám

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 28: Nhị thiếu gia Phượng Lãnh Phong

Và cũng là..... Nàng bỏ dở câu nói giữa chừng.

-Hắn là ai nàng nói đi. Long Nhật Hàn hỏi nàng mà trong giọng nói đầy mùi giấm chua.

-Không liên quan đến ngươi. Nàng trả lời hắn một cách phũ phàng.

"Phong nên cho mọi người biết rồi". Nàng quay lại nói với vị Lãnh Phong công tử đó.

Thấy nàng nói vậy người gọi Lãnh Phong công tử đó đưa tay lên tháo chiếc mặt nạ trên mặt xuống. Lộ ra trước mắt mọi người là một dung nhan rất... rất.....rất giống với gia chủ Phượng Hạo Quân.



Phụ mẫu nàng nhìn dung nhan người đó mà hóa đá tại chỗ" tại sao lại giống như vậy chứ? Thằng bé năm đó đã mất rồi mà?". Mẫu thân nàng nói trong vô thức.

Nàng mỉm cười nắm tay mẫu thân nói "người đừng vội con sẽ cho mọi người biết".

Nàng quay lại nhìn tất cả tân khách tuyên bố. " Mọi người người đang đứng trước mặt các vị đây chính là nhị thiếu gia của Phụng gia Phụng Lãnh Phong".

- Các vị đang thắc mắc tại sao vị Lãnh Phong công tử đây lại là Phụng nhị thiếu gia đúng không. Thật gia trước đây khi mẫu thân ta lâm bồn sinh ra một cặp song bào thai. Cũng chính là hai ti đệ chúng ta nhưng khi hai ta vừa ra đời thì bà vú bị kẻ khác mua chuộc nên đã ôm đệ đệ ta đi mất. Sau đó nói dối là thằng bé đã chết rồi. Và người làm chuyện này không ai khác chính là vị thúc thúc ruột của ta."

- Nhưng vì trên đường mang đệ đệ ta đi gặp rắc rối nên đệ ấy được lão trang chủ của Phong Nguyệt sơn trang cứu được nên mang về nuôi. Nghe nàng kể xong mà mọi người thán phục "không ngờ số phận hai ti đệ họ lại bi ai như vậy".

Mẫu thân nàng nghe xong mà không kìm nổi nước mắt số hai đứa con bà thật khổ mà. Bà bước đến phía Phụng Lãnh Phong rồi ôm hân vào lòng "con trai ta sao mệnh con lại khổ vậy chứ".

Phụng Lãnh Phong nằm trong vòng tay ấm áp của mẫu thân mà trong suốt mười bảy năm qua hân hân chưa từng được cảm nhận.

- Mẫu thân bây giờ vẫn chưa phải lúc đợi lát nữa chúng ta từ từ nói chuyện được không bây giờ con có việc phải làm. Hân tránh khỏi vòng tay bà rồi bước về phía Long Nhật Hân.

"Hân vương gia ta không biết vì sao người lại cười ti ti ta nhưng ta hi vọng người sẽ không lợi dụng ti ấy. Nếu để ta biết người làm nàng tổn thương thì chính tay ta sẽ kết liễu người. Còn một tiếng "ti phu" thứ lỗi ta không thể gọi. Bao giờ ti ấy thật sự chấp nhận và yêu người thì khi đó ta mới chấp nhận". Phụng Lãnh Phong nói chỉ để hai người nghe tiếng.

- Đó là tất nhiên ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt. Cả đời này Long Nhật Hân ta chỉ yêu nàng" Hân đáp lại với giọng chắc nịch.

Tuy hai người đã nói chuyện rất nhỏ nhưng nàng vẫn nghe không sót một chữ nào. Nàng cảm thấy thật hạnh phúc thì gia có gia đình lại tốt như vậy. Về phía Long Nhật Hân nàng vẫn chưa thể chấp nhận ngay được. Hãy để thời gian chứng minh lên tất cả.

Hai người kết thúc cuộc nói chuyện Phụng Lãnh Phong tiến về phía nàng mỉm cười nói "ti ti yêu quý của đệ bây giờ nên lo việc của mình đi thôi chậm trễ giờ lành sẽ không tốt." Nói rồi hân đẩy nàng cho Linh nhi về phòng để thay hi phục.

Nàng chưa kịp phản ứng lại đã bị Linh nhi lôi xềnh xệch về phòng.

~~~~~ Hình như từ khi về Phụng gia phản ứng của Nguyệt ti đang giảm đi thì phải~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 29: Ta sẽ khiến nàng yêu ta

\*\*\*\*\*Hôm nay ngày 5/9 tặng các nàng nhân buổi tựu trường \*\*\*\*\*

Minh Nguyệt bị Linh nhi lôi về phòng ép nàng ngồi xuống ghế. Bắt đầu thực hiện nghĩa vụ cao cả của mình đó chính là giúp tiểu thư nhà nàng trang điểm lại và thay hi phục.

Sau một hồi loay hoay thì bây giờ bộ hi phục đã yên vị trên người nàng. Chùm lên đầu chiếc khăn voan đỏ Minh Nguyệt trở thành một cô dâu chính hiệu.

////////// Tua nhanh,tua nhanh//////////

Tại Hân vương phủ.

- Nhất bách thiên địa..... Nhị bách cao đường..... Phu thê giao ái..... tiếng bà mới vang lên. Mặc dù rất ghét phải làm mấy cái lễ nghi này nhưng đây là quy tắc nên nàng đành phải làm theo.

Sau khi làm lễ xong nàng vén cái bộ mặt ỉu xìu theo nha hoàn trở về tân phòng. Còn may là vẫn còn có Linh Nhi đi theo. Về phía Long Nhật Hân với một khuôn mặt tươi hơn hoa nở hân ở lại tiếp rượu tân khách.

\*\*\* Bây giờ hãy cùng lia ống kính về phía nhân vật vừa lên sân nào\*\*\*

Tại Phụng gia. Sau khi buổi tiệc kết thúc các tân khách về hết. Phụ mẫu nàng lập tức kéo Phụng Lãnh Phong về phòng hỏi chuyện.

"Phong nhi bây giờ còn hãy kể cho chúng ta nghe đi. Trong thời gian qua con sống như thế nào. Tại sao Nguyệt nhi lại biết về sự xuất hiện của con" Mẫu thân nàng hỏi mà không kim được nước mắt. Phụ thân ngồi bên cạnh hốc mắt cũng đỏ hoe lên.

Nắm lấy tay mẫu thân hắn đáp "mọi chuyện từ đầu đến cuối chính là như ti đã nói còn về chuyện ti ấy biết con thì. Cha nuôi của con tức là chủ nhân Phong Nguyệt sơn trang Lãnh Hạo thực ra chính là sư đệ của độc lão cũng chính là sư thúc của ti ấy. Nhưng vì ông ấy thích kinh doanh nên đã xuống núi lập nên một sơn trang nhỏ. Trong một lần con theo ông ấy lên núi gặp sư bá thì gặp Nguyệt ti trên đó. Thấy dung mạo con giống phụ thân nên ti ấy đã cho người điều tra và biết được chuyện năm đó. Con sơn trang của nghĩa phụ thì giao lại cho con và con đã đổi tên thành Phong Nguyệt sơn trang." Hắn kể lại mọi chuyện cho phụ mẫu nghe.

Họ nghe xong mà trầm nghĩ "Hai đứa con họ không ngờ lại trong cái rủi có được cái may đưa nào cũng tài năng xuất chúng. Thân phận cũng không nhỏ một đứa là thiếu môn chủ Dược môn đứa còn lại thì là trang chủ Phong Nguyệt sơn trang tiếng tăm lẫy lừng."

Cả nhà ba người ngồi hàn huyên đủ chuyện con tác giả nghe chán quá nên lượn sang chỗ hai anh chị nhân vật chính rình tân phòng.

Tại tân phòng của Minh Nguyệt sau khi đuổi được đám nha hoàn ra ngoài nàng lập tức thay ngay bộ hi phục trên người xuống mặc cái bộ y phục vương vãi với cái đồng trang sức nặng nề này làm nàng muốn chết. Mặc kệ Linh nhi ngăn cản cuối cùng nàng cũng tháo hết cái đồng của nợ kia xuống khỏi đầu mình.

Mặc trên người một bộ bạch y đơn giản vẫn nét mặt lạnh thường ngày nàng tới chỗ bàn tiệc được bày sẵn trong phòng ngồi xuống bắt đầu thưởng thức nữ thực. Linh nhi thấy vậy đành chờ đợi bước ra ngoài và đóng cửa lại.

Đến nửa đêm sau khi tiếp đãi tân khách xong Lãnh Nhật Hân trở về phòng. Vừa đẩy cửa bước vào hắn đã thấy nàng ngồi bên bàn tiệc trong phòng mà ăn uống. Bộ hi phục trên người cũng bị nàng bỏ xuống thay vào đó là một bộ bạch y đơn giản.

Hắn nhíu mày bước về phía nàng đang ngồi mà ngồi xuống đối diện nàng. Biết được người đến là hắn nàng cũng chẳng thêm quan tâm vẫn tiếp tục công việc của mình. Thấy nàng không thêm đề ý đến mình hắn nhíu lại càng sâu. Nàng lại đưa ly rượu lên chuẩn bị uống thì bị tay hắn giữ lại.

"Nàng uống ít thôi uống nhiều không tốt cho sức khỏe" Hắn nhìn nàng nói với giọng đầy quan tâm.

- Ngươi bỏ tay ra ta muốn uống, không liên quan tới ngươi. Nàng hất tay hắn ra rồi lại tiếp tục uống.

"Bây giờ nàng là vương phi của ta" Hắn đáp lại nàng.

"Hừ vương phi của ngươi ư? Ta đã đồng ý rồi sao? Thánh chỉ ban hôn chính là do ngươi tự mình quyết định chứ ngươi đã hỏi qua ý kiến của ta chưa?" Nói rồi nàng đứng dậy cất bước về phía chiếc giường nằm xuống không thêm đề ý tới hắn nữa.

Hắn nhìn theo bóng lưng nàng mà suy nghĩ "có phải hắn đã quá vội vàng hay không". Không sao hắn sẽ từ từ để cho nàng cảm nhận được tấm lòng của hắn sẽ khiến nàng yêu hắn như hắn yêu nàng.

Ngồi lại đó uống vài ly rượu hắn đứng dậy thay bộ hi phục trên người xuống rồi cũng lên giường nằm cạnh nàng mà ngủ ngoài ra không làm chuyện gì khác.

Có muốn làm gì cũng không được. Từ khi hắn bước đến bên giường nằm xuống thì nàng đã tỉnh lại chỉ là muốn xem xem hắn sẽ làm gì mà thôi. Thấy hắn trung thực như vậy nên nàng cũng mặc kệ coi như có thêm một cái gối ôm mà thôi.

Đặt lên trán nàng một nụ hôn nhẹ hắn ôm nàng tiến vào mộng đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 30: Lại mặt

Sáng hôm sau nàng thức dậy thấy mình đang nằm trong một vòng tay xa lạ. Mà cũng quen thuộc. Tối qua rõ ràng hắn ôm nàng ngủ đến giờ.

-Nàng tỉnh rồi hả? Bên tai vang lên giọng nói đầy tà tử. Thật ra hắn thức dậy lâu rồi nhưng thấy nàng còn ngủ nên cứ thế mà ngắm nàng.

Không thêm đề ý đến hắn nàng bước xuống giường đi đến cạnh bàn trang điểm ngồi xuống "Linh nhi"

Từ bên ngoài Linh nhi đẩy cửa bước vào trên tay còn mang theo chậu nước ấm rửa mặt. "Tiểu thư, Vương gia buổi sáng vui vẻ"

- Nào đến đây giúp ta. Nàng nói với giọng lười biếng.

Nghe nàng gọi vậy Linh nhi liền vắt chiếc khăn trong chậu nước mang đến chỗ nàng. Sau khi lau mặt xong thì giúp nàng làm tóc trang điểm.

Long Nhật Hàn thấy nàng bơ mình như vậy cũng không để ý bước xuống khỏi giường đi đến chỗ chậu nước bên trong còn để sẵn một chiếc khăn sạch. Lau mặt xong thì hắt đi ra sau tấm bình phong thay đồ. Từ trước đến giờ hắn chưa từng cho nữ nhân vào phòng nên mọi việc toàn tự mình làm.

Thay đồ xong hắn bước ra. Linh nhi cũng đã giúp nàng xong xuôi và lui ra ngoài. Hắn vận trên người một bộ hắc y theo hình mạo châu sa hoa càng làm tăng thêm vẻ lạnh lùng còn nàng thì một bộ bạch y đơn giản không họa tiết nhưng khi kết hợp với gương mặt lại tăng thêm nét lạnh lùng xa cách.

Hai người hai phong cách khác nhau nhưng khi họ đứng cùng nhau lại không hề cảm thấy đối lập mà thay vào đó là sự hoà hợp đến hoàn mỹ.

- Hôm nay chúng ta sẽ không vào cung mà đến Phụng gia ý nàng thấy sao? Hắn hỏi nàng.

"Cũng được vậy thì đến Phụng gia đi ta cũng có việc cần phải về đó một chuyến". Nàng trả lời hắn mà khuôn mặt vẫn lạnh tanh.

Sau khi dùng xong bữa sáng nàng kêu Linh nhi chuẩn bị một chút rồi về Phụng gia.

Trước cửa lớn Phụng gia bây giờ xuất hiện hai con người mà những người đi đường khi nhìn thấy đều phải ngoái lại nhìn trước vẻ đẹp của họ. Nam thì lạnh lùng khuôn mặt góc cạnh rõ ràng một vẻ đẹp đầy xa cách nhưng lại khiến người khác muốn lại gần. Hình như những gì tốt đẹp nhất thượng đế lại trao tặng hết cho người này. Ấy vậy mà khi nhìn người bên cạnh ánh mắt lạnh lùng ấy lại chứa đựng đầy sự ôn nhu cung chiều.

Nữ nhân bên cạnh cũng khiến người ta phải cảm thán. Một dung nhan khuynh quốc khuynh thành. Đôi mắt đen sâu thẳm khiến người khác nhìn vào mà có cảm giác như bị hút vào trong. Nét mặt lạnh lùng không hề kém nam nhân bên cạnh.

Vừa thấy hai người mới đến thị vệ canh cửa vội vàng cung kính "Tiểu thư, Vương gia". Hai người chỉ ừ một tiếng rồi đi vào trong.

Bên trong cả nhà Phụng Hạo Quân đang ngồi ăn sáng. Thấy hai người mẫu thân nàng lên tiếng "Nào Nguyệt nhi Hàn vương mau ngồi đây ăn sáng đi".

Thấy mẫu thân nàng xưng hô khách khí vậy hắn đáp "cứ gọi con là Hàn được rồi nhạc mẫu". Thấy vậy Phụng lão thái gia cười ha hả.

"Chúng con ăn rồi mọi người cứ tự nhiên. Phong ra đây tí nói chuyện lát." Nàng quay sang nói với Phụng Lãnh Phong.

- Ta ra ngoài một lát. Nàng quay lại nói với hắn.

- Ừ nàng cứ đi đi. Hắn thấy nàng hỏi vậy nên đồng ý.

Nàng cùng Phụng Lãnh Phong đi ra ngoài hậu viện còn Long Nhật Hàn thì ở lại nói chuyện với gia gia và phụ mẫu nàng.

Ra hậu viện hai người ngồi xuống bộ bàn ghế đã được chuẩn bị sẵn. Linh nhi rất đúng lúc bưng trà ra cho hai người.

Nhận lấy chén trà nàng hỏi Phụng Lãnh Phong "Phong sư thúc đã dạy võ công cho đệ đúng không"

Thấy nàng hỏi vậy hắn cũng rất thành thật trả lời "Đúng a nghĩa phụ nói cả đời ông không con cái lại chẳng có đồ đệ nên ông đã dạy hết tất cả những gì ông biết cho đệ. Có chuyện gì không tí?"

"Ta muốn đệ trở thành phó lâu chủ Huyết Sát lâu" nàng nói với hắn.

- Được nhưng làm thế nào mới có thể trở thành phó lâu chủ. Nghe nói Huyết Sát lâu làm việc rất cẩn thận nha" hắn hỏi nàng.

"Ha ha đệ đệ ngốc cái Huyết Sát lâu đó chính là của tí đó" Nàng cười đáp lại câu hỏi ngốc ngếch của hắn.

- Hà tí chính là lâu chủ Huyết Sát lâu á. Thế mà dám dẫu không cho đệ biết cơ đấy. Mà sao đang yên lành tí lại muốn đệ làm phó lâu chủ chứ?" Hắn bắt ngờ nhìn nàng hỏi.

- Chỉ là bất giờ ta là Hàn vương phi việc sử lý không tiện nên ta muốn đệ giúp ta làm thôi. Nàng nói mục đích của mình cho hắn biết.

"Nào để ta giới thiệu với đệ một người." Nói rồi nàng kéo Linh nhi đằng sau ra đứng trước mặt hắn hỏi. Đệ có biết đây là ai không?

- Thì là nha hoàn của tí tên Linh nhi còn gì cái này đệ biết mà. Tí tí hắn thật là hỏi vậy cũng hỏi.

- Đệ nói sai rồi nàng thật ra chính là Hồ một trong tứ đại hộ pháp của Huyết Sát lâu đó. Nàng đưa ra câu trả lời rất có sức công phá.

"Cái gì nàng là một trong tứ đại hộ pháp á không thể tin được nha" hắn nói kèm theo đó là hành động đi xung quanh Linh nhi quan sát như thể "ta không tin" vậy.

- Cứ quyết định vậy đi đêm nay cùng ta đến Huyết Sát lâu nhận chức. Bây giờ thì mau trở về thôi đừng để mọi người biết chuyện này. Thế là nàng cùng hắn quay trở lại chỗ mọi người đang nói chuyện.

## Chương 31: Cho ta đi cùng được không

Trên đường trở về Lãnh Phong hỏi nàng.

- Tí tí này chuyện của tí và Long Nhật Hàn thế nào rồi?

- Chuyện gì cơ? Nàng hỏi

"Thì đệ thấy hần ta thật lòng với tí đó chứ. Tí định như thế nào?"

- Ta cũng không rõ nữa nhưng ta không cảm thấy bài xích với hần. Thôi thì hãy để thời gian chứng minh lên tất cả vậy. Nàng thở dài đáp.

Lãnh Phong vẫn còn muốn tiếp tục câu chuyện nhưng thấy đã về đến nơi nên thôi.

- Hai đứa về rồi hả? Nào lại đây ngồi đi. Máu thân nàng lên tiếng.

- Thôi mọi người cứ tự nhiên chúng con phải trở về rồi. Nàng nhìn về phía Long Nhật Hàn ý bảo "Người không định trở về sao?"

Nhìn thấy ánh mắt hàm ý của nàng hần vội đứng dậy. "Mọi người cứ tự nhiên chúng con có việc phải trở về trước". Nói rồi hần đứng dậy cùng nàng về Hằng vương phủ.

Trên xe ngựa hần hỏi nàng "Ban nãy nàng và Lãnh Phong nói chuyện gì vậy?"

- Không phải chuyện của người. Nàng trả lời rất dỗi phũ phàng mà khiến hần nghe xong cảm thấy rất tức giận. Nhưng hành động tiếp theo của nàng khiến con giận vừa mới lên cao của hần biến mất luôn.

- Người ồn ào quá có im ngay đi không? Cho ta mượn vai một lát bao giờ tới nơi thì gọi ta dậy. Nói rồi nàng gục đầu lên vai hần mà ngủ.

Hần chưa kịp hiểu thì nàng đã ngủ mất rồi. Nhìn xuống thấy nàng đang ngủ an giấc trên vai mình hần mỉm cười. Vậy là nàng đã không còn ghét hần như trước nữa. Đã có thể yên tâm mà ngủ bên cạnh hần rồi. Đặt lên trán nàng một nụ hôn nhẹ "ngủ ngon".

Về đến vương phủ hần thấy nàng vẫn đang ngủ ngon nên không nỡ đánh thức nàng dậy. Thế là hần ôm nàng vào trong để nàng ngủ tiếp.

Ôm nàng vào phủ trước những ánh mắt không thể tin nổi của đám hạ nhân.

"Ôi vương gia ôm vương phi trở về kìa"

"Vương gia không gần nữ sắc vậy mà bây giờ lại ôm vương phi cơ đấy"

"Ôi vương phi thật là may mắn"

"....." vân vân và mây mây những lời cảm thán hâm mộ. Còn Long Nhật Hàn vẫn không thèm quan tâm cứ như vậy ôm nàng vào trong.

Khi nàng thức dậy đã là tối hôm đó. Ngồi trên giường nàng suy nghĩ "Minh cứ như vậy mà ngủ gục trên vai hần không hề cảnh giác chứ? Lại còn cảm thấy yên tâm khi bên cạnh hần chứ. Trời ơi Phượng Minh Nguyệt mày điên rồi." Đang mãi chìm trong suy nghĩ thì một giọng nói vang lên cắt đứt suy nghĩ của nàng.

- Nàng tỉnh rồi hả có muốn ăn chút gì không. Hần bước vào hỏi nàng.

"Ta đã ngủ bao lâu rồi?" Nàng hỏi.

- Không lâu đâu bây giờ mới là buổi tối thôi mà. Hần đáp lại nàng với giọng đùa cợt.

"Buổi tối! người định đùa ta có đúng không? Vậy mà không gọi ta dậy". Nàng nhìn hần với ánh mắt hình viên đạn.

- Ta thấy nàng ngủ ngon quá nên không nỡ đánh thức. Hần trả lời nàng.

"Thôi không nói với người nữa. Tối nay ta có việc phải ra ngoài." Nàng nói.

"Nàng đi đâu vậy cho ta đi cùng được không" Hấn nhìn nàng với ánh mắt cún con. ( Oa Hấn ca hình tượng còn đâu)

-Người đi làm gì đây là việc của ta. Nàng phũ phàng đáp lại

" Vậy nàng nhớ cẩn thận nha" Hấn thấy không thuyết phục được nàng nên cũng chịu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 32: Phó lâu chủ Ngân Dạ

Tối tại phòng của nàng. Đang chuẩn bị đến Huyết Sát lâu thì Long Nhật Hấn mở cửa bước vào hỏi "Nàng chuẩn bị đi sao"

-Ừ có chuyện gì không? Nàng quay lại hỏi hấn.

" Cho ta đi cùng nàng được không?" Hấn biết rất rõ câu trả lời của nàng rồi mà vẫn hỏi.

" Ta đã nói không rồi mà sao ngươi phiền vậy. Đây là việc của ta ngươi không nên xen vào rất phiền" Nàng đáp lại hấn không chút lưu tình.

- Được rồi nàng phải cẩn thận đó" Hấn bên ngoài thì đồng ý cho nàng đi nhưng trong bụng lại nghĩ." Đợi nàng đi rồi lên theo sau là được"

Nhìn thấu được suy nghĩ của hấn nàng lập tức dội ngay một gáo nước lạnh " Đừng nghĩ là ngươi có thể theo dõi ta. Tốt nhất hãy thôi ngay cái ý nghĩ đó đi không thì đừng trách ta". Nàng nhìn hấn đáp bằng chất giọng lạnh lùng.

Bị nàng nhìn thấu suy nghĩ hấn hơi bất ngờ. Trước mặt nàng hấn lại có thể lộ liễu như vậy ngay cả suy nghĩ cũng để nàng nhìn ra.

" Thôi được rồi ta sẽ không đi theo nàng là được chứ gì" Hấn nói với giọng ỉu xìu.

- Cũng đến giờ rồi ta đi đây. Nói rồi chưa để hấn trả lời nàng đã biến mất ngay tại chỗ.

Khi phản ứng lại thì đã không thấy nàng trong phòng. Hấn thờ dài " haiza võ công của nàng cao thật biến mất ngay trước mặt hấn mà hấn không hay biết."

Tại Huyết Sát lâu.

Trong đại sảnh rộng lớn bây giờ đang tập trung tất cả các thành viên của Huyết Sát lâu. Nàng đi từ ngoài vào vẫn phong thái lạnh lùng như trước. Trên mặt vẫn là chiếc mặt nạ quen thuộc. Đi phía sau nàng còn có một người. Người này toàn thân hắc y trên mặt là một chiếc mặt nạ màu bạc.

Đi lên vị trí chủ vị và ngồi xuống. Tức thì bên dưới mọi người cùng nhau quỳ xuống." Kính chào lâu chủ" tiếng hô vang lên khắp đại sảnh đầy khí thế.

- Mọi người đứng lên đi chắc mọi người cũng biết hôm nay ta gọi mọi người đến đây có chuyện gì" Nàng hỏi đám thuộc hạ bên dưới.

" Biết ạ" vẫn tiếng hô đầy khí thế.

" Tốt lắm hôm nay ta trình trọng tuyên bố kể từ hôm nay Huyết Sát lâu sẽ có thêm một vị phó lâu chủ mới" Nàng nói rồi đánh mắt về phía người áo đen bên cạnh. Người ấy hiểu ý bèn đứng lên phía trước.

- Và đây chính là phó lâu chủ của chúng ta Ngân Dạ. Nàng lớn tiếng tuyên bố.

Nghe nàng nói vậy một người bên dưới bước ra hỏi " Lâu chủ ta không phục. Vì sao lại để một người không tên tuổi trở thành phó lâu chủ" Người lên tiếng chính là Hắc Hồ một vị đường chủ trong tứ đại điện chủ. Hấn ta sinh ra là một người hiếu chiến thích dùng võ lực để nói chuyện tuy vậy lại rất trung thành.

-Ô nào Hắc Hồ điện chủ nói một chút cho bốn lâu chủ nghe như thế nào ngươi mới phục nào? Nàng hỏi hấn với chất giọng đùa cợt.

" Thuộc hạ muốn đọ sức với hấn nếu hấn thắng ta, ta sẽ phục tùng vô điều kiện còn nếu hấn thua thì phải lập tức rút khỏi đây". Hắc Hồ đáp lại nàng.

" Chỉ đơn giản vậy thôi sao?" Nàng hỏi lại hấn.

" Vâng thuộc hạ chỉ muốn vậy" Hấn đáp với giọng chắc chắn.

-Vậy được Ngân Dạ ngươi hãy cho hấn thấy ngươi có đủ tư cách để trở thành phó lâu chủ hay không đi" Nàng nhìn người áo đen nói.

"Vàng lâu chủ" Người đó lên tiếng. Một chất giọng lạnh không kém nàng.

Mọi người bên dưới nghe vậy rất thức thời lùi ra một khoảng trống giọng giữa đại sảnh cho hai người.

Hai người cùng bước vào trong khoảng trống. Họ đứng đối diện nhau đầy cảnh giác.

"Bắt đầu đi" Nàng lên tiếng.

Khi giọng nói nàng vừa kết thúc thì bóng dáng của Ngân Dạ đứng đó đã biến mất. Một cái chớp mắt sau một thanh chủy thủ sáng loáng lạnh ngắt đã đặt trên cổ Hắc Hồ khiến hắn đỏ mồ hôi lạnh.

Tất cả mọi người đều không nhìn thấy thân pháp quỷ dị của vị gọi Ngân Dạ này ngay cả bốn vị hộ pháp trừ nàng ra.

"BÙM...M...M" Một tiếng vang lên thế mà Hắc Hồ lại quỳ xuống "Phó lâu chủ" Lần này hắn tâm phục khẩu phục rồi. Mọi người thấy vậy cũng quỳ xuống hô to "Phó lâu chủ".

Nàng thấy vậy thì gật đầu bảo mọi người đứng lên. "Từ bây giờ Ngân Dạ sẽ là phó lâu chủ Huyết Sát lâu những khi ta không có ở đây mọi chuyện sẽ do hắn giải quyết. Bây giờ thì mọi người có thể đi, tứ đại hộ pháp và Ngân Dạ ở lại ta có chuyện cần nói"

Nghe nàng nói vậy mọi người liền cùng nhau đi về. Trong đại sảnh rộng lớn bây giờ chỉ còn lại sáu người các nàng.

- Cùng ta đi Huyết lao một chuyến nào có chuyện phải làm đây. Nói rồi nàng dẫn đầu đi về phía Huyết lao năm người kia thấy vậy liền vội vàng đi theo.

~~~~~ Chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo nào?~~~~~

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 33: Huyết lao

Huyết lao nơi giam giữ phạm nhân cũng như phần đồ của Huyết Sát lâu.

Nhìn thấy nàng đi vào tất cả canh ngục đều quỳ xuống "lâu chủ". Trong giọng nói phát ra cả sự tôn kính lẫn thuần phục vô điều kiện. Bọn họ đều là những sát thủ trung thành do chính nàng đào tạo nên. Từ đó cho thấy Huyết lao này quan trọng như thế nào.

- Mọi người đứng lên cả đi, bọn họ thế nào rồi? Nàng hỏi

"Thưa lâu chủ từ hôm bị bắt tới giờ bọn chúng chưa từng mở miệng, hề cứ mở miệng là mắng chửi rồi đòi thả ra". Một người đứng ra nói. Người này tên Trần Ngao tên cũng như người rất ngạo mạn. Trong Huyết Sát lâu chỉ nghe lời của nàng còn tứ hộ pháp thì cũng như không. Trong một lần ra ngoài nàng bắt gặp hắn ta bị chính gia tộc chuy sát nên cứu về. Mang ơn cứu mạng hắn ở lại Huyết Sát lâu thì chung thành với nàng. Người này nhân phẩm không tệ, võ công không kém nên nàng đào tạo hắn một thời gian rồi để hắn canh giữ Huyết lao. Võ công chỉ dưới nàng và tứ đại hộ pháp.

Và người trong lời nàng nói không ai khác chính là phụ tử Phụng Linh Nhu. Từ lần trước bắt lại đến bây giờ nàng mới có thời gian để "xử" bọn họ.

"Các ngươi mau tha ta ra ta là người Phụng gia đấy. Đắc tội Phụng gia các ngươi không được sống yên lành đâu. Mau thả ta ra. Chính tiện nhân Phụng Minh Nguyệt đó sai các ngươi bắt chúng ta đúng không. Á trả các ngươi bao nhiêu ta sẽ trả gấp đôi..... Mau thả ta ra". Chưa tới gần nàng đã có thể nghe thấy thanh âm chửi rủa của Phụng Linh Nhu rồi. "Haiza trông liễu yếu đào tơ vậy mà miệng lưỡi cũng không tệ." Nàng cảm thán.

- Ấy Phụng tiểu thư đừng mang Phụng gia ra để làm cái đệm chống lưng thế chứ? Mà ngươi chắc là bây giờ mình còn là người Phụng gia không khi những chuyện phụ tử các ngươi làm trước đây đối với Phụng gia nhỉ? Nàng lên tiếng hỏi.

Thấy nàng đến những người canh ngục vội vàng muốn hành lễ nhưng nàng đã nhanh chóng bảo họ ra ngoài.

Theo sau nàng đi vào còn có Ngân Dạ phó lâu chủ mới của Huyết sát lâu cũng chính là Phụng Lãnh Phong. Tứ đại hộ pháp thì đang ở bên ngoài cùng với bọn người Trần Ngao.

"Ngươi là ai? Ai sai các ngươi bắt chúng ta? Và đây là đâu" Nàng ta lên tiếng hỏi. Vì nàng dùng nội lực thay đổi giọng nói nên nàng ta không nhận ra. Bây giờ trông nàng ta còn đầu dẳng vẻ của đại tiểu thư trước đây nữa chứ. Quần áo bản thủ đầu tóc bù xù chẳng khác nào ăn mày. Vậy mà vẫn lớn tiếng ra oai mới ghê.

- Nếu ta nói cho ngươi biết đây là đâu thì chắc ngươi cũng chẳng dám lên tiếng nữa đâu nhỉ? Nàng nói với chất giọng trêu đùa nhưng vẫn không kém phần lạnh lùng.



"Ta mặc kệ đây là đầu tóm lại là các ngươi hãy thả chúng ta ra. Nếu không đợi ta ra khỏi đây sẽ không tha cho các ngươi đâu." Ả ta vẫn không biết cái chết sắp đến gần vẫn mạnh miệng chất vấn.

"Nói cho ngươi biết vậy đây là Huyết lao của Huyết Sát lâu ngươi tin chắc mình có thể sống mà rời khỏi đây sao?" Nàng hạo tâm nhắc nhở ả ta.

"Huyết lao là chỗ nào chứ ta không quan tâm tóm lại các ngươi....." Ả ta còn chưa kịp nói xong thì đã bị một giọng nói khác cắt đứt. "Nhu nhi thôi ngay đi đừng nói thêm gì nữa" Phụng Hạo Nhạc từ trong góc tối căn phòng đứng dậy bước ra.

"Đây là Huyết lao vậy các hạ hẳn chính là Huyết Sát lâu chủ đúng không?" Ông ta hỏi nàng với giọng nghi ngờ.

"Ha ha Phụng nhị gia ông đoán đúng rồi đấy"- nàng cười với giọng bồn chồn.

"Cha sao phải sợ chúng chứ chỉ là một cái Huyết Sát lâu nhỏ bé con không tin không trị được chúng" Phụng Linh Nhu lại hét lên. ( Hừ đồ nào tàn Huyết Sát lâu của Nguyệt ti mà dám nói là bé. Đúng là cái loại đàn bà ngực to não phẳng□□□□)

- Im ngay nếu muốn sống thì câm ngay cái miệng ngươi lại. Ông ta quát lên với Phụng Linh Nhu.

"Xin lâu chủ thứ tội con gái con nhỏ không hiểu chuyện mong lâu chủ đừng để ý." Ông ta quay về phía nàng nói lời xin lỗi. Quả là một lão hồ ly gian xảo trong tình huống này mà vẫn còn bình tĩnh như vậy.

-Ha ha "còn nhỏ" ư lời nói như vậy mà ông cũng nói ra được? Nàng tựa tiểu phi tiểu đáp.

- Lâu chủ chỉ cần ngài thả chúng ta ra ngoài giúp ta giành lấy Phụng gia. Sau này dù bất cứ chuyện gì cần chúng ta có thể giúp ngài vô điều kiện. Ông ta nhìn nàng mặc cả. Lão không tin với vụ làm ăn béo bở như vậy không ai là không động lòng tham chứ.

Nhưng ý nghĩ của lão đã đặt sai người và sai thời điểm. Không cần suy nghĩ nàng liền cự tuyệt thẳng thừng. Ngu sao mà thả kẻ thù của mình ra chứ nàng không phải thiếu năng đâu nha.

- Ông nói thật buồn cười không biết khi biết sự thật rồi ông sẽ phản ứng như nào nhỉ? Với lại Huyết Sát lâu của ta làm việc luôn giữ chữ tín nên đừng bao giờ nghĩ có thể mua chuộc được chúng ta. Nàng nói như dội gáo nước lạnh vào mặt lão ta.

Lười phải đôi co với cái lão hồ ly này nàng quyết định phải "xử" gọn vụ này để tránh đêm dài lắm mộng. Hừ những kẻ đắc tội nàng đều không có kết cục tốt đẹp. Trước đây đã vậy bây giờ cũng vậy và sau này cũng vậy.

Nàng quay lại nhìn Phụng Lãnh Phong hai người cùng lúc bỏ tấm mặt nạ trên mặt xuống để kết thúc trò chơi này....

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 34: Trừng phạt

Hai ti đệ tháo tấm mặt nạ trên mặt xuống, vừa nhìn thấy diện mạo thật của người được gọi là Huyết Sát lâu chủ này hai phụ tử Phụng Hạo Nhạc như chết đứng tại chỗ.

"Tại sao lại như vậy không thể như thế được....." Phụng Hạo Nhạc lắp bắp kinh hãi. Không thể tin được người mà được mệnh danh là phế vật này chính là lâu chủ Huyết Sát lâu nổi tiếng giang hồ không ai không biết không ai muốn đắc tội.

"Sao nhị thúc của ta bất ngờ lắm phải không? Vẫn còn điều bất ngờ hơn dành cho ông đây."- Nói rồi nàng đứng dịch sang một bên để cho Phụng Hạo Nhạc nhìn rõ người đứng sau lưng nàng từ nãy đến giờ chưa hề lên tiếng.

Nhìn đến người sau lưng nàng ông ta như không thể tin nổi."Đa...ị...đại...ca... Không đúng ngươi không phải hần ta ngươi là ai". Ông ta quát lên nhìn Phụng Lãnh Phong

"Không biết ông có còn nhớ không vào 17 năm trước Phụng phụ nhân sinh hạ một cặp song bào thai một nam một nữ. Đứa bé trai bị ông mua chuộc bà đỡ rồi mang đi. Nhưng thật không may trên đường xảy ra sự cố người của ông để thất lạc mất đứa bé. Nhưng vì sợ trách phạt mà đã nói dối ông là đứa bé đã chết đúng không?" Phụng Lãnh Phong từ tốn kể lại chuyện năm đó. Trong giọng nói mang theo sự lạnh lùng vô tình và cả hận thù. Nếu không phải tại ông ta thì gia đình hẳn cũng không phải chịu cảnh chia cắt lâu như vậy. Ti đệ hẳn sẽ không phải chịu biết bao khổ cực để có thể sống sót tới ngày hôm nay. Nói thật cũng phải cảm ơn lão ta nữa đấy.

Ông ta nghe xong liền tỉnh ngộ thì ra trước đây ông ta đã bỏ qua một chi tiết nhỏ như vậy để rồi bây giờ tất cả kế hoạch chuẩn bị bao lâu đều tan vỡ. "Vậy hẳn ta chính là đứa bé kia" Ông ta chỉ tay về phía Phụng Lãnh Phong.

- Không sai chính là nó! Trước đây những chuyện phụ tử các người từng làm với hai người chúng ta bây giờ ta sẽ đòi lại từng món một. Nói rồi nàng quay đầu ra phía cửa gọi tử đại hộ pháp và Trần Ngao vào, "Tất cả vào đây".

Bên ngoài bọn người Trần Ngao đang nói chuyện phiếm nghe thấy tiếng gọi của nàng liền đi vào.

"Lâu chủ" cả năm người cung kính cúi chào nàng.

"Xử gọn chúng đi, ta muốn những gì tí đệ ta phải chịu những năm qua đền lại cho chúng gấp đôi. Còn về Phụng Linh Nhu ta giao ả cho người" Nàng nhìn Hồ ngâm bảo "Hãy chăm sóc tốt ả ta". Hồ nhìn thấy ánh mắt của nàng thì hiểu ngay. Cả hai người nhếch miệng cười mỉa mai.

Hai phụ tử Phụng Linh Nhu nghe vậy thì toàn thân toát mồ hôi lạnh.

"Mang đồ đến đây" Trần Ngao lên tiếng hừ dăm động đến chủ nhân hẳn sẽ cho hai phụ tử nhà này ném đủ.

Từ bên ngoài một đám người mặc áo đen mang vào một đám dụng cụ tra tấn của Huyết lao chuyên dùng với phạm nhân.

Vậy là Phụng Hạo Nhạc bị treo lên một cái giá sắt khảm đầy đinh nhọn. Những cực hình mà Huyết lao chuyên dùng đều được thử trên người lão. Những loại cực hình mới cũng được mang ra thí nghiệm luôn.

Về phần Phụng Linh Nhu thì bị Hồ cho hai tên to con lôi đi. ả ta không ngừng kêu gào nhưng vẫn bị lôi đi. Đạo gần đây nàng(Hồ) vô tình chế ra một loại xuân dược mới mà chưa biết hiệu quả thế nào nay có một con chuột thí nghiệm thì đại gì không sử dụng. Vậy là Phụng Linh Nhu cứ như vậy mà bị lôi đi thử dược.

Bên phía Phụng Hạo Nhạc ông ta bị đám người Trần Ngao dùng trên người đủ loại cực hình đến ngay cả những loại cực hình mới cũng được thử trên người lão ta. Đến khi cả người ông ta máu thịt lẫn lộn người không ra người ma không ra ma thì được thả xuống. Nhét vào miệng ông ta một viên thuốc màu xám tro rồi cho người mang đến một khu ăn mày. Bây giờ ông ta không khác nào đứa trẻ một tuổi. Nể tình ông ta là đệ đệ ruột của phụ thân nàng chỉ lấy đi tất cả kị ức và trí tuệ của ông ta mà thôi. Đây đã là hình phạt nhẹ nhất rồi. Nếu như là những kẻ đắc tội nàng thì tất cả đều phải chịu sự tra tấn dã man nhất sống không được mà chết không xong.

Về phần Phụng Linh Nhu thì bị lôi đến một căn phòng tối om nhét vào miệng ả ta một viên thuốc màu đỏ rồi Hồ đi ra ngoài.

Một lát sau đẩy cửa đi vào là những loài giống đực đặc biệt. Từ những tên đại hán cao to đến những con chiến mã khỏe mạnh.

Từ khi bị Hồ bắt uống viên thuốc kia bây giờ cả người Phụng Linh Nhu cảm thấy rất nóng. Bên trong cơ thể như có cái gì đó trống rỗng. Khi thấy cánh cửa mở ra ả ta không suy nghĩ nhiều liền bỏ nhào tới. Trong mắt nàng ta họ là những soái ca cao to với những cơ bắp trắng khỏe.

Chỉ một lát sau trong căn phòng vang lên những âm thanh khiến người ta phải đỏ mặt tim đập.

Đứng ngoài cửa Minh Nguyệt nghe đến những âm thanh phát ra trong phòng mà không khỏi nhú mày. Nàng quay bước đi ra ngoài không muốn nghe tiếp loại âm thanh sấu hổ này nữa. Phụng Linh Phong thấy nàng ra ngoài cũng đi theo. Hắn cũng không muốn ở lại nơi này nữa.

Thời gian cũng đã muộn nàng cũng không muốn ở lại Huyết Sát lâu thêm nữa. Sợ Long Nhật Hân nghi ngờ mà bại lộ thân phận nên nàng quyết định về Hân vương phủ sớm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 35: Hãy cho ta thời gian!

Khi nàng từ Huyết Sát lâu về tới Hân vương phủ thì đã là giờ tỵ rồi. Thời gian đã không còn sớm nghĩ là hẳn chắc là đã đi nghỉ rồi nên nàng trở về phòng mình. Ở trong phòng nàng bây giờ chỉ còn ánh sáng leo lắt của cây nến đỏ.

Vừa bước vào phòng đang chuẩn bị thay đồ đi nghỉ ngơi thì bất ngờ nhìn thấy ở trong góc phòng cạnh bàn có bóng người. Tiến lại gần xem thử thì phát hiện đó là hân đang ngồi uống rượu.

"Sao lại là người? Ở đây làm gì giờ này sao không về phòng người đi" Nàng hỏi hân.

"Nàng về rồi hả! Ta đang đợi nàng mà" Hân thấy nàng thì đứng lên.

"Sao không thấp đèn lên để tối thôi vậy. Không khéo lại chết sớm lúc nào không biết đấy." Nàng nhìn hân nói với giọng đe dọa. Hừ đùa sao nửa đêm không ngủ lại chạy tới phòng nàng ngồi uống rượu. Định nhất mà nàng chắc.

"Ta không muốn người khác bận tâm đến nên không thấp đèn." Hân trả lời nàng.

-Rồi bây giờ ta về rồi người có thể đi về phòng người được rồi đây ta muốn ngủ! Nàng mở lời đuổi hấn về phòng.

" Nhưng ta muốn ngủ lại đây. Nếu không ta đợi nàng đến nửa đêm làm gì chứ?" Hấn nhìn nàng cười hi hi.

" Mặc kệ nhà người ta đi tắm đây. Lo nốt chỗ đồ trên bàn đó đi. Ta ra mà chưa thấy người dọn xong thì cút về phòng mà ngủ" Nàng chỉ đồng đồ trên bàn do hấn bày ra bảo. Đến phòng nàng còn bày cho nơi này thành như vậy. Toàn là mùi rượu.

"Được rồi nàng đi đi bảo đảm khi trở lại căn phòng này sẽ lại như cũ" Hấn nhìn nàng đảm bảo. Haiza ai bảo hấn chờ nàng đâu còn bày ra đây một đồng thứ chế này. Chịu khổ dọn dẹp lại thôi vậy.

Nàng không nói nhiều với hấn nữa quay bước đi ra khỏi phòng về phía sau núi. Chỉ là nàng lúc sớm đi ra ngoài nàng có để ý thấy một hồ nước nóng ở sau núi. Bây giờ đã muộn nàng không muốn phiền người khác nên đi lên đó tắm rửa vậy.

Mà thật ra cái hồ nước đó là của Long Nhật Hấn nhưng lại ở sau núi nên ít người biết đến với lại chỉ có hấn mới được phép đến đó, những người khác lên đó nếu bị phát hiện thì sẽ bị trừng phạt rất nặng.

Khoảng một nén hương sau nàng vận trên mình một bạch y trên mái tóc vẫn vòn ướt nước. Về phòng thì hấn đã dọn dẹp sạch sẽ lại căn phòng của nàng như cũ.

Hấn thấy dung nhan của nàng thì mắt nhìn không chớp. Bình thường nàng đã đủ đẹp để hút hồn tất cả nam nhân rồi, bây giờ nàng lại vừa tắm xong mái tóc vẫn còn ướt nước. Khuôn mặt vì vậy mà hồng hồng trông thực đáng yêu cộng với nét mặt vốn lạnh lùng khiến nàng trông càng xinh đẹp và cuốn hút. Hấn nhìn nàng mà đờ luôn tại chỗ.

"Nàng thật đẹp"-hấn nói trong vô thức.

"Người nói gì cơ?" Nàng hỏi lại hấn.

Nghe nàng hỏi vậy hấn giật mình "à không có gì đâu".

Nàng cũng lười để ý đến hấn nên lên giường nằm ngủ luôn không thèm để ý đến hấn.

Hấn nhìn nàng như vậy thì cũng không nói gì nữa. Đi đến bên giường nằm xuống. Ôm lấy nàng mà ngủ.

Bị hấn ôm như vậy nàng cũng mặc kệ, cứ coi hấn như cái gối ôm 37°C là được. Hấn thấy nàng không phản đối hành động của mình cũng thấy yên tâm, cứ như vậy hấn ôm nàng tiến vào mộng đẹp.

Đang ngủ bỗng hấn thấy trước ngực mình nóng ẩm cảm thấy ướt ướt. Nhìn đến thì thấy khoé mắt nàng đang chảy lệ. Thấy nàng như vậy lòng hấn đau xót.

"Nguyệt nhi..... Nguyệt nhi nàng làm sao vậy" Hấn hỏi nàng với giọng đầy lo lắng.

Đáp lại hấn là những tiếng nấc nghẹn ngào với hai hàng lệ ngày càng nhiều của nàng. Hấn nhìn nàng như vậy mà xót xa mà không thể làm gì.

"Khôn.....n...g mẹ ơi mẹ đừng bỏ con mẹ ơi..... Đừng bỏ con mà mẹ.... mẹ ơi! Đừng mẹ đâu tại ông ta mẹ ơi đừng bỏ con...." Nàng nói trong tiếng nấc nghẹn ngào.

"Nguyệt nhi... Nguyệt nhi mau tỉnh lại đi nguyệt nhi đừng làm ta sợ mà mau tỉnh lại đi.." Hấn nhìn nàng như vậy mà không thể làm gì được ngoài cách cố lay nàng tỉnh lại.

Sau bao công sức của mình thì cuối cùng hấn cũng lay được nàng tỉnh lại.

Vừa mới tỉnh lại nàng với đôi mắt đỏ hoe bên khoé mắt vẫn còn vương hai hàng lệ. Không đợi hấn kịp hỏi đã xảy ra chuyện gì thì nàng đã nhanh chóng bước xuống giường rồi bỏ ra khỏi phòng.

Hấn nhìn nàng như vậy vàng thêm lo lắng, vội vàng khoác thêm y phục rồi chạy theo nàng. Ban nãy nàng đi trên người chỉ có lớp áo mỏng. Hấn lo nàng sẽ bị cảm lạnh nên vội lấy thêm chiếc áo choàng rồi chạy theo nàng.

Đi ra đến hoa viên bất chợt hấn nghe thấy tiếng sáo đầy bi ai, hoà vào đó là nỗi buồn sâu thẳm. Hấn đoán người thổi khúc nhạc này là nàng nên vội vàng chạy về phía phát ra tiếng sáo.

Đến bên cạnh bờ hồ hấn thấy nàng đứng bên bờ hồ trên người là bộ y phục mỏng manh. Những dai điệu buồn bã cô độc phát ra khiến người nghe cũng phải sầu não. Hai hàng lệ vẫn không ngừng rơi trên khuôn mặt khuyếch thành của nàng. Nét mặt lạnh lùng thường ngày bây giờ đã bị thay thế bởi sự thương tâm mang đầy nỗi buồn.

Thấy nàng như vậy tim hấn nhói đau. Không suy nghĩ nhiều hấn bước nhanh về phía nàng. Muốn ôm nàng vào lòng mà che chở.

Bị rơi vào một vòng ôm ấm áp tiếng sáo của nàng cũng dừng lại. Hai người cứ như vậy mà ôm nhau bên cạnh bờ hồ.

"Nguyệt nhi làm sao vậy có thể nói ta biết chuyện gì xảy ra không. Ta rất lo lắng!" Hân lên tiếng thì thào vào tai nàng. "Ta rất sợ nàng có biết không? "

Nàng ngẩng mặt lên nhìn khuôn mặt tuấn mỹ nhưng đầy lạnh lùng của hân. Bỗng nàng lên tiếng hỏi. "Long Nhật Hân?"

"Sao nàng nói đi" hân nhìn nàng đáp.

"Người nói người yêu ta đúng không?" Nàng hỏi.

"Đúng ta yêu nàng là thật lòng" hân nói với giọng khẳng định.

"Người là yêu ta thật lòng hay chỉ vì cái dung mạo này của ta. Hay là vì cái thân phận Phụng đại tiểu thư này của ta" Nàng hỏi mà nghe xong hân muốn tức điên lên.

Nghe nàng hỏi vậy vòng tay đang ôm nàng bỗng siết chặt hơn. Hân nhìn nàng nói với giọng chắc chắn "ta yêu nàng yêu chính con người của nàng chứ không phải vì dung mạo hay thân phận của nàng. Nàng có hiểu không?"

"Như vậy khi người biết được sự thật về ta liệu tình yêu của người có còn chắc chắn nữa không? Ta vốn không phải là Phụng Minh Nguyệt gì cả. Phụng Minh Nguyệt thật sự đã chết vào 7 năm trước rồi cái ngày nàng bị đẩy xuống vách núi ấy. Ta là Lãnh Minh Nguyệt sống ở một thời không khác. Vì một lần trùng hợp mà nhập vào thân xác này" Nàng nhìn hân mà kể lại.

"Nàng nói vậy là sao chứ? Nàng là nàng chứ sao lại từ đâu ra thêm một Lãnh Minh Nguyệt nữa vậy" hân nhìn nàng khó hiểu.

"Nơi ta sống trước đây gọi là thế kỉ 21 ở đó có những thứ mà thế giới này không có. Ta sinh ra trong một gia đình giàu có chúng ta sống với nhau rất hạnh phúc nhưng rồi vào năm ta 3 tuổi thì cha ta dẫn từ bên ngoài về một người phụ nữ và một đứa con gièm của họ. Ông ta lấy mẹ chỉ vì khối tài sản khổng lồ của ông ngoại ta. Khi ông mất tất cả tài sản đều cho mẹ thừa kế, vì muốn làm một người vợ hiền một người mẹ tốt bà ấy đã giao lại cả công ti cho ông ta. Khi có được thứ mình muốn ông ta bắt đầu không quan tâm tới mẹ con chúng ta nữa. Xuất ngày ông ta hành hạ mẹ con chúng ta. Nhưng vì cái thứ được gọi là tình yêu đó mà bà ấy mới phải chết. Ta thì bị ông ta đối xử không ra gì. Cuối cùng phải bỏ nhà ta đi. Dấn thân vào con đường đầy máu tanh và tội lỗi. Ta biết mình không nên hận cái thứ gọi là tình yêu đó nhưng chỉ cần nghĩ đến vì nó mà mẹ phải chết là ta lại không thể chấp nhận được" nàng nói mà giọng lại run run.

Nghe những gì nàng kể lại mà tim hân như quặn thắt. Tại sao nàng lại phải chịu nhiều cực khổ như vậy chứ? "Được rồi Nguyệt nhi nàng đừng buồn mọi chuyện đã qua thì hãy để nó trôi qua đi. Ta sẽ bảo vệ nàng không ai có thể làm hại nàng nữa. Hãy tin ta "

"Long Nhật Hân ta xin lỗi. Hãy cho ta thời gian được không? Ta chưa thể chấp nhận ngay được ta không muốn chuyện đó xảy ra lần nữa" Nàng nhìn hân hỏi.

"Gọi ta là Hân. Ta có thể đợi nàng. Hãy cho ta thời gian ta sẽ chứng minh cho nàng thấy "

"Cảm ơn người nhiều lắm Hân!" Nói rồi nàng gục mặt vào lòng hân mà ngủ thiếp đi.

Thấy nàng ngủ rồi hân đành ôm nàng về phòng ngủ tiếp. Ban này nàng khóc nhiều quá chắc bây giờ mệt quá rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 36: Vào cung

Sáng hôm sau. Là một ngày đẹp trời, ngoài vườn những chú chim líu lo trên cành. Trời trong xanh, đất mênh mông. Một khung cảnh nên thơ như vậy thể mà trong một căn phòng nào đó ở một nơi nào đó và cũng trên một chiếc giường nào đó có hai bóng người nào đó vẫn còn đang ôm nhau ngủ trong khi mặt trời đã lên cao. (Hai người sát phong cảnh quá). Vâng và hai người nào đó chính là hai nhân vật chính của chúng ta.

Vâng và cái lí do rất là củ chuối. Hôm qua khi khóc một trận "hoa lê đại vũ" thì nàng mệt quá mà lăn ra ngủ. Kết quả là đánh luôn một mạch tới giờ chưa tỉnh lại. Long Nhật Hân vì thức cả đêm đợi nàng nên bây giờ cũng ngủ không biết trời trăng gì.

Và trong một cái hoàn cảnh như vậy "đáng cứu thế" của chúng ta đã xuất hiện \*\*Tung bông\*\*... Từ bên ngoài Linh nhi hốt hải chạy vào "tiểu thư... vương gia... có người trong cung đến".

Đang ngủ ngon lành thì bị tiếng ồn làm phiền nàng khó chịu tỉnh giấc. Hân nằm bên cạnh cũng bị đánh thức dậy.

"Trời ơi hai người vẫn còn ngủ được hả có biết bây giờ là mấy giờ rồi không?" Linh nhi nhìn hai vị chủ tử nhà mình than vãn.

"Có chuyện gì vậy sao lại hốt hải như vậy" nàng hỏi.

"Vương gia có người trong cung tới nói là muốn người vào cung một chuyện. Không biết là có chuyện gì nhưng nghe nói có liên quan đến thái hậu thì phải."

"Liên quan đến mẫu hậu? Nguyệt nhi nàng chuẩn bị đi lấy cùng ta vào cung. Ta đi thay đồ". Hân nhìn nàng nói rồi xuống giường đi về phía sau tấm bình phong thay đồ.

Nàng nghe vậy cũng đứng dậy đi đến bàn trang điểm để Linh nhi thay đồ và sửa soạn cho mình.

Một lát sau nàng và hân cùng nhau bước ra, vẫn phong cách ăn mặc thường ngày. Hân với màu đen thần bí lạnh lùng, nàng thì màu trắng thanh thoát nhưng cũng lạnh không kém. Cả hai cùng ra khỏi Hân vương phủ lên xe ngựa đã được chuẩn bị sẵn từ trước tiến bước về hoàng cung.

Vừa đi tay hân cũng không an phận mà khoắc lên eo nàng. Với hành động thân mật này của hân nàng cũng không bài xích. Sau khi làm rõ chuyện của hai người nàng cũng cảm thấy dễ chịu hơn. Bây giờ chỉ cần thời gian để nàng xác định lại tình cảm của hân là được.

Xe ngựa dừng lại trước cổng hoàng cung. Từ trên xe Long Nhật Hân bước xuống sau đó vén màn xe ngựa cho nàng. Đang định bước xuống thì thấy một cánh tay đưa lại phía nàng, suy nghĩ một lát. Nàng đặt tay mình vào lòng bàn tay rộng lớn của hân. Thấy hành động của nàng khoe môi hân bất giác giương lên một nụ cười nhạt, nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ của nàng hân đỡ nàng xuống. Ánh mắt nhìn nàng đầy dịu dàng.

Bình lính canh cổng thấy hành động của hai người thì khoe miệng giật giật. "Trời ơi Hân vương gia lạnh lùng của họ đang cười kìa còn có những cử chỉ thân mật đó nữa" chúng lính đưa mắt nhìn nhau.

Sau khi được hân đỡ xuống khỏi xe ngựa hai người cùng nhau đi vào hoàng cung. Vẫn hành động đó tay hân lại không an phận mà đặt lên eo nàng. Thấy hai người đi đến tất cả bình lính đều quỳ xuống "tham kiến vương gia".

"Được rồi đứng lên đi. Đây là vương phi!" Hân nhìn mọi người đáp. Ánh mắt dịu dàng ban nãy lập tức đổi thành lạnh lùng.

"Tham kiến vương phi"

"Được rồi chúng ta đi thôi" nàng nhìn hân nói.

"Vương... gia.... Vương gia hoàng thượng mời ngài đến Từ Ninh cung ạ" một tên thái giám chạy tới bẩm báo.

"Được rồi Nguyệt nhi chúng ta đi Từ Ninh cung nào." Hân nhìn nàng nói.

"Vậy thì đi Từ Ninh cung vậy" nàng đáp.

Đến Từ Ninh cung của thái hậu, nơi đây hiện giờ tụ tập rất nhiều người. Từ những quan viên triều đình, phi tử hậu cung đến các thái y trong cung.

"Tham kiến vương gia" thấy hai người đến mọi người cùng nhau hành lễ. Cả các phi tần nhìn thấy hân cũng phải hành lễ.

"Hoàng huynh ta đâu" hân hỏi.

"Thưa vương gia hoàng thượng đang ở bên trong cùng thái hậu". Thừa tướng đứng ra trả lời. Thừa tướng đương triều Trương Hải Vĩnh phụ thân của hoàng hậu, là một trung thần của quốc gia. Đã làm quan 3 triều là huynh đệ kết nghĩa của tiên đế.

"Nguyệt nhi chúng ta vào thăm mẫu hậu" hân quay lại nhìn nàng.

Nghe hân nói vậy mọi người cùng quay lại nhìn nàng. "Không biết thần thánh phương nào mà có thể khiến Hân vương gia nổi tiếng lạnh lùng nói bằng chất giọng dịu dàng như vậy". Không nhìn thì thôi vừa nhìn đến mọi người đều phải giật mình thốt lên "oa nữ tử".

Một bạch y thiếu nữ dung nhan khuynh quốc khuynh thành. Đôi mắt đen như hắc động khiến người khác nhìn phải có cảm giác bị hút vào. Nét mặt lạnh lùng kết hợp với dung nhan càng làm tăng lên vẻ đẹp của nàng.

Các quan viên đến dự tiệc cưới của hai người còn đỡ, những người không có mặt hôm đó đều chưa từng biết mặt vị vương phi trong truyền thuyết này. Các vị phi tần nhìn thấy dung nhan này đều ghen tị "tại sao lại có người đẹp như vậy? Lão thiên gia thật bất công".

Hân thấy mọi người nhìn về phía nàng như vậy nét mặt liền tối lại. Hân khí toả ra dày đặc. ( Hân ca ăn dấm kia). Mọi người nhất thời rung mình cảm thấy khí lạnh chạy dọc sống lưng. Không tự giác quay đầu nhìn về phía phát ra hàn khí. Nhất thời mọi người không hiểu gì" sao tự nhiên vương gia lại phát lạnh vậy". Một khuôn mặt đen hơn cả bao công đang nhìn họ đầy cảnh cáo "các ngươi còn nhìn nàng là ta móc mắt".

Nàng thấy vậy thờ dài "hân ăn dấm rồi". Đành tiến lên nắm lấy tay hân : "đi thôi không phải ngươi nói muốn vào trong xem thái hậu sao".

Hân bất giác nắm tay nàng thật chặt rồi kéo nàng về phía phòng thái hậu. Bỏ lại đằng sau một đám người chẳng hiểu gì.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 37: Chị HAI !

Két...ét tiếng cửa bị đẩy ra. Từ ngoài cửa hần cùng nằng đi vào, nhìn thấy người mới vào tất cả những người trong phòng đều hành lễ:"Tham kiến vương gia".

Trong phòng hiện giờ cũng rất nhiều người, đa số là những thái y khám bệnh cho thái hậu. Long Nhật Vũ thì ngồi cạnh chiếc bàn trong phòng. Nằm trên giường là một mỹ phụ trung niên khoảng 45-50 tuổi. Dung nhan nhìn có vẻ xanh xao nhưng vẫn không làm giảm đi nét đẹp của bà.

"Miễn lễ! Hoàng huynh mẫu hậu thế nào rồi?"- hần nhìn hoàng thượng Long Nhật Vũ hỏi.

"Vương gia bệnh tình của thái hậu không hề có chuyển biến tốt mà ngày càng nặng thêm." Người trả lời không phải hoàng thượng mà là vị Tổng thái y đang bắt mạch cho thái hậu.

"Không có chuyển biến gì tốt là sao? Các người làm ăn như thế nào vậy đã chữa trị lâu như vậy mà thái hậu vẫn không có tiến triển gì sao? HƯ?" Câu "hử" cuối cùng hần nói như nghiêng răng nghiêng lợi.

"Vương gia chúng thần bất lực rồi. Bệnh tình của thái hậu bây giờ thật sự quá nặng rồi. Cách duy nhất cứu người bây giờ là phải tìm được người của Dược môn thì mới có cơ hội cứu chữa. Nhưng người của Dược môn hành tung khó đoán mà muốn tìm được họ đã khó để họ chữa trị lại còn khó hơn." Vị Tổng thái y nhìn hần thờ dài nói.

"Có phải lục tung cả cái đất nước này ta cũng phải tìm ra họ?" Hần nghiêng răng nói.

"Vô ích thôi nguoi dù có lật tung cả thiên hạ này lên nguoi cũng không tìm được một mống người nào của Dược môn đâu." Nàng đứng dậy giờ mới chịu lên tiếng.

"Ý nàng là sao?" hần nhìn nàng khó hiểu.

"Vương phi của đệ nói đúng đấy. Nếu người của Dược môn để đệ tìm được thì đã không gọi là Dược môn rồi. Nếu tìm được họ ta đã tìm rồi không đến lượt đệ đi tìm đâu." Long Nhật Vũ tiếp lời nàng nói tiếp.

"Thôi mấy đứa đừng cãi nhau nữa bệnh tình của ta ta biết mà" Người nằm trên giường lên tiếng với giọng yếu ớt. Bà đang ngủ mà bị tiếng ồn làm phiền nên thức dậy.

"Mẫu hậu người tỉnh rồi" cả hai huynh đệ nhà họ Long cùng lên tiếng.

"Mấy đứa lớn tiếng vậy không tỉnh cũng khó." Bà cười yếu ớt.

"Vâng là lỗi của nhi thần. Các nguoi ra ngoài đi" hoàng đế nhìn chúng thái y nói.

"Chúng thần cáo lui"

- Mẫu hậu hôm nay con đưa một người đến cho người gặp đây. Hần đẩy nàng đến trước mặt bà nói.

Nhờ vậy nàng mới dịp nhìn rõ dung mạo của bà, không xem còn đỡ xem rồi lại khiến nàng nhận ra một điều. Dung nhan của bà rất giống với mẹ nàng ở thế kỉ 21. Ngay cả ánh mắt cũng giống nhưng nàng biết đây không phải là mẹ mình bà nhìn nàng bằng ánh mắt tò mò xen lẫn tìm tòi.

"Giống quả thật rất giống" Nàng nói trong vô thức.

"Nguyệt nhi làm sao vậy cái gì giống cơ?" hần nhìn nàng hỏi.

"À không có gì đâu nguoi đừng bận tâm" nàng bưng tỉnh khi nghe hần hỏi vậy.

- Hần nhi đây là ai vậy sao ta chưa thấy bao giờ. Bà nghi hoặc hỏi hần.

- Nàng là vương phi của con cũng chính là người mà phụ hoàng đã định hôn ước và 17 năm trước đó. Hần nhìn bà trả lời mà trên mặt không dấu nổi tia vui mừng.

"Ra là Minh Nguyệt thời gian trôi qua nhanh thật đã 17 năm rồi đấy. Con bây giờ đã trở thành thiếu nữ rồi nhỉ? Nào đến đây cho ai gia xem nào" Bà nhìn nàng vẫy tay ý bảo lại gần.

"Vâng thưa thái hậu" Nàng đi về phía bà.

- Đã là người nhà rồi sao con còn khách sáo vậy? cứ gọi ta là mẫu hậu như Vũ nhi và Hần nhi là được rồi. Bà nói với giọng giận dỗi.

"Vâng thưa mẫu hậu" Nàng nhỏ giọng đáp. Đối với người mẹ chồng này nàng cũng không bài xích. Một phần là vì bà giống với người mẹ trước đây của mình, phần cũng là vì qua tiếp xúc mới đây với bà nàng cảm thấy bà là một người tốt. Trong ánh mắt bà có thể nhìn ra điều đó.

Hai người cứ nói hết chuyện này sang chuyện khác mà bỏ quên mất hai người trong phòng. Hai đại nam nhân của chúng ta cứ như vậy mà bị bỏ rơi.

"Đúng rồi mẫu hậu người có thể cho con xem bệnh của người không" Đang nói chuyện hăng say thì nàng bỗng nghĩ ra là bà còn đang bệnh nên hỏi.

"Con/nàng biết y thuật" cả thái hậu và hần lên tiếng.

"Chút chút không hai người nghĩ như thế nào về chuyện của gia gia con" nàng hỏi lại.

"Vậy là nàng chữa trị cho ông ấy ư" hần bây giờ mới nhớ ra từ khi nàng trở về xảy bao nhiêu chuyện từ việc Phụng lão thái gia ốm nặng bỗng nhiên khỏe lại tất cả đều liên quan đến nàng.

"Được rồi vậy con cứ xem đi dù sao bệnh tình của ta cũng không thể làm gì rồi" bà nhìn nàng cười nói.

Vén lên cổ tay nhỏ bé của bà nàng đưa tay lên bắt mạch. Đầu tiên là nét mặt trầm ngâm sau đó chuyển sang tươi tắn. Nàng mỉm cười nhìn bà nói "mẫu hậu bệnh của người không có chuyện gì đâu khi trở về con sẽ lấy thuốc cho người bảo đảm chỉ trong ba ngày sẽ khỏe lại bình thường".

"Thật ư bệnh tình của ta vẫn có thể trị được." bà nhìn nàng nghi ngờ hỏi.

"Vâng bệnh của người không có gì đáng ngại cả những thái y không thể trị khỏi cho người là vì họ chưa từng gặp qua loại bệnh này thôi."

"MẪU HẬU.....Mẫu hậu người có sao không" từ bên ngoài một thiếu nữ tầm 15-16 tuổi xông cửa chạy vào.

"Quận chúa à thái hậu đang nghỉ ngơi người không thể vào đâu." lão thái giám đứng ngoài nói vọng theo nhưng không kịp.

"Uà hoàng huynh hai người cũng ở đây ư" Nhìn thấy hai huynh đệ Long Nhật Hàn cô bé lên tiếng hỏi. Khi nhìn đến người còn lại trong phòng cô bé không khỏi bàng hoàng: "Chị HAI".

Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc nàng quay mặt lại nhìn thấy dung mạo của người vừa gọi mình nàng như hóa đá. "Tiểu Tuyết" một cái tên phát ra trong vô thức.

\*\*\*\*\* đồ các nàng người vừa vào là ai đoán đúng tặng chương luôn\*\*\*\*\*

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 38: Lãnh Minh Tuyết

Tặng bạn Tiểu Quy's.

\*gtnv:

Lãnh Minh Tuyết: em gái sinh đôi của nàng tại thế kỉ 21. Dung mạo của nàng ntn thì Minh Tuyết như thế đó. Chủ tịch tập đoàn NT do Minh Nguyệt thành lập nhưng lại giao quyền quản lí cho Minh Tuyết.

"Chị Hai là chị đúng không?" cô bé hỏi nàng mà hai hàng mi đã đầm lệ. Nét mặt lạnh lùng đó, ánh mắt đó, ngay cả khuôn mặt ấy nữa Minh Tuyết dám chắc đây chính là "chị hai" của nàng.

"Tiểu Tuyết" Nàng gọi tên cô bé mà giọng nghẹn lại. Hai hàng lệ bất giác chảy xuống khuôn mặt tuyết mịn.

"Chị HAI...I..." Minh Tuyết cứ như vậy mà chạy lại bỏ nhào vào vòng tay Minh Nguyệt khóc.

Đưa tay lên vỗ lưng đứa em gái nhỏ, hai người cứ như vậy ôm nhau mà bỏ lại trong phòng bao cặp mắt khó hiểu. Sau khi khóc một trận "hoa lệ đại vũ" thì Minh Tuyết cũng chịu rời khỏi vòng tay của nàng. "Chị Hai! Tuyết nhớ chị lắm cứ tưởng là không bao giờ được gặp lại nữa chứ." cô bé nói mà giọng vẫn thút thít.

"Được rồi đừng khóc nữa chẳng phải mọi chuyện bây giờ đều tốt rồi sao? Lát nữa cùng ta đi một nơi ta sẽ giải thích cho em mọi chuyện." Nàng lau hai hàng lệ cho cô bé nói.

Ba người ban nãy bị bỏ quên bây giờ cũng có cơ hội lên tiếng. Hần hỏi "Hai người quen nhau sao" đây cũng là câu hỏi mà mọi người đang muốn hỏi.



"Muội muội/ Ti ti ta" cả hai đồng thanh. Nhìn nhau cả hai cùng mỉm cười.

"Là sao ta không hiểu? Một người là Phượng tiểu thư, một người là quận chúa sao hai người là ti muội được chứ" Hần hỏi mà mặt nghếch ra nhìn ngốc kinh khủng.

"Chuyện này dài lắm có gì ta sẽ kể cho người sau bây giờ ta còn có việc phải đi trước đây." Nói xong nàng quay lại phía thái hậu khom người xuống "Mẫu hậu Nguyệt nhi có việc đi trước lúc khác sẽ đến thăm người sau". Minh Tuyết cũng xin phép mọi người rồi cùng nàng rời đi.

\*\*\*\*\* tua nhanh..... tua nhanh.\*\*\*\*\*

Tại tổng bộ Huyết Sát lâu. Hai ti muội nhà Minh Nguyệt tới nơi liền đi thẳng ra hoa viên. Ngồi xuống chiếc ghế làm bằng gỗ đàn hương nàng hỏi Minh Tuyết. "Nói chị nghe đã xảy ra chuyện gì tại sao em lại ở đây."

"Chị Hai! từ cái ngày chị ra đi vào 7 năm trước đây một mình em quản lí tập đoàn, em đã từng nghĩ muốn đi theo chị nhưng nghĩ đến tập đoàn là chị bỏ bao công sức xây dựng nên em mới cố gắng. Trong một lần đi kí hợp đồng với đối tác trên đường trở về bị chúng mai phục đạn bắn vào tim mà bỏ mạng. Người làm ra chuyện này lại chính là ả ta. Em cứ tưởng như vậy là kết thúc nhưng không ngờ lại nhập vào thân xác của Thiên Tuyết quận chúa là con nuôi của thái hậu. Cứ như vậy sống ngây ngốc 7 năm. Mà chị này sao chị lại vào cung vậy? chị với Long Nhật Hân là như thế nào?"

"Hân vương phi" một câu trả lời ngắn gọn xúc tích nhưng đầy đủ ý nghĩa.

"Ra là vậy" Minh Tuyết gật gù hiểu ý. Hai chị em cứ như vậy nói chuyện cho đến lúc tối. Bỗng nhiên nàng hỏi "Minh Tuyết em có biết võ công không?"

- Có chút chút sao vậy ạ. Minh Tuyết trả lời nàng.

"Từ bây giờ em hãy ở lại chỗ này học tập ta sẽ cử người dạy cho em bao giờ học xong ta đưa em lên núi Thất Phong bá sư. Việc của em bây giờ là học hành đàng hoàng đừng để ta thất vọng. Sống trong cái thế giới lấy võ vi tôn này nếu không có võ công thì người chịu thiệt chỉ có chính mình thôi e hiểu chưa"

"Vâng em hiểu rồi nhất định sẽ không làm chị thất vọng đâu ạ" Minh Tuyết đáp với giọng chắc nịch. Từ trước tới giờ những gì chị hai làm đều là vì muốn tốt cho nàng.

"Vậy theo ta đi nơi huấn luyện sẽ có người giám sát em khi ta trở lại phải có một Lanh Minh Tuyết không thua bất cứ ai" Nói đoạn nàng đưa Minh Tuyết đến chỗ Mị huấn luyện riêng. Sau khi an bài mọi chuyện ổn thỏa nàng liền trở về Hân Vương phủ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 39: Bị ám sát

Sau khi lo xong chuyện của Minh Tuyết nàng trở về Hân vương phủ. Đến phòng đã thấy hần ngồi trong phòng chờ từ trước, vừa thấy nàng về hần liền hỏi. "Nguyệt nhi nàng và tiểu Tuyết là như thế nào? Các nàng đi đâu mà giờ mới về?". Hàng đống câu hỏi đặt ra cho nàng.

"Không biết người có còn nhớ ta đã kể cho người nghe chuyện của ta không nhỉ" nàng không trả lời ngay mà hỏi lại hần.

"Nhớ! Nàng hỏi vậy làm gì?" Hần khó hiểu.

"Thật ra Minh Tuyết chính là muội muội ruột của ta ở thế giới đó. Nó cũng vô tình mà lạc đến thời không này giống ta vậy"

"Thảo nào từ khi tỉnh lại muội ấy luôn có những hành động kỳ quặc. Thường xuyên nói những từ ngữ khó hiểu." Hần gật gù hiểu ra.

- Hết chuyện chưa ta mệt rồi muốn nghỉ ngơi. Chưa để hần kịp phản ứng lại nàng đã đi tắm. Sau đó lên giường nằm ngủ mặc kệ ai đó vẫn còn đứng ngẩn ngơ ở kia. Khi phản ứng lại thì nàng đã an giấc trên giường rồi. Lắc đầu cười khò hần cũng thay y phục rồi leo lên giường ôm nàng ngủ.

Cuộc sống vẫn diễn ra bình thường như vậy cho tới một ngày.....

Ba tháng sau nàng đã sống tại Hân vương phủ ba tháng một cuộc sống sâu gạo. Hàng ngày nếu không ở vương phủ thì lại chạy đến Huyết Sát lâu cho đến một ngày.

Hôm nay là một ngày rất rất đẹp của 3 tháng sau, khi nàng trên đường từ Hân vương phủ đến Phượng gia. Dọc đường đi có vẻ rất yên tĩnh gã phu xe lạ mặt cứ cho xe ngựa chạy nhưng không phải là đường đến Phượng gia. Mới đầu nàng cũng thấy lạ khi thấy tên phu xe, hần nói hần là người mới đến nàng cũng không tin cho lắm mọi lần đi đâu đều là phu xe của Long Nhật Hân đưa đi. Bây giờ lại xuất hiện thêm một kẻ lạ mặt khiến nàng nghi ngờ nhưng vì có chuyện gấp cần đến Phượng gia nên nàng dù nghi ngờ vẫn lên xe.

Vâng sự nghi ngờ của nàng đã được chứng thực khi xe ngựa không phải chạy đến Phượng gia mà là chạy lên một con đường nhỏ hẹp cuối con đường chính là một cái vực sâu không đáy. Tuy vậy nàng vẫn bình tĩnh muốn xem xem rốt cuộc lại có kẻ nào chệch mạng sống mình quá dài mà chạy đến tìm nàng đây.

Xe ngựa chạy đến một hẻm núi thì dừng lại, hai bên vách núi bất ngờ xuất hiện một đám người mặc áo đen chắc phải có đến 50 tên ấy chứ? Bọn chúng cùng nhau đánh về phía nàng nào là nội lực, tên, đao kiếm....vv.. nói tóm lại những thứ bay về phía xe ngựa của nàng rất phong phú. (Thỉnh bay vào vèo)

Chiếc xe ngựa chúng phải những công kích như vậy không chịu được mà BÙM...M một cái nổ tung. Trước khi chiếc xe nổ tung nàng đã bay ra khỏi xe, bạch y thiếu nữ dung nhan mỹ lệ bạch y tung bay đáp xuống nền đất với những hòn sỏi lớn nhỏ. Thoáng cái nàng bị đám hắc y nhân bao vây, một dáng người mảnh mai với nét mặt lạnh lùng đứng giữa một đám người mặc đồ đen trông thật nổi bật. Làn gió nhẹ thổi qua làm mái tóc dài tung bay.

"Là ai ra lệnh cho các người" nàng nhìn chúng nói với chất giọng lạnh lẽo.

"Phượng Minh Nguyệt ai ra lệnh cho chúng ta không quan trọng. Hôm nay sẽ là ngày giỗ của ngươi, nộp mạng đi. G..I..Ế..T" Nói rồi chúng cùng tấn công về phía nàng.

Không nói nhiều lời nàng cũng lao vào chém giết. Hôm nay nàng có chuyện cần Linh nhi đi xử lý nên chỉ có mình nàng ở đây đối phó với cái lũ áo đen này. Những thi thể ngã xuống máu tươi chảy đỏ cả nền đất. Bọn sát thủ rất nhanh đã chết hết một nửa. Những tên còn lại nhìn đồng bọn ngã xuống mà không khỏi rùng mình. Thật không ngờ một nữ nhân như nàng lại lợi hại như vậy có thể giết chết một nửa số sát thủ được phái đến.

Còn nàng đứng giữa đám người bộ bạch y trên người nhuộm máu không khác gì những đóa mạn châu sa hoa yêu dị. Nhìn nàng bây giờ không khác gì tu la đến từ địa ngục nét mặt lạnh lùng lộ ra vẻ khát máu. Đám sát thủ biết nếu đánh tay đôi không phải đối thủ của nàng bèn hợp sức lại dồn hết nội lực đánh một chương về phía nàng. Thấy vậy nàng cũng vận nội công đánh trả. Hai bên ngang sức nhau, vì nàng học võ công khi còn nhỏ với lại nhờ có gần hai năm bị năm lão bất tử dạy dỗ cộng với việc luyện Phá Nguyệt kiếm thức nên nội lực của nàng rất thâm hậu. Nhưng bỗng nhiên nàng phun ra một búng máu, bị nội thương không hề nhẹ. Nàng bọn chúng bằng ánh mắt khó tin: "Các ngươi có kẻ là độc nhân?".

"Ha ha Phượng Minh Nguyệt rất bất ngờ đúng không trong nội lực của "độc nhân" cũng có độc ngươi độ nội lực trực tiếp sẽ bị trúng độc mà chết." Một kẻ cười càn rỡ.

"Các người! bỏ đi" Nàng nói với giọng yếu ớt, khí lực dần bị rút cạn thân thể cứ như vậy ngã xuống. Bất ngờ thay nàng lại ngã vào một vòng ôm ấm áp quen thuộc. Cố gắng mở mắt ra đập ngay vào mặt nàng chính là gương mặt tuấn tú lạnh lùng nhưng mang đầy vẻ lo lắng. Nàng thều thào "Long Nhật Hân".

"Nguyệt nhi nàng có sao không? Xin lỗi ta đến muộn." Nói rồi ôm nàng thật chặt quay lại nhìn lũ mặc áo đen. Không nghĩ nhiều tay trái ôm lấy nàng thật chặt vào lòng, tay phải nhặt lấy thanh kiếm từ dưới đất lên rồi lao vào đánh giết đám sát thủ. Chỉ một lát sau xác chết nằm la liệt khắp nơi không một tên nào sống sót. Không nhìn lại hân cứ như vậy ôm nàng trở về.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](http://EbookFull.Net).

## Chương 40: Rung động

Sau khi giải quyết xong đám người áo đen hân lập tức ôm nàng trở về Hân vương phủ. Đặt nàng nằm lên giường rồi lập tức cho người gọi thái y đến, chỉ một lát sau trong phủ đã có mặt rất nhiều thái y. Họ bắt mạch cho nàng nhưng lát sau ai nấy đều lắc đầu. Ngay cả Tổng thái y là người giỏi nhất ở trong cung cũng bị hân gọi đến nhưng đều bó tay.

Hân tức giận đuổi hết tất cả các thái y trong phòng ra ngoài. Bất lực không biết làm thế nào hân đến bên giường cẩn thận đỡ nàng dậy, để nàng tựa vào người mình hân ôm nàng thật chặt. "Nguyệt nhi ta xin lỗi, chỉ tại ta đến muộn. Nàng yên tâm ta nhất định sẽ chữa khỏi cho nàng." Hân bên tai nàng thủ thủ.

Nàng yếu ớt mở mắt ra, nhìn gương mặt đầy vẻ lo lắng của hân mà bất giác đau lòng: "Ta không sao chưa chết được đâu mà sợ"

Nghe nàng nói vậy hân thấy trái tim mình đau nhói vòng tay ôm nàng càng siết chặt hơn. Khi hai người đang "vun đắp tình cảm" thì cánh cửa phòng bị một lực đẩy mạnh ra. Từ bên ngoài Linh Nhi hốt hải chạy vào, chỉ là nàng được lệnh của tiểu thư ra ngoài làm chút việc nhưng khi trở về nghe hạ nhân nói tiểu thư nhà nàng bị thương được vương gia ôm trở về nên vội vàng đến xem.

"Tiểu thư người có sao không tại sao lại thành ra nông nỗi này?" Nàng hỏi với giọng lo lắng.

"Linh nhi hà ta không chết ngay được đâu! Mau lấy bộ ngân châm của ta lại đây. Ngươi thả ta xuống" nói với Linh nhi xong Minh Nguyệt quay lại nói với hân.

Nghe nàng nói vậy hân liền cẩn thận đặt nàng nằm xuống giường, Linh nhi ngay lập tức lấy ra bộ ngân châm rồi châm vài châm lên cho nàng. Tuy vậy vài

châm này chỉ có thể giúp chất độc trong người tiểu thư chậm lại chứ không thể giúp được gì.

Bỗng nhiên nàng để ý thấy trên lưng Long Nhật Hàn bị thương liền hỏi: "Vương gia người bị thương rồi để nô tì băng bó lại cho người". Nghe Linh nhi hỏi vậy hần cũng không để ý đáp "vết thương này thì có tính gì quan trọng là phải chữa trị cho Nguyệt nhi thật tốt."

Minh Nguyệt nghe hần nói vậy không khỏi cảm động hần vì nàng mà cơ thể bị thương cũng không quan tâm. Bây giờ thì nàng biết mình đã rung động trước nam nhân lạnh lùng này rồi. Duỗi ra bàn tay nàng nắm lấy tay hần nói "hay để Linh nhi băng bó lại cho người cẩn thận đi, người muốn chết vì mất máu sao?"

Nghe nàng nói vậy hần cũng không từ chối lặng lẽ tháo bỏ dây lưng lộ ra một cơ thể cường tráng với những cơ bắp khỏe mạnh làn da màu đồng khỏe mạnh. Một thân hình đẹp như vậy thế mà trên vai trái lại có một vết chém sâu trông thật dữ tợn. Chỉ một lát sau vết thương đã được băng bó cẩn thận. Mặc lại y phục cẩn thận hần nắm lấy tay nàng như thể muốn tiếp thêm sức mạnh cho nàng.

Nàng để tay kia cho hần nắm tay còn lại móc trong người ra một ống trúc nhỏ màu đỏ đưa cho Linh nhi nói "mang ống trúc này đến dưới chân núi Thất Phong phía Bắc Thiên Long quốc và bắn lên trời nhớ kỹ phải hướng lên núi mà bắn. Khi nào làm xong thì đến một ngôi nhà trúc nằm dưới chân núi đọi, sẽ có một lão già ăn mặc rách nát đến gặp người. Hãy đưa lão ta đến đây chất độc trong người ta chỉ có lão mới có cách chữa khỏi. Nhớ kỹ người phải đích thân đến đó không được để người khác đi biết chưa?"

-Vâng thưa tiểu thư Linh nhi sẽ đi ngay. Nói rồi Linh nhi đẩy cửa đi ra ngoài. Bây giờ nàng phải đến đó thật nhanh để tìm người cứu tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 41: Tây Vực kịch độc - Băng Hàn

##### Quà Trung Thu cho mấy nàng,##### 15/8 Đinh Dậu

Thời gian đến núi Thất Phong nhanh nhất là ba ngày đường vậy mà Linh Nhi chỉ đi trong một ngày. Vì lo lắng cho Minh Nguyệt nàng cố gắng đi thật nhanh để tìm người cứu tiểu thư. Trời không phụ lòng người đến chân núi Thất Phong bắn ra đạn tín hiệu. Không lâu sau đó lão sư phụ nàng đã xuất hiện rồi cùng Linh Nhi trở về Hàn vương phủ cứu nàng.

Trong khi Linh Nhi vừa đi không lâu thì nàng bắt đầu phát sốt, cả người bởi vì lạnh mà run lên từng hồi. Khoảng thời gian đó Long Nhật Hàn vẫn túc trực bên cạnh nàng không rời nửa bước mặc kệ cho vết thương trên người. Hần ngồi bên cạnh đầu giường ôm nàng vào lòng thật chặt để giúp nàng sưởi ấm. Hần không dám rời mắt khỏi nàng sợ khi bất cẩn sẽ để mất nàng vĩnh viễn.

Thời gian cứ trôi đi một cách vô tình thoáng cái đã hết một ngày. Hần cả ngày không để ý bất cứ chuyện gì chỉ ngồi lẳng lặng ôm nàng ngay cả ăn uống cũng không để tâm. Rồi lại một đêm trôi qua sắc mặt của nàng ngày càng kém đôi môi đỏ bây giờ trắng bệch lạnh buốt. Cả người cứ run lên từng hồi.

Cả đêm hôm đó hần cứ như vậy ôm nàng không dám chớp mắt, hần bây giờ đã mệt mỏi nhưng vẫn cố gắng chăm sóc nàng thật tốt. Khi trời vừa hừng sáng cánh cửa phòng nàng mở bật ra. Lão sư phụ nàng hốt hải chạy vào. Ông và Linh Nhi lên đường cả đêm để kịp thời gian trở về. Vài mũi kim của Linh Nhi châm cho nàng chỉ có tác dụng làm cho độc tố chạy chậm lại trong vòng ba ngày. Nếu qua ba ngày là không thể cứu chữa. Cho nên ông mới vội vàng đến xem tiểu đồ đệ của ông như thế nào.

Vừa đẩy cửa bước vào."Nguyệt nhi ôi tiểu đồ đệ của ta ta sẽ khiến cho cái lũ không có mắt dám động vào đồ đệ của ta phải trả giá đắt!". Khi nhìn thấy hình ảnh hai người trong phòng lão thật muốn giết người ngay lập tức. Khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc cả người nàng run lên từng hồi hần đang ôm nàng cũng không khác hơn tí nào cả người yếu đuối vô lực nhưng vẫn ôm nàng thật chặt.

"Vương gia người đã tới rồi mau xem bệnh cho tiểu thư đi" Linh nhi vào sau thấy vậy lên tiếng nhắc nhở.

Hần vội vã cẩn thận đặt nàng nằm xuống giường rồi nhường chỗ lại cho sư phụ nàng. Ông bước lại bên giường ngồi xuống cẩn thận bắt mạch cho nàng. Lát sau cả khuôn mặt già nua của lão hiện lên vẻ lạnh lùng khát máu. Cặp mắt nheo lại đầy nguy hiểm. Cẩn thận bỏ lại tay nàng vào trong chăn ông lấy trong người ra một cái lọ đổ ra hai viên thuốc một đỏ một trắng cho nàng uống. Châm lên người nàng vài huyệt vị rồi cẩn thận đứng dậy đi ra bàn ngồi.

Thấy việc đã xong hần và Linh nhi đứng bên cạnh vội hỏi "Tiên bối, nàng / tiểu thư thế nào rồi".

"Con bé chúng phải một loại độc rất nguy hiểm của Tây Vực có tên là "Băng Hàn" khi người chúng phải loại độc này sẽ lâm vào hôn mê cả người phát lạnh sau 12 canh giờ sẽ chết. May là con bé đã phong bế mạch lại nếu không chỉ có chết không thể nghi ngờ. Ta đã cho nó uống thuốc rồi nhưng vẫn chưa thể giải trừ hoàn toàn chất độc việc này phải chờ khi con bé tỉnh lại rồi nó sẽ tự lo nốt phần còn lại. Có lẽ nó biết phải làm gì để giải hết chất độc" Ông từ tốn giải thích. Sau khi cho nàng uống thuốc ông và Linh nhi ra khỏi phòng đến nói điều chế giải được cho nàng để lại hai người trong phòng.

Long Nhật Hàn đi lại phía giường ngồi xuống nắm tay nàng thật chặt. Nàng đã hôn mê suốt hơn một ngày rồi, bắt đầu từ khi Linh nhi đi khỏi. Hần rất lo lắng. Bỗng nhiên ngón tay nàng giật giật đôi mắt đang khép chặt từ từ mở ra. Thấy vậy mắt hần sáng lên chứa đựng đầy sự vui mừng. "Nàng tỉnh rồi. Khi nàng hôn mê ta đã rất lo lắng"

"Ta nằm đây bao lâu rồi?" Nàng hỏi hần.

"Hơn một ngày rồi mà nàng có muốn ăn chút gì không để ta đi lấy." Hần nhìn nàng với ánh mắt mong đợi.

"Ta không đói người ra ngoài trước đi ta có việc cần làm."

"Không được nàng vừa mới tỉnh lại sức khỏe còn yếu ta phải chăm sóc nàng" Hần nhìn nàng kiên định đáp.

"Kệ người" nói rồi nàng lấy trong người ra một chiếc vỏ ốc hình loa rồi đưa lên bên miệng khẽ nói. "Anh đến Hân vương phủ gặp ta ngay lập tức"

Hần nhìn thấy vật trong tay nàng khá kì lạ bèn hỏi "Đây là cái gì vậy sao nàng lại nói vào nó làm gì?"

"Nó ấy hả? Là một vật dùng để truyền tin ta chỉ làm ra có năm cái. Để tránh việc thông tin bị tiết lộ hai người giữ hai cái có thể nói chuyện được với nhau trong khoảng cách xa, chỉ cần truyền nội lực vào đó là được."

"Thật thần kì nha ta cũng muốn" Hần nhìn nàng ước ao.

"Không được ta đã phải mất hai năm để tạo ra 5 cái đây không có phần của người đâu" Nàng ngay lập tức cắt đứt mơ ước của hần ngay từ trong trứng nước.

- Chủ nhân. Một giọng nói vang lên, bất thành linh trong phòng xuất hiện một bóng đen. Người này có gương mặt tuần tú mang vẻ nho nhã dễ gần. Đứng trước mặt nàng là một kẻ giết người không ghê tay chính là một con ác quỷ nấp dưới đôi cánh thiên thần đó. Người này và hần đứng cùng nhau trông hoàn toàn đối lập. Một nho nhã dễ gần, một thì lạnh lùng yêu nghiệt.

Thấy bóng đen vừa xuất hiện hần lập tức dùng ánh mắt đề phòng nhìn. Thấy vậy nàng thở dài "Hần là người của ta người yên tâm" Nghe nàng nói vậy hần mới buông lỏng một chút nhưng rồi "mùi dấm chua bốc lên nồng nặc" hần nhìn tên kia bằng ánh mắt hình viên đạn nghĩ "tên này là ai sao lại quen biết nàng mà còn cái khuôn mặt bánh trai này nữa chứ."

"Người có thói quen đi không hần là hộ vệ của ta đừng có suy nghĩ lung tung" Nàng tròn mắt nhìn cái thùng dấm nào đấy đang đổ dấm lung tung. "Được rồi" hần trả lời nàng nhưng vẫn không rời mắt khỏi người vừa đến.

Mặc kệ hần nàng nhìn anh nói "Lập tức điều tra cho ta ai là người làm chuyện này? độc Tây Vực được lấy ở đâu? điều tra tất cả những kẻ liên quan cho ta" "Vâng chủ nhân" Anh đáp lại mặt không chút thay đổi nói xong lập tức biến mất khỏi phòng như chưa từng xuất hiện.

\*\*\*\*\* theo các nàng có nên cho ngược chút không nh? Gấu đang dự định ngược hai anh chị này một tí cho có thêm mùi vị. Cho xin ý kiến nh\*\*\*\*\*

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

## Chương 42: Đạo phố

N.... G.... U..... Q..... C sẽ xuất hiện từ đây.□□□□ Hãy suy nghĩ trước khi nhảy hố.

Ba ngày sau.....

Sau khi lão sư phụ lôi thôi cho nàng uống bao nhiêu là thuốc cộng với việc nàng tự châm cứu cho mình để ép chất độc ra ngoài, đồng thời vận công chữa nội thương nên chất độc trong cơ thể nàng đã được loại bỏ hoàn toàn.

Cũng không hiểu vì sao khi vận nội lực Phá Nguyệt kiểm thức chất độc còn lại trong cơ thể nàng ấy vậy mà bị ép ra nhanh hơn. Nàng nghĩ chắc là chúng tương khắc lẫn nhau. Trong suốt ba ngày qua Long Nhật Hân luôn bên cạnh chăm sóc nàng từng chút một khiến nàng rất cảm động.

Hôm nay hần ra ngoài từ rất sớm, khi cùng nàng dùng xong bữa sáng là đi luôn. Hần đi rồi nàng cũng đến Huyết Sát lâu giải quyết một số việc. Định khi trở về sẽ trả lời cho hần biết quyết định của nàng.

Đến Huyết Sát lâu nàng bận bù cả đầu, tưởng đâu để Lãnh Phong làm phó lâu chủ thì nàng đỡ mệt ai ngờ.... Mới đầu còn giúp nàng được chút ít nhưng từ khi Minh Tuyết đến học tập liền bỏ chạy theo con bé bỏ lại cho nàng một đống việc chất đống thế này đây. Đúng là cái loại thấy sắc là quên ngay tí ti là nàng đây.

Sau khi xử lí xong đám công việc này thì đã giữa trưa. Dùng bữa xong nàng đến chỗ Minh Tuyết xem tình hình luyện tập của con bé như thế nào. Đến nơi thì thấy hai đứa kia đang luyện công mĩ nhau. Mĩ thì ngồi một bên thưởng trà nhàn nhã, "đáng lẽ việc chỉ báo cho Minh Tuyết là công việc của nàng nhưng bỗng nhiên phó lâu chủ lại đến dành với nàng nên nàng chỉ biết ngồi nhìn thôi".

Thấy nàng đến Mị vội đứng dậy khom người hành lễ "lâu chủ". Hai người đang tập luyện hăng say thấy nàng đến vội dừng lại. Lãnh Phong lên tiếng chào "tí tí".

Nàng cũng chỉ ừ một tiếng lạnh nhạt. Thấy vậy Minh Tuyết vội lên tiếng "Chào chị..., à tí tí " đang định gọi là "chị" bèn nhớ ra đây là cô đại chứ không phải thế kỉ 21 nên Minh Tuyết vội sửa lại thành "tí tí".

Nghe vậy nàng cười nhẹ rồi vẫy tay bảo hai người lại gần còn mình đi về phía bàn trà ngồi xuống. Mấy tí đệ ngồi tán gẫu đến tận xế chiều. Qua cuộc nói chuyện nàng biết Minh Tuyết đã học hết tất cả những gì nàng cần bây giờ chỉ cần thời điểm thích hợp rồi đưa con bé lên núi là được. Về phần Lãnh Phong nàng tình ý thấy được hắn có tình cảm với Minh Tuyết nhưng con bé lại vô tâm không để ý. Thôi thì hắn phải cố lên để giành được tình cảm của con bé thôi nàng thì chẳng giúp được gì.

Thấy sắc trời không còn sớm nữa nên nàng quyết định trở về Hàn vương phủ. Đã cả ngày không thấy mặt hắn nàng có cảm giác không quen. Thay đổi một thân nam trang nàng đi bộ dạo phố chứ không ngồi xe ngựa.

Một "nam nhân" tuấn tú mang dáng vẻ thư sinh với một bộ bạch ý khiến bao người đi qua phải ngoái lại nhìn. Từ già, trẻ, gái, trai ai cũng phải trầm chờ. Có vài cô nương không cẩn thận khi đang đi dẫm phải chân váy mà ngã lăn quay đầy đường.

Bỗng nhiên nàng bị hai bóng người thu hút ánh nhìn. Nam nhân trông có vẻ giống Long Nhật Hàn còn nữ nhân đi bên cạnh nàng không biết. Tò mò nàng đi theo hai người cho đến khi nam nhân kia quay đầu nhìn lại và kẻ đó không ai khác chính là Long Nhật Hàn.

Nữ nhân đi bên cạnh chính xác là một nữ nhân nhưng so với nàng thì chưa đáng là gì. Hai người vừa đi vừa nói chuyện cười nói vui vẻ nàng ta còn ôm một bên tay hắn chứ. Thấy lạ trước đây hắn không hề cho phép phụ nữ vào gần ngoài nàng thế mà bây giờ lại cười nói vui vẻ với một nữ nhân, hai người còn đi dạo trên phố.

Nàng thấy vậy cũng thật ngạc nhiên. Bỗng dưng nàng cảm thấy sống mũi mình cay cay. Trong đầu xuất hiện vô số câu hỏi "Nàng ta là ai? Sao lại đi cùng hắn? Hai người họ có quan hệ như thế nào? " vô số câu hỏi cứ thay nhau xuất hiện. Cảm thấy khó chịu nàng lắc đầu không còn tâm trạng dạo phố nữa nên nàng quyết định trở về, đợi hắn về phải hỏi cho ra lẽ chuyện này.

Nàng biết bây giờ nàng có tình cảm với hắn nên nàng quyết định không để cho bất cứ chuyện gì hoặc bất cứ ai xen vào giữa hai người. Biết rằng cô đại nam nhân tam thế tứ thiếp là chuyện bình thường nhưng nàng là người của thế kỉ 21 không quen khái niệm "chung chồng" với kẻ khác.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 43: Hiểu lầm nảy sinh

Về đến Hàn vương phủ nàng quay về phòng ngồi lì ra như vậy đến tối, khi người hầu mời đi dùng cơm cũng chẳng cần. Nàng cứ suy nghĩ đến chuyện của hắn là chẳng có tâm trí gì nữa, nàng biết như vậy là hơi quá nhưng vẫn thấy bồn chồn không yên. Không để ý đến thời gian nàng cứ ngồi như vậy cho đến lúc khuya, cho đến khi những căn phòng khác trong vương phủ đã tắt đèn mà nàng vẫn ngồi đó. Bình thường người làm trong phủ là đi nghỉ ngơi muộn nhất nhưng hôm nay lại có sự thay đổi. Giữa đêm tối tĩnh lặng chỉ còn căn phòng nàng sáng đèn.

Nàng cứ ngồi như vậy cho đến khi qua giờ tí thì cánh cửa căn phòng bị đẩy ra, nàng biết giờ này hắn mới trở về. Hắn đẩy cửa bước vào thấy nàng vẫn còn ngồi đó mà chưa đi ngủ, thấy lạ hắn tiến đến chỗ nàng vòng hai tay ra ôm nàng từ phía sau. Cảm giác lên vai nàng hỏi nhẹ: "Sao giờ này rồi mà nàng còn ngồi đây? Nhớ ta sao?"

Không trả lời lại câu hỏi của hắn nàng chỉ lạnh lùng buông ra hai từ "Buông tay!". Ngạc nhiên với giọng điệu nói chuyện của nàng, từ trước tới nay nàng vẫn luôn lạnh lùng nhưng hắn chưa từng nghe qua giọng nói lạnh đến không chút độ ấm của nàng như bây giờ.

Thấy hắn vẫn không có ý định buông tay ra nàng bắt đầu mất kiên nhẫn hét lên "Lòn Nhật Hàn ta nói ngươi buông tay ". Hắn giật mình khi nghe nàng hét lên như vậy theo phản xạ tự nhiên đôi tay đang ôm nàng nói lỏng ra. Thấy vậy nàng bèn lách mình tránh thoát khỏi vòng tay của hắn.

"Nàng làm sao vậy có chuyện gì sao lại nóng nảy như vậy?" Hắn nhìn nàng hỏi, mặc dù hắn biết nàng chưa có tình cảm với mình nhưng từ trước đến giờ nàng chưa từng lớn tiếng với hắn như vậy.

Biết mình hơi quá giọng nàng cũng dịu đi đôi chút nhưng vẫn lạnh như trước. Nàng hỏi hắn "Long Nhật Hàn trả lời cho ta biết hôm nay ngươi đã đi đâu?"

"Thì ta vào cung bàn chính sự với hoàng huynh thôi. Mà sao tự dưng nàng hỏi vậy làm gì? " hắn nghe nàng hỏi vậy bèn đáp. Quái trước hắn làm gì hay đi đâu nàng đâu có để ý sao hôm nay lại thái quá như vậy?

"Bàn chính sự mà tới giờ này sao? Ngươi coi ta là đứa trẻ lên ba chắc?" Nàng bắt đầu nóng giận khi hắn không trả lời đúng sự thật. Rõ ràng là đi dạo phố với nữ nhân mà lại nói đi bàn chính sự? Định dấu nàng chắc.



"Thì ta đi lo việc chính sự mà sao nàng lại nói vậy?" Hấn bắt đầu thấy khó hiểu tại sao nàng lại nóng giận với hấn chứ?

"Đi cùng nữ nhân dạo phố là chính sự của ngươi cần giải quyết chẳng? Long Nhật Hấn tại sao lại dẫu ta chuyện này? Hay là hai người có quan hệ gì đây? Ta cứ tưởng ngươi không giống những gã nam nhân khác nhưng ta đã lầm. Tất cả nam nhân trên thế gian này không ai khác nhau cả ngươi cũng cũng giống như bọn họ mà thôi. Một bên thì nói yêu ta trong khi lại ra ngoài vui chơi cùng nữ nhân khác. Hoá ra những lời ngươi nói trước đây chẳng có ý nghĩ gì cả... Đối với ngươi ta chỉ là món đồ chơi nhất thời đúng không?" Nàng nói mà giọng càng lạnh đi. Nàng đã lầm một sai lầm rất lớn, đáng ra không nên tin những lời đường mật mà hấn nói trước đây mới đúng. Đáng ra không nên có tình cảm với hấn. Mọi nam nhân đều giống nhau. Dám làm mà không dám thừa nhận.

Nghe nàng nói vậy hấn mới sực nhớ ra hôm nay hấn có đi dạo phố cùng biểu muội mới từ xa trở về nhưng lại không nói cho nàng biết chẳng lẽ nàng nhìn thấy và hiểu lầm. Nghĩ vậy hấn vội vàng giải thích "Nguyệt nhi nàng hiểu lầm rồi tất cả không phải như nàng nghĩ đâu, tất cả là hiểu lầm hãy nghe ta giải thích".

"Ta không muốn nghe gì hết tất cả chỉ là vô nghĩa. Ta chỉ tin những gì ta nhìn thấy mà thôi. Là hiểu lầm vậy sao ban nãy ta hỏi ngươi lại không nói mà bây giờ mới nói là hiểu lầm." Nàng nổi cáu gắt lên. Nói xong nàng quay bước ra cửa, nàng không muốn phải nhìn thấy hấn.

Thấy nàng muốn đi hấn vội vàng vươn tay kéo nàng lại ôm vào lòng "Nguyệt nhi đừng như vậy hãy nghe ta giải thích được không xin nàng đừng đi"

"Buông tay ra nếu không ngươi đừng trách ta. Nếu ngươi còn không buông tay thì đừng bao giờ gặp lại ta nữa. Duyên phận hai ta sẽ chấm hết từ đây đây!" Nàng nói ra những lời nói vô tình nhưng ai hay bây giờ nàng cũng đau lắm chứ. Khi nàng mới nảy sinh tình cảm với hấn thì đã bị dập tắt một cách vô tình.

"Được rồi ta không giữ nàng lại nhưng xin nàng đừng rời xa ta nếu không ta chẳng biết mình sẽ sống như nào nữa" hấn đành phải nghe lời nàng buông tay ra mặt dù không muốn hấn sợ sẽ mất nàng.

Khi đôi tay hấn buông lỏng nàng lập tức tránh đi, bước về phía cửa nàng nói vọng lại "hãy suy nghĩ lại việc làm của ngươi đi xác định lại tình cảm bản thân mình. Ta không muốn bất kì ai phải đau khổ vì sự lựa chọn của bản thân" nói rồi nàng bước đi về phía gian phòng phía xa bỏ lại hấn một mình với cái đồng suy nghĩ.

Đêm hôm đó cả hai người đều mất ngủ vì đôi phương, vì những chuyện hiểu lầm vừa mới xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 44: Yên tiệc!

Sáng sớm hôm sau. Một buổi mai đầy sương thu và gió lạnh. Tại Hàn vương phủ không khí đang rất căng thẳng, chắc sắp bão động đến nơi.

Mới sáng sớm người làm trong phủ đã phải rùng mình bởi cái không khí ngột ngạt này. Nguyên nhân từ đâu khiến mới sáng sớm đã như vậy. Rất dễ hiểu từ tối hôm qua vương phi của họ ngồi trong phòng đợi vương gia về. Mãi đến khuya vương gia của họ mới về, không biết xảy ra chuyện gì mà mới sáng sớm hai người đã làm cái không khí ra nông nổi này.

Từ tối qua đến giờ nàng luôn cố gắng để không chạm mặt hấn. Hễ trông thấy hấn nàng lại muốn nổi giận. Bữa sáng diễn ra trong một bầu không khí ngột ngạt đến khó chịu. Nàng từ sáng đến giờ chưa thèm nhìn mặt hấn. Bữa sáng nàng chỉ ăn vài món đơn giản. Dù rất không muốn nhìn mặt hấn nhưng vì không muốn cái bụng của mình phải chịu khổ nàng đành cố ăn một chút.

Ăn vài món đơn giản nàng buông đũa đứng dậy. Thấy vậy hấn vội hỏi "Sao hôm nay ăn ít vậy? Không khoẻ chỗ nào sao?" Hấn thật lo lắng nha từ tối qua tới giờ nàng toàn cố ý tránh mặt hấn là sao?

"Ta không muốn ăn.... mất khẩu vị " trả lời qua loa nàng đứng dậy đi ra hoa viên. Thấy vậy hấn cũng buông đũa đứng dậy đi theo nàng.

Ngồi bên cạnh hồ sen nàng thả chân ngâm xuống làn nước buổi sáng mát lạnh. Muốn để cái lạnh xua đi những suy nghĩ lung tung trong đầu.

Vừa theo ra đến hoa viên đã thấy nàng ngâm chân trong hồ. Vội vàng đi tới kéo nàng đứng lên "Nàng làm sao vậy, có biết sáng sớm ngâm nước rất dễ bị cảm lạnh không hả? Nguyệt nhi ta biết ta không nên dẫu nàng chuyện hôm qua. Nghe ta giải thích có được không! Nàng cứ tỏ ra thờ ơ như vậy ta rất khó chịu!"

"Bỏ tay ra ta không muốn nghe. Còn chuyện ta làm gì ngươi không cần quan tâm. Ok! Bây giờ thì tránh ra." Minh Nguyệt nói rồi hất tay hấn ra khỏi người mình.

"Nàng..." Hấn chưa kịp nói xong thì bên ngoài có người chạy vào báo "vương gia, vương phi có người trong cung tới nói là mời vương gia, vương phi vào cung. Nghe đâu là mở tiệc mừng Vũ vương hồi kinh cũng là tiệc tẩy trần cho vương phi mừng người khỏi bệnh".

"Chuẩn bị xe ngựa vào cung... Nàng đi thay đồ đi" nói rồi hần bước ra ngoài trước đợi nàng. Nàng không nói gì đi vào phòng thay đồ. Dù rất ghét những bữa tiệc kiểu này nhưng vì là lệnh vua khó cãi nên miễn cưỡng đi cho có.

Thay đồ xong đi ra đã thấy hần đợi sẵn. Vẫn tông màu trắng quen thuộc mái tóc đen giản búi lên với một cây trâm ngọc cổ định. Thay đổi một chút, trang phục hôm nay của nàng không phải chỉ có màu trắng đơn giản như thường ngày mà điểm xuyên trên cái phông trắng ấy là những hoạ tiết trang trí khóm trúc trang nhã. Còn hần vẫn chung thủy với màu đen huyền bí. Cả hai người lên xe ngựa tiến thẳng về hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 45: Thể hiện tài năng

Trên đường đến hoàng cung không khí bên trong xe ngựa tràn đầy căng thẳng. Con đường vốn chẳng bao xa nay lại giống như cả thế kỉ. Hần cố ý bắt chuyện cùng nàng, nhưng ngược lại nàng cứ cố ý lảng đi không muốn nói.

Cứ như vậy một bầu không khí quỷ dị cho đến hoàng cung. Đến cổng cung hai người xuống xe ngựa đi bộ vào trong.

Tới Yên Vũ các -nơi tổ chức yến tiệc. Khi hai người đến thì tất cả đã tập chung đông đủ. Từ bên ngoài tiếng hô the thé của một tên thái giám vang lên "Hàn vương gia, Hàn vương phi tới". Hần cùng nàng hai người sánh bước đi vào.

Thấy vậy tất cả mọi người đều đứng lên "tham kiến vương gia, vương phi". Trong cả Thiên Long quốc này có hai người mà ai cũng phải hành lễ, người đầu tiên là đương kim hoàng thượng Long Nhật Vũ, người thứ hai chính là Hàn vương gia Long Nhật Hần hần.

- Mọi người không cần đa lễ. Hần lạnh nhạt đáp. Mọi người nghe xong không tự chủ được mà rung mình một cái nghĩ "vương gia vẫn lạnh như vậy!".

Thấy không khí có vẻ căng thẳng hoàng thượng lên tiếng giải vây "nào mọi người đã có mặt đông đủ mau nhập tiệc thôi chứ?"

- Chúng thần tuân mệnh! Chúng quan lên tiếng. Mọi người ai ngồi chỗ nấy. Hần cùng Minh Nguyệt đi về chỗ của mình -hai chiếc ghế đầu tiên bên phải ngay dưới chỗ hoàng thượng. Thể hiện địa vị của họ. Hai chiếc ghế bên trái vốn lại gần với chỗ hoàng thượng nhất là chỗ của Vũ vương và thừa tướng.

"Đề trầm giới thiệu một chút. Vị này chắc ai cũng biết rồi đây là Vũ vương gia của Thiên Long quốc chúng ta hiện đang trấn giữ biên quan. Hôm nay vừa trở về kinh thành". Nói rồi chỉ tay về phía nam nhân khoảng ngũ tuần ngồi đầu tiên bên hàng ghế trái.

Theo nàng quan sát thấy người này hần là một lão hồ li chính hiệu. Từ ánh mắt của người này nàng thấy được sự lão luyện, cùng tính toán. Một ánh mắt sáng quắc cao thâm.

"Đây là Lý Thư Dao quận chúa nữ nhi của Vũ vương" Long Nhật Vũ lại chỉ tay về phía cô gái ngồi bên cạnh bàn Vũ vương. Cô gái đó nghe thấy nhắc đến tên mình liền đứng lên nhún người hành lễ.

Vừa nhìn nàng đã nhận ra đây chính là người nàng gặp đi dạo phố cùng hần hôm qua.

"Và đây người cuối cùng trầm muốn giới thiệu với các khanh gia Hàn vương phi Phụng Minh Nguyệt nữ nhi của Gia chủ Phụng Hạo Quân và công chúa Ngọc Vân." Hoàng thượng chỉ tay về phía nàng giới thiệu. Không thể làm gì hơn nàng đành đứng dậy cho mọi người biết.

Bật mí sấu mẫu thân nàng Hoàng Ngọc Vân chính là nghĩa nữ của Thái Thượng hoàng -chính là gia gia của hần đích thân cử hành nghi thức hoàng gia nhận làm nghĩa nữ. Nên mang danh là công chúa chứ không phải quận chúa. Nói như vậy mẫu thân nàng chính là cô cô không cùng huyết thống với hần. Chuyện nàng với hần lấy nhau vẫn là bình thường.

"Còn bây giờ thì bày tiệc" hoàng thượng vừa rút lời những cung nữ lần lượt dâng lên những món sơn hào hải vị.

Buổi tiệc diễn ra trong sự xa hoa chói lọi. Những vũ công lên trình diễn những tiết mục đặc sắc gọi là "góp vui". Quan lại thì ăn uống trò chuyện. Nhưng đối với nàng đây chính là một sự cha tàn cực khổ. Nàng là một người ghét ồn ào mà phải ngồi chỗ này thật là không thú vị. Ăn qua loa vài miếng nàng ngồi nhâm nhi mĩ tửu.

Đang biểu diễn bỗng nhiên dừng lại vì lời đề nghị của Lý Thư Dao "Tâu hoàng thượng hôm nay tiểu nữ đến đây cũng muốn bày tỏ chút lòng thành. Không biết tiểu nữ có thể được phép biểu diễn một khúc hay không?"

"Biểu diễn! Ồ được chứ. Nghe nói quận chúa là tài nữ nổi tiếng gần xa nay được phép chiêm ngưỡng thì còn gì bằng. Chuẩn tâu" Hoàng thượng nói với vẻ đầy hứng thú.

-Đa tạ hoàng thượng ân chuẩn, tiểu nữ xin mạn phép. Nói rồi nàng ta đứng lên đi về phía giữa sân khấu. Những vũ nữ rất thức thời lùi hết ra ngoài nhường lại sân khấu.



Tiếng nhạc vang lên những điệu múa uyển chuyển theo tiếng nhạc. Những động tác cầu kì hoa lệ đòi hỏi vũ đạo cao. Nói tóm lại là một điệu múa đẹp câu hồn người. Những nam nhân ngồi tại đây đều căng mắt ra nhìn, những kẻ háo sắc nhìn bằng ánh mắt đói khát hận không thể ăn tươi nuốt sống con mồi. Trừ hai huynh đệ nhà họ Long ra.

Vừa múa nàng ta vẫn không quên "phóng điện" về phía Long Nhật Hàn. Nhưng đáng tiếc hắn chẳng mấy quan tâm. Điều hắn quan tâm bây giờ là làm thế nào để cho nàng hết giận nên đầu đề ý đến ai đang "phóng điện."

Tiếng nhạc kết thúc điệu múa cũng dừng lại. Hàng loạt tiếng vỗ tay vang lên. Những lời khen ngợi vang lên không ngớt. Ngay cả Hoàng thượng cũng vỗ tay "Hay lắm! Không hổ là nữ nhi của Vũ vương. Quả là một tài nữ a"

"Đa tạ hoàng thượng quá khen, chút tài mọn không đáng nhắc tới" Nói vậy thôi chứ trong lòng nàng ta sướng muốn lên mây rồi ấy.

"Hoàng thượng tiểu nữ nghe danh Hàn vương phi đã lâu nay không biết có thể mời người biểu diễn để mở rộng tầm mắt không" nàng ta nhìn hoàng thượng đề nghị.

"Muốn mờ Hàn vương phi biểu diễn ư? Chuyện này trăm không quyết được chỉ có thể hỏi ý của nàng thôi vậy" hừ hừ đùa chắc ngay cả Hàn lạnh như vậy còn phải sợ nàng ấy hần mà nói lung tung là chết như chơi.

"Hàn vương phi tiểu nữ có thể mời người thể hiện một chút không?" nàng ta hỏi Minh Nguyệt.

- Đúng đó Hàn vương phi cũng biểu diễn một chút đi chứ. Các quan lại cũng lên tiếng. Ngay cả Long Nhật Hàn bên cạnh cũng nhìn nàng bằng ánh mắt chờ mong. Từ lúc nghe nàng thổi khúc nhạc ấy bên hồ hắn chưa từng được thấy nàng thể hiện qua.

"Các người thật muốn xem chứ" nàng hỏi lại với giọng lạnh tanh.

"Chắc chắn mong người thể hiện đôi chút." Nghe giọng của nàng mà họ cảm thấy run hết cả người nhưng vì tò mò không biết nữ nhân có tài đức gì mà khiến cho Hàn vương nổi tiếng lạnh lùng đích thân xin chỉ ban hôn.

"Vậy được nhưng không phải là ở chỗ này. Nơi đây không thích hợp lắm. Muốn xem hãy cùng ra bên ngoài" nói rồi nàng đứng lên bước ra ngoài trước. Những người khác thấy vậy cũng đi ra theo.

Ra bên ngoài bầu không khí thoáng mát, nàng chọn một cây hoa anh đào lớn rồi đứng bên dưới. Tất cả mọi người không hẹn mà đứng vây quanh gốc đào.

"Linh nhi! Đờ" ba từ ngắn gọn nhưng Linh nhi lập tức hiểu ý. Lấy trong người ra ba đoạn ngọc phía trên là những lỗ nhỏ đem chúng mang nổ lại với nhau được một cây sáo ngọc hoàn chỉnh đưa cho nàng.

Đây chính là cây sáo mà nàng làm khi ở Huyết Sát lâu để sử dụng âm công đó. Để tránh bị phát hiện nàng đã cẩn thận che lại hình trăng khuyết trên thân sáo. Vì muốn gọn gàng nên nàng áp dụng cách làm sáo của thế kỉ 21 là tách chúng ra thành từng đoạn đến khi cần chỉ việc nối lại là được.

Sau khi chỉnh âm cẩn thận nàng đặt sáo lên và bắt đầu thổi □□□. Những khúc nhạc du dương trầm bổng đi vào lòng người. Cho đến nhanh dần sau đó chuyển hẳn sang vui tươi nhẹ nhàng mọi người đều chìm đắm trong khúc nhạc ấy.

Bỗng nhiên những nụ hoa đào còn đang e ấp từ từ bung nở toả hương ngào ngạt. Vì sắp sang xuân nên hoa đào có nụ. Thế rồi không biết từ đâu những đàn bướm với đủ loại màu sắc từ khắp nơi bay đến cung quanh gốc đào nơi nàng đứng. Chúng bay đến ngày càng nhiều làm cho nơi đó trở nên thơ mộng huyền ảo như chốn tiên cảnh.

Tất cả mọi người đều căng mắt ra nhìn tất cả mọi việc đang diễn ra. Mọi người cứ đứng ngây ra như phỗng mà tiếng nhạc kết thúc lúc nào cũng không hay. Từ đầu tới giờ Long Nhật Hàn vẫn luôn quan sát nàng không rời mắt khiến ai kia nhìn vào mà nơm nớp mất.

Mãi lâu sau mọi người mới bình tĩnh. Tiếng vỗ tay nổi lên rầm rộ. Trước đây nghe đồn người có huyết mạch cao quý nhất của Phụng gia sau khi đánh thức huyết mạch ngủ say trong người là có thể khiến cho hoa nở chim về. Nhưng từ trước đến nay chưa từng có ai có thể làm được điều đó nên mọi người không tin. Nay được chính mắt nhìn thấy quả là phúc phận.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

## Chương 46: Hãy dời xa huynh ấy

Gtnv: phản diện.

Lý Lâm Vũ - Vũ vương gia, vị vương gia khác họ duy nhất của Thiên Long quốc. Trước kia có công cứu mạng tiên đế nên được phong vương. Hiện đang trấn giữ ngoài biên quan. Đang có một ý đồ "nhỏ nhỏ".

Lý Thu Dao 21t - Con gái Vũ vương lớn lên cùng hai huynh đệ hần từ nhỏ. Đến năm 13 tuổi cùng cha ra biên quan sống. Luôn tỏ ra hiền lành ngoan ngoãn trước mặt người khác nhưng trong bụng lại một đồng mưu mô, ích kỷ. Có tình ý với hần từ khi biết nhận thức đc yêu là gì?. Yêu hần một cách mù quáng nhưng hần lại coi như em gái mà đối đãi.

---

Sau khi tiếng nhạc kết thúc hồi lâu, những con bướm đã bay đi hết tất cả mọi người khi đó mới lấy lại tinh thần. Dù rất ngạc nhiên với tiết mục của Minh Nguyệt nhưng hoàng thượng vẫn giữ được bình tĩnh. Khi nàng biểu diễn xong thì cùng quay lại Yên Vũ lâu tiếp tục thưởng tiệc. Trong khi đó Long Nhật Hần vẫn luôn dõi theo nàng không dời ánh mắt.

Đứng ở một bên Lý Thu Dao nhìn hai người mà nghiêng răng chèo chèo. Khi nàng ta múa ngay cả một ánh nhìn hần cũng không cho, ấy vậy mà khi Minh Nguyệt biểu diễn hần lại nhìn không dời ánh mắt khiến nàng ta tức đến nổi phổi.

Minh Nguyệt để ý thấy ánh mắt của vị Thu Dao quận chúa này nhìn mình như thể hai người là cừu địch với nhau không bằng vậy. Ánh mắt nàng ta nhìn nàng đầy ghen ghét đố kỵ, nếu ánh mắt có thể giết người không biết hiện giờ trên người Minh Nguyệt đã có thêm bao nhiêu cái lỗ rồi.

Mọi người về Yên Vũ lâu tiếp tục buổi tiệc. Ca múa vẫn diễn ra bình thường, nhưng vì đã có tiết mục của nàng làm màu nên những gì họ nhìn thấy bây giờ chẳng có tí hương vị gì cả.

Ngồi một lúc nàng bắt đầu thấy nhạt nhẽo, nhưng nhìn tình huống này chắc là bữa tiệc còn lâu mới kết thúc. Lười phải ngồi đợi kiểu này nàng bèn xin phép hoàng thượng ra ngoài đi dạo một chút. Hoàng thượng liền đồng ý ngay, đùa chặc ngay cả Long Nhật Hần còn sợ nàng thì hoàng thượng hần tính là gì.

Mọi người trong bữa tiệc thấy hoàng thượng đồng ý cho nàng ra ngoài liền thấy vọng khi không thể ngắm mỹ nhân. Nhưng cứ nhìn đến tăng băng Hàn vương đang ngồi đó là rụt đầu sợ hãi.

Được sự cho phép nàng đứng dậy đi ra ngoài bỏ lại đằng sau bao ánh mắt tiếc nuối. Khi nàng đi được một lúc Lý Thu Dao cũng đứng dậy xin phép ra ngoài. Kết quả đương nhiên là được hoàng thượng ân chuẩn.

Bước ra khỏi cái nơi tốt xấu lẫn lộn kẻ kẻ giả tạo đó làm nàng cảm thấy thoải mái hơn. Đi ra ngự hoa viên hít thở không khí trong lành. Vì trước đó từng vào cung thăm bệnh cho thái hậu nên các cung nữ trong cung đều biết thân phận của nàng. Kết quả thành ra nàng đi dạo ngự hoa viên mà không hề bị ai ngăn cản.

Trong một bầu không khí yên tĩnh trong lành bên cạnh hồ sen thì bất ngờ một "sinh vật" lạ hoắc từ đâu xuất hiện, làm cho bầu không khí đang trong lành bỗng nhiễm đậm sự ô nhiễm. Từ đằng xa Lý Thu Dao với bộ đồ hồng phấn xuất hiện (giả nai đây mà).

"Hàn vương phi xin dừng bước ta có chuyện muốn nói!" Từ đằng xa đã nghe thấy tiếng "hót" không mấy thiện cảm của Lý Thu Dao.

"Ồ Thu Dao quận chúa có chuyện gì cần nói với bản cung sao" nàng quay lại hỏi. Với loại người này nàng không cần thiết phải tỏ ra lịch sự làm gì. Một kẻ tiểu nhân hai mặt đứng trước mặt người khác thì tỏ ra ngay thơ thuần khiết nhưng sau lưng lại độc đoán hãm hại.

"Ta vào thẳng vấn đề luôn! Ta biết cô không có tình cảm gì cùng Hàn vương cả, hai người lấy nhau chỉ vì ép buộc. Cho nên ta mong cô hãy rời khỏi huynh ấy" Lý Thu Dao nói thẳng mục đích của mình cho nàng biết. À biết nàng không thích vòng vo nên nói luôn. Theo nàng ta biết được thì Minh Nguyệt đồng ý gả cho Hàn vương chỉ vì bị mẫu thân bắt ép. Cho nên nàng ta nghĩ rằng Minh Nguyệt không có tình cảm với hần.

"Ồ Thu Dao quận chúa cô có cái quyền gì mà ra lệnh cho ta vậy? Đi hay ở là việc của ta đâu liên quan gì đến cô chứ?" Nàng nói mà như tát gáo nước lạnh vào mặt nàng ta.

"Với tư cách là bạn thanh mai trúc mã cùng huynh ấy từ nhỏ. Ta yêu cầu cô hãy tránh xa khỏi cuộc sống của huynh ấy. Hai người không hề yêu nhau sống với nhau chỉ làm khổ đối phương mà thôi. Với lại ta yêu huynh ấy, vì huynh ấy ta có thể làm tất cả. Chỉ có ta mới xứng đáng ở bên cạnh huynh ấy, mới có tư cách ngồi vào chiếc ghế Hàn vương phi kia." Nàng ta xả một tràng những cái lý thuyết vớ vẩn ở đâu đó mà mặt không đỏ tim không đập. Quả là một người tu luyện da mặt tới trình độ cao thâm. Chắc chạm đỉnh lever max rồi ấy chứ.

"Bạn thanh mai trúc mã... Tình yêu ư? Nghe thật là vĩ đại ấy nhỉ. Ta thật không biết hai người lại có quan hệ thân thiết tới mức đó đấy. Quả là khiến cho người khác phải ngưỡng mộ nha." Nàng lập tức chọc thủng cái ý nghĩ của nàng ta ngay khi lời nói vừa kết thúc. Quả là một kẻ không biết xấu hổ là gì. Dám chạy tới trước mặt nàng đòi người ư? Phụng Minh Nguyệt nàng trước giờ những thứ gì thuộc về mình sẽ dùng mọi cách để dành lấy.

Cho dù không phải là của mình nhưng chỉ cần nàng muốn đều có thể lấy được. Ngay cả nam nhân cũng vậy nếu Phụng Minh Nguyệt nàng đã nhìn trúng ai thì sẽ nhận định là người đó.

Kể cả nàng có không cần nhưng người khác cũng đừng mong có được. Đó là nguyên tắc của nàng. Huống hồ người nàng ta yêu cầu là Long Nhật Hần nay đang là phu quân trên danh nghĩa của nàng. Điều đó càng không có khả năng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 47: Hiểu lầm nổi tiếp - Một tát!

"Nói nhiều cũng vô ích ta muốn cô phải rời xa huynh ấy. Hai người không nên ở bên nhau, nếu không sẽ chẳng ai có lợi cả." Nàng ta vẫn muốn Minh Nguyệt rời xa Long Nhật Hàn để có thể thay thế nàng ở bên cạnh hắn.

"Nếu ta nói không thì sao?" Nàng hỏi lại.

"Vậy thì hãy tự nhận lấy hậu quả" Nói rồi không kịp để nàng phản ứng lại ả ta đã cầm hai tay nàng lên rồi đẩy vào ngực mình. Đừng thắc mắc vì sao nàng ta làm vậy nha, đơn giản thôi ấy mà. Bởi vì Long Nhật Hàn ngồi trong bữa tiệc thấy lâu quá mà nàng chưa trở về. Lo lắng cho nàng hắn chạy đi tìm.

Chạy ra đến hồ sen thì thấy hai người các nàng đang đứng bên bờ hồ nói chuyện gì đó nhưng vì quá xa nên hắn không thể nghe được. Vâng và khi hắn đứng đấy thì Lý Thư Dao đã nhìn thấy, nhưng vì quay lưng lại mà hắn lại đứng phía sau nên nàng không biết là hắn đến.

Và tất nhiên trong một hoàn cảnh như vậy đứng ở góc độ của hắn chỉ nhìn thấy Minh Nguyệt xô nàng ta ngã mà không thấy chính nàng ta cầm tay Minh Nguyệt đẩy ngã chính mình. Vội vàng bước tới đỡ Thư Dao từ dưới đất đứng lên, hắn dùng ánh mắt thất vọng nhìn nàng nói "Phượng Minh Nguyệt nàng thật khiến ta thất vọng. Thật không ngờ nàng vì ghen tức mà lại làm ra hành động như vậy. Ta biết hôm qua là ta không đúng. Ta không nên giấu nàng nhưng nàng cũng không nên vì chuyện này mà đổ lỗi cho Thư Dao chứ. Nàng khiến ta thật thất vọng." Hắn nhìn nàng trách móc. Hắn thật không ngờ nàng lại làm ra hành động như vậy.

"Vương gia ngài đừng trách vương phi, không phải người có ý đầu. Ngài đừng trách vương phi, chỉ tại cô ấy hiểu lầm chuyện của chúng ta mà thôi." Nghe vậy tướng đầu là giải thích nhưng thật ra lại là đổ thêm dầu vào lửa.

Đứng một bên nhìn hai người kẻ xướng người hoạ nàng cũng đã hiểu ra mọi chuyện. Thì ra nàng ta cố tình làm như vậy để hắn hiểu lầm nàng. Tự khiến mình ngã rồi lại đổ tội cho nàng. Đúng là một "nguy" Bạch Liên Hoa hàng thật giá thật đây mà.

Quả nhiên sau khi nghe nàng ta nói vậy con thịnh nộ của hắn lại càng bốc lên cao. Từ trước tới giờ hắn luôn coi Lý Thư Dao là muội muội mà đối đãi nay nàng lại ra tay đánh người ngay trước mặt hắn bảo sao hắn không tức giận cho được. Hắn nhìn nàng mà gần lên từng chữ "Phượng... Minh... Nguyệt nàng đừng có quá quắt ta nhìn nàng lâu rồi. Ta sợ nàng hiểu lầm nên đã cố giải thích, ai ngờ nàng không những không nghe mà nay còn ra tay đánh Thư Dao là sao hả. Nàng khiến ta thật thất vọng."

Đứng một bên nghe hắn quát nạt này giờ là quá đủ rồi nàng không thể tiếp tục nhìn được nữa, khả năng chịu đựng của con người là có giới hạn. Nàng cũng rút lại từng chữ qua kẽ răng. "Long Nhật Hàn vậy là ngươi tin nàng ta chứ không tin ta..."

"Ta chỉ tin những gì ta nhìn thấy, nàng chính tay đẩy ngã Thư Dao ngay trước mặt ta mà còn chối cãi. Phượng Minh Nguyệt nàng thay đổi thật rồi." Hắn lập tức cắt lời nàng nói.

"HỦ! Ta hiểu rồi. Ngươi chỉ tin những gì ngươi thấy thôi đúng không? Quả nhiên ta đã nhìn lầm người. Tất cả nam nhân trên thế gian này đều như nhau, tất cả đều là giả dối..... vô nghĩa cả. Ngươi khiến ta quá thất vọng"

"B.... Ó.....P..... P" một tiếng vang thanh thúy vang lên khi câu nói của nàng vừa kết thúc. Một bàn tay vẫn còn gợn trên không trung. Một bên má của nàng vẫn còn in dấu năm ngón tay đỏ chói trông thật nổi bật. Khoé miệng tràn ra tia máu tươi.

Và kẻ ra tay đánh nàng chính là kẻ luôn miệng nói "yêu" nàng. Long Nhật Hàn đang đứng đơ người ra đó nhìn bàn tay mình vừa đánh nàng. Hắn thật không hiểu nổi tại sao ban nãy mình lại ra tay đánh nàng. Cứ nhìn bàn tay mình thất thần hồi lâu hắn vẫn không thể tin nổi mình lại ra tay đánh nàng.

Không thể tin nổi nhìn hắn, nàng quả thật đã nhìn lầm người. Một sai lầm lớn! Phun ra chỗ máu trong miệng một cách đầy ghét bỏ như thể chỗ máu đó không phải của mình. Nàng nở một nụ cười tự giễu nói "Long Nhật Hàn ngươi vì nàng ta mà xuống tay với ta. Cái tát hôm nay ta sẽ nhớ kỹ, hãy chuẩn bị tinh thần đợi mà nhân sự trả giá đi". Nói rồi nàng quay lưng ra đi bỏ mặc ai kia vẫn còn đang thất thần nhìn bàn tay của mình.

Trong khi không ai để ý Lý Thư Dao đứng bên cạnh lại nở một nụ cười đắc ý vì thực hiện được mục đích của mình. Từ xa Linh Nhi vội vàng chạy tới đã vô tình nhìn thấy nụ cười đó. Đến trước mặt Long Nhật Hàn cô đứng chống tay vào nạnh máng hắn xối xả "Long Nhật Hàn ngươi đúng là một tên ngu xuẩn. Tại sao ngươi lại nở đối xử với tiểu thư như vậy, tiểu thư đã sai lầm khi lấy phải một kẻ như ngươi" Nàng ấy đối luôn cách xưng hô với hắn. Sau khi nằng xong liền bỏ đi theo Minh Nguyệt luôn.

Sau khi lấy lại tinh thần hắn lập tức muốn đuổi theo nàng nhưng lại mắc Lý Thư Dao nên không thể làm gì. Thờ dài một hồi hắn quyết định đưa Thư Dao về nghỉ ngơi trước rồi khi trở về sẽ xin lỗi nàng sau.

Đáng tiếc đến lúc đó đã quá muộn tất cả đều đã rồi, nhưng đó là sự việc của sau này.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

## Chương 48: Rời đi

Sau khi Minh Nguyệt bỏ đi hần cũng đưa Lý Thư Dao về nghỉ, sau đó vội vàng trở về muốn giải thích với nàng. Hần muốn cho nàng biết hần không phải có ý đánh nàng một bạt tai đó.

Về phần Minh Nguyệt sau khi bị hần đánh một bạt tai xong lập tức trở về Hàn vương phủ. Thu dọn tất cả đồ đạc của mình, nàng xách đồ rời khỏi Hàn vương phủ trước ánh mắt tò mò của mọi người. Nàng đã gọi Âm đánh xe tới đón nàng ở trước cửa. Nàng không muốn ở lại cái nơi không ai tin tưởng mình này nữa. Trước khi đi nàng có để lại một bức thư và những gì không phải của mình.

Long Nhật Hần trở về đến Hàn vương phủ không suy nghĩ nhiều liền chạy đi tìm nàng. Đẩy cửa bước vào phòng, trước mặt hần bây giờ là một cảnh tượng không thể hình dung nổi. Căn phòng ngăn nắp bây giờ trở nên trống trơn. Tất cả đồ dùng của nàng đã biến mất hết không còn một mống. Trên chiếc bàn trong phòng là một bức thư và một cây trâm ngọc.

Cây trâm màu ngọc bích do chính tay hần làm tặng nàng, nay lại nằm trơ chọi trên bàn cùng một phong thư nàng để lại. Cầm lên cây trâm ngọc hần có linh cảm không hay nên vội vàng mở phong thư ra xem. Nội dung bên trong khiến hần xem xong mà có cảm giác như tất cả mọi thứ đều thay đổi. Đầu quay lưng lại với mình.

Nội dung của bức thư là: "Long Nhật Hần ta thật thất vọng về ngươi. Tất cả những gì ngươi hứa trước đây ngươi đều không làm được. Ta đã nghĩ liệu có nên chấp nhận tình cảm của ngươi hay không? Và nay ta đã nhận ra tất cả những gì nam nhân nói đều không thể tin được. Chỉ là lời hứa trên đầu môi mà thôi. Cái tát mà ngươi đánh ta ta sẽ nhớ kĩ. Bây giờ ta sẽ rời đi tránh xa khỏi cuộc sống của ngươi để không ai phải đau khổ. Chúc ngươi hạnh phúc bên người mới. Minh Nguyệt lưu bút". Kết thúc bức thư là một chữ "Nguyệt" được kí theo lối kí hiện đại. Ở một nơi như cổ đại này thì loại chữ ấy chỉ có Minh Nguyệt mới biết, bây giờ có thêm một người nữa là Minh Tuyết. Nhìn thấy chữ "Nguyệt" như vậy hần biết thật bức thư này là do nàng viết, vì sự người khác bắt chước nét chữ của mình nên Minh Nguyệt luôn kí một chữ "Nguyệt" kèm theo.

Bây giờ thì hần biết hần đã khiến nàng tức giận mà bỏ đi, nhưng tất cả đã muộn. Điều duy nhất hần có thể làm bây giờ là phải ngay lập tức chạy đi tìm nàng. Nghĩ là làm, cẩn thận cất cây trâm ngọc đi, tay cầm chặt bức thư nàng viết chạy ra ngoài. Thế nhưng chân cô chưa bước ra khỏi cửa đã bị một tiếng giống giận kéo lại "Long Nhật Hần ngươi đứng lại đó cho ta".

Từ ngoài cổng Lãnh Phong với gương mặt tức giận cùng Minh Tuyết đi vào. Đi đến trước mặt hần với tốc độ nhanh nhất. Không cần nghĩ nhiều Lãnh Phong đã gợn nắm đấm lên. và..... một đấm mang theo đầy sự tức giận đã giáng vào gương mặt tuần mỵ của hần. Bị đấm một cách bất ngờ nhưng hần vẫn không hề phản kháng. Hần biết vì sao Lãnh Phong lại đánh mình.

Thấy hần không phản kháng lại Lãnh Phong càng thêm tức giận. Tay trái nắm lấy cổ áo của hần, tay phải ráng liên tiếp vài đấm lên gương mặt hần. Bên cạnh Minh Tuyết thấy vậy vội ngăn Lãnh Phong lại, nếu cứ để như vậy Long Nhật Hần sẽ bị đánh chết "Phong mau dừng tay lại".

"Tuyệt nhiên muội đừng có quên hôm nay ta phải đánh cho cái tên ngu xuẩn này tỉnh ra mới được" nói xong lại liên tiếp đấm vài đấm nữa vào mặt hần.

"Lãnh Phong ta nói huynh dừng lại có nghe không hả" Minh Tuyết quát lên. Nếu để tí ti biết được huynh dám xen vào việc của tí ấy thì tí ti sẽ không bỏ qua. Nghe Minh Tuyết quát lên như vậy, suy nghĩ tính thiệt hơn của sự việc Lãnh Phong mới miễn cưỡng bỏ tay xuống.

Sau khi hai bên ổn định lại Minh Tuyết mới lên tiếng. "Long Nhật Hần huynh làm muội thật thất vọng. Tại sao huynh có thể hồ đồ đến như vậy chứ. Chẳng lẽ huynh nghĩ với tính cách của tí ti sẽ vì ghen mà đẩy ngã Lý Thư Dao sao? Đối với tí ấy nếu thật sự muốn trả thù cô ta, đơn giản sẽ là đẩy ngã mà không phải kết liễu mạng sống của cô ta ngay sao" Minh Tuyết xả luôn một tràng vào mặt hần.

"Đúng vậy với tính cách của Minh Nguyệt sẽ không làm ra những chuyện đơn giản như vậy. Nếu nàng ấy xuống tay thật thì Lý Thư Dao không biết đã chết bao nhiêu lần rồi" Khi nghe Minh Tuyết phân tích xong hần mới giật mình nhận ra.

"Tiểu Tuyết nói cho ta biết bây giờ nàng ấy đang ở đâu. Ta muốn gặp nàng ấy, ta phải giải thích." Hần giật mình nhận ra nàng đã bỏ đi nên vội vàng hỏi Minh Tuyết nơi nàng ở.

"Quá muộn rồi! Tí ấy sẽ không tha thứ cho huynh đâu. Cái tát mà huynh đánh tí ấy đã quyết định tất cả rồi. Tốt nhất đừng đi tìm tí ấy, vô ích thôi. Những chuyện tí ấy đã quyết không ai có thể thay đổi. Huynh hãy suy nghĩ kĩ lại những việc làm của mình đi, ta đi đây" nói rồi Minh Tuyết cùng Lãnh Phong rời khỏi Hàn vương phủ.

Bỏ lại một mình Long Nhật Hần đứng thần thờ ở đó suy nghĩ về những chuyện Minh Tuyết vừa nói.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 49: Tâm bệnh khó chữa

Sau khi lên xe ngựa do Âm chuẩn bị trước, Minh Nguyệt liền đến thẳng tổng bộ của Huyết Sát lâu. Nàng đã suy nghĩ rất nhiều, nếu như hân không có lòng tin đối với mình như vậy, việc tốt nhất cho cả hai đó là một người phải ra đi. Và nàng chọn mình là người ra đi để cho đôi bên đều thoải mái. Về phần tình cảm vì hân mà nảy sinh trong khoảng thời gian vừa qua, thôi thì hãy để nàng chôn sâu nó nơi tận đáy lòng mình vậy.

Khi Minh Nguyệt về đến Huyết Sát lâu, không lâu sau hai người Lãnh Phong và Minh Tuyết đã đuổi theo tới nơi. Ngồi trong thư phòng-nơi làm việc của nàng tại Huyết Sát lâu. Đối diện là tứ đại hộ pháp và hai người Lãnh Phong, Minh Tuyết. Nàng cất chất giọng lãnh lùng và nghiêm nghị như mọi lần, không nghe ra cảm xúc bên trong.

"Ảnh đã điều tra xong việc ta cần chưa?"

"Thưa lâu chủ đã điều tra ra được. Độc người chúng phải có tên là Băng Hàn đến từ Tây Vực, loại độc này được mệnh danh là kịch độc thiên hạ, đến nay chưa có thuốc giải. Nhưng ai là người mang đến lại không điều tra được. Nhưng thuộc hạ nghe nói trước đây phụ tử Vũ vương đã từng đến Tây Vực cộng với những việc xảy ra gần đây thuộc hạ nghi ngờ có liên quan đến bọn họ." -Ảnh bẩm báo lại tất cả điều tra được cho nàng nghe.

"Bù..m! Lại liên quan đến Lý Thư Dao đó rốt cuộc là cái quái gì đang xảy ra vậy? Cái ả đó sao cứ nhắm vào ti ti vậy?" Minh Tuyết nghe Ảnh nói xong mà tức giận đến đập bàn.

"Tuyết nhi bình tĩnh lại đã. Nghe ti ti nói xong đã nào" Lãnh Phong ngồi bên cạnh phải ra sức hạ hỏa giúp Minh Tuyết, mới khiến nàng ấy bình tĩnh lại được.

"Ti chuyện này phải giải quyết đi chứ. Cứ thấy mặt ả ta khiến muội lại nổi giận. Món nợ này phải tính cả gốc lẫn lãi lại cho ả ta mới được." Sau khi lấy lại bình tĩnh Minh Tuyết lên tiếng hỏi.

"Được rồi chuyện này ta sẽ xử lý, chắc chắn không thể bỏ qua cho Lý Thư Dao kia dễ dàng như vậy được. Kê nào dám động đến Phượng Minh Nguyệt này chắc chắn không có kết cục tốt đẹp. Minh Tuyết bây giờ ta muốn muội lập tức lên núi Thất Phong ngay lập tức, muội cần phải trưởng thành mới giúp ích được cho ta có hiểu không?"

"Nhưng mà ti chuyện này còn chưa giải quyết xong sao muội có thể lên núi được chứ. Với lại muội không muốn phải xa ti đâu." Minh Tuyết bắt đầu lên giọng nũng nịu đòi ở lại.

"Không lòi thôi nhiều sáng mai lập tức lên đường cho ta. Phong sẽ đi cùng muội lên núi. Thằng bé sẽ chăm sóc cho muội. Với lại ta đã viết thư mời Lãnh Hạo sư thúc lên núi rồi. Hai người phải ở lại trên núi học hỏi thật tốt. Hai lão sư phụ ta đã đợi hai người trên núi rồi. Nhớ kỹ phải học tập thật tốt đừng để ta thất vọng. Còn Lãnh Phong đệ cũng phải học hỏi thêm, lên đó mọi người sẽ chỉ dạy cho đệ. Nếu cần có thể đi tìm năm lão bát tử kia giúp đỡ. Ta muốn đệ phải có đủ năng lực tiếp quản Phượng gia thay ta. Được chứ?"

"Vâng! Xin nghe theo lời dặn của ti" hai người đồng thanh trả lời.

"Tốt lắm! Đứng rồi Âm việc điều tra về Dạ Âm các như thế nào, tên các chủ kia như nào rồi. Ta muốn mạng của hân ta càng sớm càng tốt" Minh Nguyệt lên tiếng hỏi Âm. Đã mắc phải sai lầm một lần, nàng không muốn dính líu gì đến nam nhân nữa. Nhất là kẻ này lại là chủ nhân của Phá Nhật. Mấy lão già kia đã nói nàng dù có muốn hay không vẫn sẽ phải lấy chủ nhân của Phá Nhật kiểm. Điều đó bây giờ là không có khả năng cho nên bây giờ nhất định phải diệt trừ tên đó trước.

"Thưa lâu chủ từ lần gặp gỡ của hai người ở rừng trúc lần trước thì không còn nghe được tung tích gì của hân ta nữa. Ngay cả việc cho điều tra về người cũng bị bọn họ cho dừng lại rồi." Âm lên tiếng bẩm báo.

"Được rồi không còn chuyện gì nữa mọi người đi nghỉ đi. Nhớ phải luôn đề ý hành động bên Dạ Âm các bên kia cho ta, có gì lập tức báo lại. Điều tra tất cả những gì có liên quan đến Vũ vương kia cho ta. Tất cả những thứ liên quan đến bọn họ không chừa một chi tiết."

"Vâng! Chúng thuộc hạ cáo lui, lâu chủ cũng nghỉ ngơi sớm đi ạ" nói rồi sáu người đẩy cửa ra khỏi phòng để lại không gian cho nàng nghỉ ngơi.

Trong khi Minh Nguyệt đang ở Huyết Sát lâu lên kế hoạch đối phó mình thì Long Nhật Hàn lại đang dùng tất cả mọi cách tìm kiếm nàng. Hân ra lệnh cho tất cả người của mình phải lập tức tìm ra nàng nhưng tất cả đều không có tin tức gì cả. Tất cả đều là những tờ giấy trắng không chút manh mối. Ngay cả việc nàng rời đi khi nào cũng không thể điều tra được.

Cứ như vậy mấy ngày liền hân cứ nhốt mình trong phòng không ăn gì. Lúc nào cũng khư khư cái vò rượu trên tay. Hân thật hối hận khi đó đã ra tay đánh nàng khiến nàng giận mà bỏ đi. Hân thật sự không biết làm thế nào, bây giờ ngay cả một chút tin tức về nàng cũng không có. Cho nên hân chỉ biết uống rượu giải sầu. Không biết cứ tình trạng như vậy hân có thể chịu đựng trong bao lâu.

Sau khi biết tin đệ đệ mình như vậy hoàng thượng cũng rất tức giận. Không ngờ hân có thể làm ra hành động ngốc ngếch đến như vậy. Nhưng mọi chuyện nay đã rồi biết làm thế nào. Tầm bệnh của hân nay chỉ có Minh Nguyệt mới trị khỏi được thôi.

Sau nhiều ngày tự hành hạ bản thân trong phòng hân cũng đã chịu bước ra ngoài nhưng Long Nhật Hàn hân bây giờ đã triệt để thay đổi. Cả người nay lạnh hơn trước rất nhiều ngay cả hoàng thượng cũng phải run mình trước thái độ của hân. Gương mặt lúc nào cũng phủ đầy tối tăm và rét lạnh, quanh người toả hàn khí như thể "cắm không ai tới gần". Hân bình thường đã lạnh lùng rồi bây giờ lại càng thêm "lạnh" nữa à nha.

Mọi việc cứ diễn ra như vậy. Hân tìm kiếm tin tức về nàng, còn nàng lại tìm kiếm tin tức về Dạ Âm các chủ. Mọi chuyện không biết đến bao giờ mới ngừng lại được đây.

## Chương 50: Ba năm sau

Thời gian trôi như thoi đưa, chớp mắt cái đã ba năm trôi qua. Trong suốt quãng thời gian ấy Long Nhật Hàn vẫn cho người tìm kiếm tung tích về nàng nhưng nhận được kết quả chỉ là con số không tròn trĩnh.

Hắn đi khắp mọi nơi chỉ mong có được chút ít tin tức của nàng nhưng hy vọng càng nhiều thất vọng càng lớn. Cánh cổng Phượng gia không biết hắn đã đi qua mòn hết biết bao nhiêu đôi giày rồi nữa. Không nhận được bất cứ tin tức gì về nàng, cả ngày hắn chỉ biết ôm khư khư bên mình bờ rượu. Nếu không uống rượu thì hắn lại lấy việc ra trận làm trò tiêu khiển.

Trong ba năm qua danh tiếng "chiến thần bất bại" của Long Nhật Hàn hân nổi như cồn. Không có ai là không biết, mỗi lần trên chiến trường chỉ cần nghe đến Hàn vương Thiên Long quốc thôi là kẻ địch đã không đánh mà bại.

Tính cách cũng lạnh lùng hơn trước rất nhiều, hầu như không thấy hắn nở nụ cười bao giờ nữa. Hoàng thượng rất lo lắng nhưng lại không biết làm như thế nào cho phải. Rất nhiều nữ nhân có tình ý với hắn nhưng hắn chẳng quan tâm đến. Nhiều người không sợ chết mò lên giường của hắn nhưng kết quả nhận được đều là "chết". Lâu dần cũng không ai dám hành động như vậy nữa.

Về phần Lý Thư Dao từ ngày hôm đó bị đối xử lạnh nhạt, hắn luôn cố gắng để không phải chạm mặt nàng ta.

Về phần Minh Nguyệt thì sao? Trong quãng thời gian ấy nàng cũng thay đổi rất nhiều. Trên mặt luôn treo biểu cảm lạnh lùng xa cách, danh tiếng của Huyết Sát lâu chủ trên giang hồ bây giờ đã không kém cạnh gì với Dạ Âm các chủ nữa. Không khéo còn hơn ấy chứ. Được mệnh danh là "tu la" trong suy nghĩ của người đời. Nhưng nàng chẳng mấy quan tâm, đó chính là mong muốn của nàng.

Đã rất nhiều lần hai người giao đấu với nhau nhưng đều không hề biết thân phận của đối phương. Lần nào cũng là hoà nhau, nhiều lần hai người còn mang cả một thân trọng thương trở về ấy chứ. Bây giờ tình hình hai bên như thế không độ trời chung. Bất cứ chuyện gì liên quan đến bên kia là đối phương sẽ tìm cách phá hoại cho bằng được.

Nói sơ qua vậy thôi. Bây giờ hãy cùng con tác giả lia ống kính về phía cặp đôi còn lại xem trong thời gian qua họ sống như nào nhé! Cặp đôi Phong-Tuyệt. \*\*\* cười bí hiểm\*\*\*

---

• Tại Thanh Trúc viện trên núi Thất Phong. Nơi trước đây Minh Nguyệt ở.

"Á aaa! ĐAU!!! Lành Phong huynh làm nhẹ thôi. Đau chết đi được" một tiếng hét "thanh thủy" vang lên. Chủ nhân âm thanh ấy chính là Minh Tuyết yêu dấu.

"Được rồi... Được rồi! Tuyết nhi huynh sẽ nhẹ nhàng được chưa. Có phải chưa làm bao giờ đâu mà muội kêu ghê vậy? Hôm nào cũng mấy lần còn gì nữa." Lành Phong phía sau nói mà mồ hôi trên trán cứ chảy dòng dòng như mưa.

"Đã nói huynh làm nhẹ còn gì. Làm như thế này nhiều lần nhưng vẫn thấy đau huynh có biết không hả. Đồ chết tiệt! Đều tại huynh.... Áaaa nhẹ thôi đau chết muội rồi" Minh Tuyết lại lên tiếng cầu nhàu.

"Có thấy thoải mái hơn chút nào không?"

"Ừ! tốt hơn rồi đó. Thật thoải mái, mạnh chút nữa..... như vậy đó"

Đứng ngoài cửa phòng mấy lão sư phụ không khỏi than thở "haizzz bọn trẻ bây giờ thật là.... vừa mới luyện công về đã lại tiếp tục làm cái chuyện....nnnn. ...." Cũng chẳng thể nói nổi chúng nó nữa. Đã ba năm trôi qua rồi, hôm nào cứ lên đỉnh Thất Nguyệt trở về là lại như thế này. Mấy ông thấy nhiều rồi cũng quen.

Bỗng nhiên lão sư phụ Vương Hoàng của nàng lên tiếng "không được! Được môn của ta chứ có phải nơi đâu đường xá chợ đâu mà mấy đứa ấy thích làm gì cũng được chứ. Phải dừng ngay việc này lại."

"Này sư huynh à! Huynh phải thông cảm cho chúng chút chứ. Bọn chúng còn trẻ mà. Với lại ta cũng muốn có cháu bé lắm rồi. Ta đã từng này tuổi rồi không có con cái gì chỉ mỗi có Phong nhi làm nghĩa tử thôi đấy"- người vừa mới lên tiếng chính là Lành Hạo nghĩa phụ của Lành Phong cũng là sư thúc của nàng. Bị Minh Nguyệt lôi lên núi từ ba năm trước.

"Ta thấy lão Vương nói đúng đấy. Tiểu Nguyệt đưa chúng lên núi học tập chứ đâu phải lên đây làm chuyện này. Phải ngăn chúng lại không biết nói sao với Nguyệt nhi chứ"- giờ lại đến lượt lão sư phụ còn lại của nàng lên tiếng.



"Vào thôi!" Lấy được đồng tình từ đối phương hai lão đẩy cửa đi vào mặc cho cái ông sư thúc nàng ngăn cản.

"Két...t! Hai cái đứa kia có dừng lại ngay không hả. Thật là mắt.... mắt....t" chưa kịp nói xong mấy ông đã phải đứng hình trước cảnh tượng hiện ra ngay trước mắt. Minh Tuyết nằm úp xấp mặt xuống gối. Lãnh Phong thì ở phía sau..... Hai tay đang chạy dọc trên người Minh Tuyết. Một hành động ái muội khiến người khác hiểu lầm.

"Mấy người vào đây làm gì không thấy bọn con đang bận à? Thật là sát phong cảnh mà" không thèm quay lại nhìn Lãnh Phong lên tiếng chất vấn mấy cái kẻ nhiều chuyện này. Tuy vậy hành động của hắn vẫn không dừng lại.

"Hai đứa đang làm cái gì vậy??"

"Mọi người nhìn mà không hiểu à. Con đang giúp muội ấy mát sa cơ thể. HỪ...Ừ! Suốt ngày bị mấy lão già kia hành hạ không đau, mới mới là lạ đấy. Đứng là mấy lão già cứng đầu."

\*\*\*\*\* hiểu lầm đúng không? Các chế đã bị lừa. Ta đây đầu óc rất trong sáng ấy nhá. Không có trong tôi tí nào đâu nha\*\*\*\*\* cười nham nhở\*\*\*

"Thế là từ trước tới giờ toàn vậy thôi hả? Làm ta cứ tưởng..." Sư thúc nàng hỏi.

"Nghĩa phụ! Người tưởng gì ạ"

"À không có gì đâu. Hai đứa đừng để ý" thật thất vọng nha. Tưởng đâu có cháu bé ai ngờ...

"Mấy người phiền quá à. Xong chưa vậy mau ra ngoài đi con sắp chết mệt đến nơi rồi. Phong huynh mạnh tay chút đi, làm như không có sức vậy" Minh Tuyết bắt đầu cầu nhậu.

"Được rồi hai đứa tiếp tục đi chúng ta ra ngoài trước" nói rồi ba ông dúi nhau ra ngoài. Còn không quên đóng cửa phòng lại hẳn hoi cho họ.

\*chuyện là thế này.....\*

Từ khi bị Minh Nguyệt ép lên núi, mấy tháng đầu tiên còn đỡ nhưng từ khi lên đỉnh Thất Nguyệt chỗ mấy lão bắt từ kia thì. Hai người bị hành hạ thảm hại. Bị mấy lão già kia chinh cho đến xương cốt đều muốn đứt ra, cả người mệt mỏi vô lực.

Dựa vào phương thức mát sa ở hiện đại Minh Tuyết chỉ cho Lãnh Phong cách làm. Từ đó mỗi lần đi về là Lãnh Phong phải thực hiện nghĩa vụ cao cả của mình chính là mát xa cho Minh Tuyết. Mặc dù hắn cũng rất mệt nhưng vẫn phải làm. Sau khi giúp Minh Tuyết xong thì hắn mới được đổi vị trí. Để Minh Tuyết làm cho hắn. Tình trạng cứ diễn ra như vậy mà trong khi cửa phòng thì đóng chặt. Trong phòng lại vang lên nhưng tiếng hét như vậy ai mà không hiểu lầm cho được.

Đúng như đã nghĩ mấy lão sư phụ quả nhiên hiểu lầm.

\* kết thúc hồi tưởng\*

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

## Chương 51: Bí mật về Nhật Nguyệt kiếm

Quả mừng ngày quốc tế phụ nữ. 20-10.

Tối hôm đó khi mấy thầy trò đang dùng bữa thì có một sự việc rất.....sốc..... xảy ra.

Cánh cửa phòng bị đẩy ra, đứng trình ỳnh trước cửa là người đã vắng bóng trong ba năm qua.

"Trúc xinh trúc mọc đầu đình,

em xinh em ngồi một đồng trình ỳnh cũng xinh."

Minh Nguyệt đứng dựa người vào cánh cửa, hai tay đan trước ngực nhìn mấy người trong phòng vì sự xuất hiện của mình mà ngốc lảng tại chỗ. Ai nấy đều mắt chữ A mồm chữ O, trong tình trạng hóa đá.

Sau khi lấy lại tinh thần người phản ứng đầu tiên chính là Minh Tuyết, cô bé nhảy cẫng lên không thèm để ý đến hình tượng. Bỏ ngay bát đĩa xuống mà lao về phía nàng.

"A Chị Hai! Tuyết nhớ chị quá. Sao lâu vậy không lên thăm em? Tuyết giận chị luôn." Minh Tuyết lại giờ trò làm nũng ra trước mặt nàng, một chiêu đã



dùng rất nhiều lần nhưng đối với Minh Nguyệt lúc nào cũng có tác dụng.

"Được rồi cho ta xin lỗi, được chưa. Thôi ngay cái điệu bộ ấy đi ta còn lạ gì muội nữa." Vẫn giọng nói lạnh lùng ấy nhưng trong đó chứa đựng tia cung chiều không dễ nhận ra.

"HỨ! Không chơi mí ti nữa. Giận luôn." Minh Tuyết phụng phịu quay lại ngồi xuống bên cạnh Lãnh Phong. Thờ dãi với cái tính khí trẻ con này của con bé, cứ ở trước mặt nàng là nó lại có cái bộ dạng này.

"A! Nguyệt nhi hà con. Sao lâu vậy mới lên thăm mấy lão già này chứ. Đi biệt ba năm mà không thèm quan tâm tới mấy lão già bọn ta. Nào lại đây ngồi xuống để chúng ta xem trong ba năm qua con thay đổi như nào."

Nghe họ nói vậy nàng tiến lại phía bàn ăn ngồi xuống.

"Ti ti" một lời chào đơn giản nhưng trong đó chứa đựng sự tôn kính. Lãnh Phong ngồi nãy giờ mới lên tiếng.

- Ủ.

"Nào có chuyện gì thì mau nói đi. Không lẽ nào đang yên lành con lại mò lên núi làm gì đâu. Với cái tính cách của con nếu không có việc gì thì có dùng kiểu cũng không lên."

"Lần này con lên đây để đón hai đứa xuống núi" Minh Nguyệt đáp.

"zya.....yaaaa. Tuyệt vời vậy là có thể xuống núi rồi. Muội ở trên này sắp bị đẩy đến chết rồi đây, mấy cái lão già kia thật phiền phức đi." Minh Tuyết nghe nàng nói vậy thì xung sướng hét lên.

"Ta biết mấy người làm như vậy là hơi quá nhưng tất cả chỉ vì muốn tốt cho muội thôi. Chuẩn bị đồ đạc đi, ta đi chào họ một tiếng. Mọi người cứ tiếp tục đi, con đi trước lát gặp" Nói rồi Minh Nguyệt đứng dậy rời khỏi đó lên đỉnh Thất Nguyệt.

---

# Đỉnh Thất Nguyệt.

Đứng trước cửa động của mấy lão bắt từ ấy nàng nghĩ "haiza thời gian trôi qua thật nhanh nha, kể từ lần đầu nàng đặt chân lên đây bị mấy ông ấy hành hạ cho tê thảm đến bây giờ đã qua năm năm rồi." Hít sâu một hơi nàng cất bước tiến vào trong. Đứng trước mặt mấy ông ấy trong sự ngạc nhiên tốt độ.

"A là tiểu Nguyệt Nguyệt đúng không "(hừ hừ đúng là mấy lão bắt từ. Tên chị đẹp thế mà gọi là "tiểu Nguyệt Nguyệt" mới ghê) Lão Ngũ hiền lành nhảy phóc ra khỏi chỗ tiến về phía nàng

- Nguyệt nhi chào năm vị lão tổ.

"Lâu rồi không gặp con đã thay đổi nhiều rồi. Trước đây con bị mấy lão già như bọn ta chinh cho tê thảm ấy vậy mà bây giờ khi con đến mấy lão già này đã không phát hiện ra được rồi. Nào mau ngồi đi." lão đại nói.

Tiến về phía bàn đá ngồi xuống nàng hỏi. "Các vị lão tổ hôm nay Nguyệt nhi lên đây có việc muốn làm rõ mong các lão tổ có thể giải đáp."

"Có chuyện gì mà có thể làm cho một người như Nguyệt nhi con phải tỏ thái độ nghiêm trọng như vậy" lão tứ tò mò hỏi.

"Thật ra con đã biết được chủ nhân của Phá Nhật kiếm rồi. Con lên đây để hỏi ý kiến mọi người. Hãy nói tất cả mọi chuyện liên quan đến chuyện này cho con nghe, con phải biết được tất cả mọi chuyện. Không thể cứ sống mà không biết một chút gì được." Minh Nguyệt lên tiếng hỏi.

"Nếu con đã hỏi vậy thì chúng ta cũng nói thật cho con nghe vậy. Hai thanh kiếm Phá Nhật và Phá Nguyệt của "Nhật Nguyệt lão nhân" là một đôi. Con có thấy chuôi kiếm của chúng không, của Phá Nhật là hình mặt trời nhưng lại bị khuyết mất một phần không trọn vẹn. Còn Phá Nguyệt thì là hình trăng khuyết nhưng lại bị dư ra một phần nhỏ. Nếu mang hai chuôi kiếm hợp lại với nhau sẽ mở ra một bí mật khổng lồ. Nhưng điều đó chưa ai có thể chứng thực, tất cả chỉ là lời đồn thiên hạ thôi. Nhưng có một sự thật là chủ nhân của nó đều là những nhân vật không tầm thường, nếu kết hợp cả hai bộ kiếm pháp lại với nhau thì chắc chắn là vô địch thiên hạ"- Lão nhị mở lời giải thích.

"Thế sao chủ nhân của chúng lại phải kết thành đôi chứ?" Nàng vẫn khó hiểu.

"Chúng ta cũng không biết nữa nhưng nghe nói cứ là chủ nhân của hai thanh kiếm thì luôn là một cặp. Từ xa lạ cũng sẽ nảy sinh những mối nhân duyên nhất định và cuối cùng bọn họ sẽ kết thành đôi. Nhưng từ trước tới giờ những chủ nhân trước đây của chúng lại chưa từng mở ra bí mật bên trong. Có thể họ không muốn biết đến bí mật đó cũng có thể họ không thể tìm ra bí mật đó. Tất cả đều là một ẩn số." -Lão tam là người giải thích câu hỏi của nàng.

"Cảm ơn mọi người đã giải đáp thắc mắc. Nguyệt nhi hiểu rồi, con sẽ lo việc này. Cũng không còn sớm nữa mọi người đi nghỉ đi con có việc phải đi trước, khi nào có thời gian con sẽ lên thăm mọi người sau. Con đi trước." Sau khi biết rõ mọi chuyện nàng cần phải suy nghĩ kĩ càng tính thiệt hơn để không làm bản thân bị thiệt. Trước giờ nàng chưa làm việc gì mà mình không có lợi cả.

"Được rồi con có việc cứ đi trước đi, nhớ thỉnh thoảng phải lên thăm mấy lão già này nhé".

"Vâng ạ. Mọi người bảo trọng con đi trước bao giờ có dịp con sẽ lên thăm mọi người" nói xong nàng quay bước ra ngoài, đã không còn sớm nữa nên xuống núi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 52: Cứu!

Helu mọi người, ta đã trở lại và tệt hại hơn xưa. Sorry về hai ngày vắng bóng.

---

Sau khi chào tạm biệt mấy lão bắt từ đó Minh Nguyệt liền rời khỏi đỉnh Thất Nguyệt. Đã không còn sớm nữa cần phải xuống núi rồi.

Trong ba năm qua Huyết Sát lâu đã mở rộng thế lực của mình lên rất nhiều. Không chỉ bên trong Thiên Long quốc mà đến các quốc gia khác cũng có những chi nhánh khác nhau trải rộng khắp thiên hạ. Để có thể đến được núi Thất Nguyệt, nàng đã đi mất khá nhiều thời gian rồi, không thể cứ trì hoãn mãi được. Tại tổng bộ còn rất nhiều việc cần xử lý.

Đi về đến Thanh Trúc viện, mọi người đã có mặt đông đủ chỉ còn chờ mỗi Minh Nguyệt thôi. Đến ngay cả ba lão nhân gia cũng đến tiễn mọi người.

"Tì tì, sao ti đi lâu vậy? Làm bọn muội chờ dài cả cổ này." Người lên tiếng mè nheo chính là Minh Tuyết, kèm theo đó là hành động giơ cổ ra như để chứng minh điều mình vừa nói.

"Được rồi, ta xin lỗi muội được chưa! Tại có chuyện nên ta đi lâu một chút thôi mà. Có cần phải làm quá lên như vậy không".

"Có chuyện gì mà lên đó lâu vậy. Chúng ta biết được không?" Ôi! Lão ngoan đồng Vương Hoàng lên tiếng hỏi.

"Không có gì đâu. Một chút chuyện riêng thôi, mọi người không nên biết." Nàng đáp.

"Thôi đã không còn sớm nữa. Mấy đứa nên lên đường đi thôi. Đêm tối rất nguy hiểm, dù biết với mấy đứa không có gì đáng ngại nhưng vẫn phải cẩn thận" sư thúc nàng nhắc nhở.

-Vâng! Con biết rồi mọi người không cần lo lắng. À đúng rồi! Sư thúc này người cứ ở lại trên núi cùng hai vị sư phụ đi. Chuyện ở sơn trang Lãnh Phong sẽ lo. Tuổi người cũng đã cao không nên vất vả, cứ để cho chúng con giải quyết là được." Minh Nguyệt nói.

"Ừ! Con không nói ta cũng định làm vậy. Già rồi không lo được nữa. Phong nhi cũng đã lớn rồi nên để cho nó tự thân là vừa. Cái tuổi này cũng nên nghỉ ngơi rồi" vừa nói ông vừa vuốt râu cười ha hả.

"Tạm biệt mọi người chúng con đi đây. Khi nào có thời gian sẽ lên thăm mấy vị. Còn cả năm lão gia gia trên núi kia nữa." Minh Tuyết hí hửng lên tiếng. Nàng đã chán cái cảnh sống trên núi này rồi. Suốt ngày hết luyện công lại y thuật khiến nàng sắp buồn chết rồi đây. Giờ tì tì lên đón về sao lại không vui cho được.

"Mấy đứa đi đi, lên đường nhớ bảo trọng đấy. Khi nào được thì lên thăm mấy lão già này." Lão già nói.

Thế là cả ba người Minh Nguyệt cùng nhau xuống núi. Chắc lại sắp có chuyện gì rồi đây. Cuộc đời thật chẳng biết đâu được chữ "ngờ".

Một đường xuống thẳng đến chân núi. Bỗng nhiên có thứ gì đó thu hút ánh nhìn của Lãnh Phong. Bởi vì có trăng nên mọi việc thuận tiện hơn rất nhiều.

"Nguyệt tì, Tuyết nhi! Hạ người xem kia là gì vậy." Lãnh Phong nói tay chỉ vào một vật thể lạ nằm ven bìa rừng khí độc cách họ không xa.

"Đâu đâu, muội xem nữa" Minh Tuyết hí hửng chạy lại.

-Khoan đã Tuyết. Đứng qua đó, rất nguy hiểm. Kệ đi, tại một nơi như núi Thất Phong này khắp nơi là độc dược. Thiếu gì những thứ không sạch sẽ chứ. Nàng lên tiếng ngăn lại.(Ôi sao tì lại vô tình thế, hình tượng của ta thay đổi mất rồi. Châm nước mắt đau lòng.)

"Nhưng tì tì hình như là một người thì phải, nhìn y phục chắc là kẻ không đơn giản." Lãnh Phong nói.

"Được rồi! Lãnh Phong đệ qua đó xem xem. Võ công của đệ cao hơn Tuyết nhi" nàng nói.

"Đệ biết!" Nói rồi Lãnh Phong cẩn thận bước qua đó khom người xuống. Lật lại cái kẻ đang nằm úp sấp kia lên, sau khi nhìn thấy dung mạo của hắn thì không khỏi bàng hoàng."Hai người mau lại đây. Là Long Nhật Hàn".

"Cái gì? Long Nhật Hàn?" Cả hai nghe vậy thì vội vàng đi qua.

Trước mắt họ bây giờ là một Long Nhật Hàn với những vết thương chi chít trên người. Không những thế gương mặt còn vì chúng độc mà tái xanh. Cả người trông như lệ quỷ rất đáng sợ.

"Tránh ra để ta xem nào" nàng lên tiếng nói với Lãnh Phong. Ngay lập tức hắn đứng lên nhường chỗ cho nàng. Cẩn thận cầm lên một cánh tay bắt mạch, không lâu sau gương mặt nàng đanh lại, không thể kìm nổi mà chửi tục một câu "chết tiệt."

"Sao vậy huynh ấy bị làm sao?" Minh Tuyết đứng bên cạnh sốt rột hỏi.

"Bị nội thương nghiêm trọng, trong cơ thể lại có sẵn kịch độc cộng thêm bị nhiễm phải khí độc trong núi. Sức khỏe lại không tốt, đã nhiều ngày không nghỉ ngơi dẫn đến tình trạng càng xấu đi. Tình trạng hắn hiện giờ rất nguy kịch." Minh Nguyệt nói lại tình hình.

"Vậy tí mau cứu huynh ấy đi, huynh ấy là nghĩa huynh của muội, trước kia huynh ấy đã làm chuyện không phải với tí nhưng đều là hiểu lầm mà." Minh Tuyết vội vàng nói, sợ nàng vẫn còn giận mà không cứu hắn.

"Ta có nói là để hắn chết sao? Muội thật phiền phức. Im lặng chút đi, nếu không muốn hắn chết." Trước kia dù gì hắn cũng "đã từng" là phu quân trên danh nghĩa của nàng. Với lại nàng cũng từng có tình cảm với hắn nên không muốn để hắn chết như vậy. Nếu muốn thì chính tay nàng sẽ kết liễu hắn chứ không phải theo cách này.

Mà cũng phải công nhận kẻ này thật lợi hại, có thể hạ độc như vậy trên người hắn. Làm cho hắn thê thảm đến mức này chắc cũng không phải nhân vật bình thường có thể làm được. Để cho chiến thần Hàn vương khốn đốn suýt phải bỏ mạng thế này quả là lợi hại. Nếu không gặp nàng tên này chỉ có đường đi gặp diêm vương mà báo danh thôi.

Nghĩ thì nghĩ vậy thôi chứ nàng vẫn lấy trong người ra đầy những vật liệu này nọ. Sau một hồi pha trộn nàng cũng mang cho hắn uống. Sau đó lập tức bảo Lãnh Phong cho tìm người Hàn vương phủ đến đón hắn về. Trước khi cho hắn uống thuốc nàng đã cho vào đó một ít mê dược. Nàng chưa muốn gặp mặt hắn lúc này, nếu không cho mê dược vào thuốc thì chỉ cần vài phút hắn sẽ tỉnh lại ngay.

Quả nhiên có việc quan trọng, chưa đến một khắc đồng hồ sau đã thấy người của Hàn vương phủ đến đưa hắn về. Chắc chắn họ ở gần đây nếu không sẽ không thể đến nhanh như vậy được.

Nấp ở gần đó, đợi tận mắt nhìn thấy bọn họ mang người đi ba người Minh Nguyệt mới tiếp tục lên đường trở về Huyết Sát lâu.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 53: Là ai cứu hắn?

Hê nhô các thánh!!!!!!!!!!!!!!

Sau khi được người của mình đưa về không lâu Long Nhật Hàn đã tỉnh lại. Nếu không có phần mê dược kia không chế hắn đã tỉnh lại lâu rồi, và đã có thể gặp nàng ấy chứ. Nhưng thật đáng tiếc sự thật nó luôn phủ phàng như vậy đó, hắn cũng chẳng thể ngờ được người cứu mình lại là Minh Nguyệt đi.

Vì bây giờ đêm đã khuya mà để về được đến Hàn vương phủ nhanh nhất cần phải đi một ngày đường, với tình trạng sức khỏe của hắn bây giờ mà đi thêm một ngày lộ trình nữa thì có mà đi gặp diêm vương sớm ấy chứ. Suy nghĩ một chút vậy là hắn quyết định chuyển mục tiêu. Thay vì trở lại Hàn vương phủ hắn sẽ đến Dạ Ám các đường thương trước, tiện thể tìm hiểu tin tức về nàng. Một công đôi việc.

Khi Long Nhật Hàn về đến Dạ Ám các ngay lập tức cho gọi bốn người Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ vào bàn truyện. Dù thương thế trên người nghiêm trọng là vậy nhưng hắn lại không hề quan tâm đến. Từ khi nàng đi mọi tế bào cảm giác trên người hắn đã đi theo nàng luôn rồi. Đến ngay cả dây thần kinh cảm xúc cũng đứt luôn, cả trái tim cũng vô tình mà đánh mất theo nàng luôn rồi. Bây giờ với hắn việc sống chết đã không là gì rồi.

Ngồi bẽ nghề trên ghế cao, dù nét mặt tái nhợt nhưng vẫn không che đi được khí chất vương giả trời sinh của hắn. Bên dưới là tứ đại hộ pháp của Dạ Ám các đang cung kính cúi đầu.

"Điều tra được kẻ nào giở thủ đoạn sau lưng chưa" hắn lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm lặng trong phòng. Một câu hỏi cụt ngắn không đầu không đuôi.

"Gia! Đã điều tra rõ rồi. Là người của Vũ vương, tất cả bọn họ đều là người của ông ta bí mật nuôi dưỡng, đa số họ đều xuất thân tại Tây Vực, có một số ít là loạn tặc bị truy nã. Bọn họ đều được luyện tập để trở thành tử sĩ. Nếu nhiệm vụ thất bại sẽ tự sát." Huyền Vũ từ tốn trả lời. Trong số bốn người hắn là người trầm ổn nhất.

"Ồ! Thì ra là Vũ vương hắn là hắn đã tốn không ít công sức cho kế hoạch lần này đây. Nếu biệt kế hoạch thất bại thì sẽ như thế nào nhỉ?" Long Nhật

Hàn nói với giọng ngạc nhiên. Thật ra hắn đã sớm đoán được cái kẻ Vũ vương này có âm mưu rồi, chỉ là không nghĩ sử dụng vàng hành động như vậy thôi. Chắc đã muốn hắn chết lâu lắm rồi đây.

"Hừ! Xứ lão đầu đó quả là chán sống. Dám tính kể lên người Gia, rồi sẽ có ngày ta lấy cái mạng của lão ta. Nếu không tại độc tính trong người Gia bất ngờ phát tác thì đâu ra nông nỗi này chứ. Thật tức chết ta mà." Bạch Hồ nổi nóng. Hắn là cái kẻ nóng tính nhất hội. Rất dễ phát hỏa như thế trong người luôn có núi lửa chờ phun trào. Tuy vậy nhưng lại rất chung thành tâm dù hơi bốc đồng chút. Chắc là suốt ngày ở với vũ khí nên vậy.

"Đúng rồi Gia tại sao tự dưng độc tính lại phát tác vậy. Tình trạng sức khỏe hiện giờ của người như thế nào rồi? Có cần phải điều chế thuốc với dược tính mạng hơn để khống chế độc tố không?" Chu Tước lên tiếng hỏi. Rất kì quái trước đây mỗi khi độc tính phát tác là một tháng nhưng bây giờ chưa đến thời gian nhưng lại phát độc sớm hơn dự kiến. Trong bốn người chỉ có Chu Tước là nữ nhi, lại giỏi về độc dược. Độc tính trong cơ thể hắn mấy năm nay đều do nàng ấy nghiên cứu phương thuốc trị liệu nhưng lại không thể chữa khỏi chỉ có thể làm giảm tốc độ phát độc mà thôi. Vì vậy những chuyện có liên quan đến độc tính trên người hắn là không phải nói luôn.

"Khỏi cần! Cứ như vậy là được rồi. Chuyện phát độc hình như là khi giao đấu với đám người kia chịu phải kích thích gì đó." Hắn lạnh lùng đáp.

"Thuộc hạ hiểu rồi"

"Đã tìm ra tin tức gì của vương phi chưa. Hôm nay khi ở trong rừng là ai đã cứu ta. Người có thể giải độc khí kia hẳn không phải người đơn giản." Bỗng nhiên hắn nghĩ "tại sao lại có người giúp đỡ kẻ đó là ai, đối với hắn có âm mưu gì. Là ai cứu hắn? Liệu hắn có biết người đó không." Một đồng câu hỏi hắn chẳng thể giải đáp được.

"Dạ thưa vẫn chưa có tin tức gì của vương phi. Còn về người ra tay cứu Gia ở trong rừng cũng không điều tra được là ai. Khi chúng thuộc hạ đi tìm người thì có người âm thầm giúp đỡ nói người đang bị chúng độc bên bia rừng khí độc. Nói hãy đến cứu người. Đối phương cũng không tiết lộ là ai." Thanh Long đáp.

"Được rồi! Ta đã biết các người lui đi. Nhớ kĩ tiếp tục tìm kiếm tin tức về nàng cho ta. Điều tra nhất cử nhất động của Vũ vương không sót thứ gì. Tệ nhất tìm người cứu ta trong rừng luôn." Hắn lạnh giọng phân phó.

"Vâng! Chúng thuộc hạ đã rõ. Người nghỉ ngơi đi. Nếu có gì không khoẻ hãy gọi Chu Tước." Nói rồi cả bốn người lui ra ngoài.

Long Nhật Hàn cũng quay bước về phòng nghỉ ngơi. Với tình trạng của hắn bây giờ thì, chỉ cần không vẫn thận một chút là đi đời nhà ma luôn ấy. Bị nội thương nghiêm trọng cộng với độc tính trong người. Ban nãy Minh Nguyệt chỉ cho hắn uống thuốc giải khí độc cộng với một chút thuốc làm giảm độc tố, nếu muốn trị khỏi tận gốc phải mất khá nhiều công sức.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

## Chương 54: Động lực!!

Sau khi trở về phòng hắn lập tức thay đồ chuẩn bị đi tắm, bây giờ nhìn hắn hết sức "lầy" cả người tả tơi y phục bị đao kiếm chém rách nhiều chỗ. Thân thể bị thương đầy chỗ. Có vài nơi còn đang rỉ máu.

Khi đang chuẩn bị bước đi bỗng nhiên một vật nằm trên đồng y phục thu hút sự chú ý của hắn, dừng lại cước bộ cúi xuống nhặt lấy cái đồ vật kia. Không nhìn đến thì thôi, sau khi cầm lên hắn bàng hoàng nhận ra cái vật nhỏ rơi trên đồng y phục của hắn thể mà chính là tấm lệnh bài tượng trưng cho thân phận thiếu chủ Phụng gia của nàng.

Nhìn tấm lệnh bài màu đỏ máu trên tay, phía trên có khắc một chữ "Phụng". Hắn dám chắc đây là đồ của nàng nhưng tại sao lại rơi ra từ trên người hắn. Hắn nhớ rõ trước khi bị thích khách truy sát trên người hắn không hề có tấm lệnh bài này.

Sau khi gặp phải thích khách độc tính trên người hắn phát tác bị nội thương nghiêm trọng. Không còn cách nào khác hắn đành đánh liều một phen xông vào khu rừng khí độc. Tìm đường sống trong chỗ chết, nếu không hắn dám chắc hôm nay không thể còn mạng mà về. Quả nhiên hắn đã thoát được một kiếp.

Sau đó ngất xỉu bên cạnh bia rừng, nghe thuộc hạ báo lại hắn được một người thần bí cứu. Như vậy tấm lệnh bài chắc chắn là người đó cố ý hoặc vô tình đánh rơi trên người hắn. Mà nó lại là đồ chứng minh thân phận của Minh Nguyệt không lẽ nào nàng lại để cho người khác giữ được. Với lại người có thể giải được loại kịch độc như vậy trên thế gian không có mấy người, cộng thêm trình độ y thuật như nàng thì việc đó là chuyện dễ dàng. Như vậy khả năng lớn nhất người cứu hắn chính là nàng. Sau một hồi phân tích hắn đưa ra kết luận cuối cùng "người cứu hắn chính là nàng".

Sau khi suy nghĩ thông suốt hắn mừng như phát điên, hắn tìm nàng đã rất lâu rồi nhưng lại không hề có chút ít tin tức gì của nàng cuối cùng bây giờ hắn đã biết được nàng vẫn bình an. Như vậy đã là rất tốt rồi. Hơi thất vọng vì không được gặp nàng nhưng với hắn như vậy đã quá tốt rồi. Ít ra hắn biết, khi hắn hấp hối sắp chết nàng vẫn không bỏ mặc hắn, điều đó chứng minh rằng nàng vẫn còn tình cảm với hắn. Như vậy là mãn nguyện rồi.

Lý do vì sao hắn lại chạy đến tận núi Thất Phong, cái nơi xa xôi cách Hàn vương phủ của hắn tới cả mấy ngày đường để rồi suýt mất mạng? Rất đơn

giàn! Hắn đi khắp nơi tìm nàng, cho người tin kiếm tin tức của nàng khắp nơi nhưng không có chút ít tin tức gì. Bỗng dưng hắn nhớ ra lần đầu tiên hắn gặp nàng cũng là tại nơi này khi đó hắn bị thương suýt chết may mắn được nàng cứu.

Rồi đến khi nàng chứng phải kịch độc Tây Vực đã kêu Linh nhi đến núi Thất Phong tìm sư phụ nàng giúp đỡ. Cuối cùng hắn quyết định đến đây tìm nàng, cho dù là cơ hội nhỏ nhất hắn cũng phải đi. Quả nhiên ông trời không phụ lòng người, cho dù bị thích khách ám sát đến nỗi suýt nữa bỏ mạng tại đây nhưng trong cái rủi có cái may. Nhờ vậy mà hắn biết được nàng vẫn bình an.

Thôi không suy nghĩ vấn đề này nữa. Hắn phải tắm rửa sạch sẽ trước đã. Khắp người bây giờ toàn là vết thương cần phải xử lý cẩn thận nếu không rất dễ nhiễm trùng như vậy rất nguy hiểm. Đối với hắn bây giờ mạng sống tuy không quan trọng nhưng vừa có chút tin tức về nàng mà để bản thân vào chỗ chết như vậy rất không tốt. Hắn không muốn lần cuối gặp nàng trong tình trạng hấp hối đâu.

Như vậy bây giờ hắn phải dưỡng thương chi tốt để còn đi tìm nàng chứ. Suốt ba năm qua hắn sống mà không có mục tiêu lẫn đích đến. Ngoài việc tìm nàng trong vô vọng. Bây giờ hắn như có thêm động lực để thực hiện công việc dang dở của bản thân. Hắn nhất định phải tìm được nàng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 55: "Chết tiệt!"

Tặng mọi người nhân ngày lễ ☐☐☐Halloween☐☐☐ 31/10/2017.

Long Nhật Hàn bên kia đang hí hửng đi tắm dưỡng thương thật tốt để còn có sức đi tìm nàng, vậy Minh Nguyệt thì sao?

Sau khi tận mắt trông thấy Long Nhật Hàn được thuộc hạ đưa đi thì nàng mới cùng hai người Minh Tuyết trở về cứ điểm của Huyết Sát lâu được đặt cách đó không xa. Trong thời gian ba năm qua thế lực của Huyết Sát lâu trải rộng khắp thiên hạ. Như vậy không thiếu những phân bộ được lập ra ở mỗi nơi để dễ dàng hoạt động.

Tuy vậy nhưng tổng bộ vẫn nằm ở kinh thành Thiên Long quốc. Vì bây giờ trời đã tối không thể trở về tổng bộ nên mấy người đến phân bộ trước.

Về đến nơi, nơi đây là một túp lều rộng lớn tấp nập người ra vào, tuy vậy nhưng cái mát bên ngoài chỉ để che mắt người ngoài và để dăng nghe ngóng tin tức mà thôi. Ba người được tiểu nhị đưa vào một căn phòng rộng lớn bên trong chứa đầy những giá sách không khác nào thư phòng cá. Cẩn thận xoay chiếc lọ hoa bên cạnh tấm bình phong, ngay lập tức một chiếc giá sách được đẩy ra để lộ một thông đạo dẫn xuống dưới.

"Ba vị mời" tên tiểu nhị thủ thế ra động tác mời ba người.

"Được rồi! Không còn chuyện gì nữa người ra ngoài đi." Nàng lạnh giọng phân phó.

"Thuộc hạ xin lui" nói rồi tên tiểu nhị quay lưng đi ra ngoài. Trước khi đi không quên kéo cửa lại cẩn thận.

"Hai đứa vào trong đi" nàng nói với hai người Lãnh Phong.

Sau khi cả ba đã đi vào mật đạo Minh Nguyệt vận nhẹ một hòn đá nhỏ nhỏ ra trên bức tường. Lập tức cách cửa đóng lại, chiếc giá đựng sách quay trở lại vị trí ban đầu như chưa từng bị thay đổi. Căn phòng lại yên tĩnh như trước với những cuốn sách xếp ngay ngắn trên kệ.

Ba người bước xuống đến đâu là những cây nến dọc đường được thấp sáng tới đó. Không lâu sau xuất hiện trước mặt ba người là những dãy hành lang rộng rãi, ở giữa là một cánh cửa đóng kín, bên trên có khắc một hình trăng máu màu đỏ nổi bật. Đứng trước cửa là bốn người vận đồ đen che toàn thân chỉ lộ ra đôi mắt. Trên người họ toả ra hơi thở chết chóc khiến người khác không dám lại gần. Xung quanh cũng không thiếu những đội đi tuần đề phòng có kẻ đột nhập.

Khi thấy ba người Minh Nguyệt đi đến cả bốn người không chút do dự quỳ xuống hành lễ "lâu chủ!". Vì trên đường cuống đây cả ba người đều đã đeo lên mặt nạ đại biểu thân phận của mình, cho nên bốn người canh giữ dễ nhận ra thân phận của họ. Với lại quanh thân Minh Nguyệt luôn toả ra lãnh khí đậm đặc không thể nhầm lẫn.

"Miễn lễ. Mọi người cứ tiếp tục công việc đi" Lãnh Phong lên tiếng. Nói rồi cả ba người đẩy cửa bước vào trong, bốn người kia cũng đứng lên nghiêm chỉnh như ban đầu. Bây giờ họ lại không khác nào những pho tượng hình người.

Bên trong là một căn phòng rộng rãi với màu đen chủ đạo. Diện tích của nó có thể chứa được cả mấy trăm người. Phía trên cao là một chiếc ghế với hình mặt trăng chạm nổi phía sau. Nơi chỉ có lâu chủ hoặc phó lâu chủ Huyết Sát lâu mới được phép ngồi.

"Hai đứa! Lại đây ta có chuyện cần nói" Minh Nguyệt lên tiếng gọi hai người Lãnh Phong, Minh Tuyết. Nói rồi nàng bước đến cánh cửa nhỏ phía sau chiếc ghế. Ấn nhẹ viên đá lồi ra bên cạnh, cánh cửa cứ như vậy được mở ra. Bên trong là một căn phòng đầy đủ tiện nghi. Bàn ghế, giấy bút còn có một chiếc giường nằm ở góc phòng. Trông nó không khác nào một ngôi nhà thu nhỏ với đầy đủ tiện nghi. Đây là chỗ ở của nàng, mỗi một phân bộ đều sẽ có một căn phòng như vậy cho nàng nghỉ ngơi và làm việc. Không có lệnh của nàng không bắt kí ai được phép vào.

Bước đến chiếc bàn nhỏ nàng ngồi xuống, hai người kia thấy vậy cũng ngồi xuống theo.

"Hai đứa còn nhớ ta bảo hai đứa lên núi Thất Phong để làm gì không?" Nàng hỏi.

"Tất nhiên là nhớ rồi." Lãnh Phong đáp.

"Tốt lắm! Hai người bây giờ đã hoàn thành điều ta muốn. Cho nên Lãnh Phong theo như trước đây ta nói đệ sẽ thay ta quản lý Phụng gia. Sau này khi phụ thân giao lại chức gia chủ đệ sẽ là gia chủ đời sau."

"Vâng! Đệ đã rõ, nhất định không làm ti thất vọng." Lãnh Phong đáp lại với giọng chắc chắn.

"Được! Bây giờ ta sẽ giao lại lệnh bài thân phận cho đệ. Hãy thực hiện đúng nghĩa vụ của mình. Được chứ?" Nói rồi Minh Nguyệt lấy ra lệnh bài giao cho Lãnh Phong. Thế nhưng bất ngờ thay, tấm lệnh bài thế nhưng không cánh mà bay.

"Chết tiệt!" Minh Nguyệt không nhịn được mà văng tục một câu.

"Sao vậy tí? Không tìm thấy ư?"

"Ừ! Chắc là ban nãy làm rơi trên người Long Nhật Hàn rồi. Chắc tại ta không cẩn thận khi lấy thuốc ta pha chế không cẩn thận đánh rơi trên người hắn rồi. Không sao đợi khi nào có cơ hội ta sẽ lấy lại đưa cho đệ. Bây giờ đệ vẫn sẽ là thiếu chủ Phụng gia." Minh Nguyệt giải thích.

"Không còn sớm nữa. Hai đứa về phòng đi. Bên cạnh phòng ta không xa còn hai căn phòng hai đứa mỗi người một phòng. Nghỉ ngơi đi"

"Vậy bọn muội đi đây, tí tí cũng nghỉ sớm đi" Minh Tuyết nói rồi kéo Lãnh Phong rời khỏi phòng nàng.

Ngồi đó nàng không khỏi thở dài. Đã cố tình tránh không cho hắn biết sự xuất hiện của nàng, ấy vậy bây giờ lại đánh rơi tấm lệnh bài ấy chỗ hắn. Như vậy khi nhìn thấy tấm lệnh bài ấy chắc chắn hắn sẽ đoán ra người cứu hắn là nàng. Như vậy bao nhiêu công che dấu của nàng đều vô ích rồi.

Đành vậy thôi chứ biết làm thế nào. Thôi thì đến đâu khác đến, nàng đã không muốn gặp, hắn có mà tìm mãi mãi cũng chẳng thấy. Đợi khi có cơ hội tìm cách lấy lại tấm lệnh bài là được.

Thôi không suy nghĩ cái vấn đề rắc rối này nữa, nàng quyết định đi tắm rửa rồi nghỉ ngơi cho thật thoải mái. Cứ đến đâu hay đến đó vậy. Nàng lười phải quản mấy truyện này lắm.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 56: Ra biên quan!

Thời gian trôi đi, thoáng cái đã qua một tuần kể từ hôm hắn bị thương. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi ấy vết thương trên người hắn đã lành được đôi chút. Nhìn chung là khá ổn, không nghiêm trọng như trước nữa.

Vì để tiện cho việc chữa trị vết thương Long Nhật Hàn đã trở về Hàn vương phủ. Để bảo đảm an toàn tứ đại hộ pháp của Dạ Âm các đều theo về cùng. Họ giả làm hộ vệ trong phủ để tiện đề phòng.

Khi bọn họ đang ngồi trong phòng bàn bạc công việc, bỗng nhiên thị vệ bên ngoài hét hải chạy đến báo: "Vương gia có chuyện không may rồi."

"Việc gì mà khẩn trương như vậy?" Hắn rời mắt khỏi mấy tấm bản đồ. Ngược lên nhìn tên thị vệ. Ánh mắt tối tăm đầy nguy hiểm, nét mặt lạnh lùng không đổi.

"Vương gia! Có tin báo từ biên quan, có quân phản loạn. Vũ vương chống đỡ không được, gửi lệnh khẩn trở về xin thêm binh lực." Tên thị vệ báo lại.

"Ồ! Quân phản loạn như thế nào mà làm cho Vũ vương phải xin thêm quân vậy." Hắn tuy nói vậy nhưng lại không chút biểu hiện gì gọi là ngạc nhiên cả. Nét mặt vẫn bình tĩnh như thế hắn đã đoán trước việc xảy ra vậy.

"Vương gia! Hoàng thượng không an tâm cho người khác đi cho nên đã hạ chỉ người đích thân đi dẹp loạn. Tất cả đã chuẩn bị đầy đủ, bây giờ chỉ cần người nữa là có thể xuất phát."

"Được rồi. Ngươi ra ngoài đi, ta sẽ lo việc còn lại."

"Thuộc hạ xin lui"



"Gia! Vết thương của người chưa lành hẳn. Nếu bây giờ người đi sẽ rất nguy hiểm. Với lại cái tên Vũ vương gì đó có mầu đồ bất chính. Lần trước hấn đã cho người hành thích gia còn gì? Thuộc hạ thấy vẫn không nên đi thì hơn." Thanh Long ngồi bên cạnh cẩn thận nhắc nhở.

"Phải đi chứ! Ta muốn xem lão cáo già kia sẽ làm trò gì. Đây là một cơ hội tốt để lột đi tấm mặt nạ của lão làm sao có thể bỏ qua được chứ." Hấn nói mà ánh mắt hiện lên vẻ chết chóc.

-Nhưng mà gia!....

"Được rồi không nói nhiều. Bạch Hồ sẽ đi cùng ta chuyến này, các người ở lại kinh thành bảo vệ hoàng huynh ta. Nếu ta đi lão già đó chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy đâu. Hấn sẽ nghĩ mọi cách để ngồi được lên chiếc long ý trên cao kia." Long Nhật Hấn phân tích cho họ hiểu.

-Các người ra ngoài đi.

"Chúng thuộc hạ cáo lui". Nói rồi cả bốn người đứng dậy đi ra ngoài, trước khi đi còn không quên khép cửa lại.

Sau khi mấy người rời đi, hấn bước đến lấy bộ y phục khác thay vào, tắm lệnh bài mà hấn vô tình có được từ lần đó đến giờ vẫn luôn mang bên mình. Nó là vật duy nhất để hấn nhớ đến nàng, là động lực để hấn bước tiếp, hấn phải cho nàng thấy...

Vẫn là màu đen huyền bí quen thuộc với sự bí ẩn và đầy nguy hiểm. Mái tóc được búi lên gọn gàng với một cây trâm ngọc đơn giản. Kèm theo đó hấn còn mang theo một cuốn bọc gì đó màu đen nhìn khá giống với hình dáng một thanh kiếm.

Và đó không gì khác chính là thanh Phá Nhật kiếm, lần này đi không biết có bao nhiêu khó khăn, nguy hiểm. Tuy biết đây là một cái bẫy nhưng hấn vẫn quyết tâm phải đi. Cái tên Vũ vương đó lòng tham không đáy, âm mưu quỷ kế chắc chắn đã bày sẵn thiên la địa võng đợi hấn mắc phải rồi. Để đảm bảo an toàn hấn phải mang theo Phá Nhật kiếm phòng thân. Hấn phải sống trở về để gặp nàng, hấn phải chính miệng nói xin lỗi với nàng.

Vừa ra đến cửa phủ đã có sẵn hàng vạn binh mã chờ. Chỉ cần hấn hạ lệnh là lập tức xuất phát.

Nhảy lên lưng một con hắc mã đứng đầu hàng, ghi chặt dây cương. Con ngựa hí lên một tiếng. Trông hấn bây giờ thật oai phong, không hổ danh là chiến thần. Bộ hắc y trên người cùng với màu con ngựa quả là sự kết hợp hoàn hảo.

Dật dây cương, hấn lên tiếng ban xuống hiệu lệnh: "xuất phát". Ngay lập tức cả vạn quân sĩ dờ cao binh khí, dương lên quân kì xuất phát về phía biên cương xa xôi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

## Chương 57: Trần Ngạo

Cùng lúc đó tại Trần phủ, nhà của thượng thư Trần Văn. Cũng chính là nhà của Trần Ngạo.( bạn nào k nhớ Trần Ngạo là ai có thể xem lại chương 33)

"Lão gia....lão gia.... gia có chuyện không hay rồi..." Một tên gia nô hốt hải chạy vào báo.

- Chuyện gì mà vội vàng như vậy, không thấy ta đang đánh cờ sao. Trần thượng thư ngồi ghé chủ vị bên cạnh là Trần phu nhân. Cả hai đang đánh cờ. Ông nhàn nhạt lên tiếng, giọng nói đầy vẻ không vui vì tên gia nô làm phiền.

"Lão gia bên ngoài có một đám người áo đen đến tìm. Nói muốn gặp lão gia, đi cùng họ còn có...." Chưa kịp nói hết câu tên gia nô bị cắt lời.

"Thượng thư đại nhân, thật nhàn hạ quá đi chứ. Nhìn tâm trạng của ông chắc đang rất vui nhì.." Từ bên ngoài một đoàn người mặc áo đen tiến vào. Đi đầu họ không ai khác chính là Lãnh Phong, giờ đang trong vai trò là phó lâu chủ Huyết Sát lâu. Bên cạnh còn có Trần Ngạo. Người vừa lên tiếng chính là hấn. Trên mặt hai người vẫn đeo mặt nạ.

Tiến vào đại sảnh hai người rất tự nhiên ngồi xuống mà không cần sự cho phép của chủ nhà. Những người đi theo rất có trật tự mà đứng sang đàng sau hai người.

"Xin hỏi các hạ là ai. Đến tìm Trần mỗ có việc gì." Trần thượng thư ngồi đó thấy họ không khỏi nhũn mảy. Ông không quen những người này. Sao lại đến tìm ông, lại còn không biết phép tắc gì chứ.

"À! Hôm nay chúng ta đến chỉ để chào hỏi ngài một chút..... Sau đó lấy lại thứ vốn nên thuộc về huynh đệ của ta thôi. Sau khi lấy được thứ cần lấy chúng ta sẽ đi"-Lãnh Phong ngồi đó lên tiếng. Hôm nay bọn họ đến đây để đòi lại công bằng cho Trần Ngạo.

"Không biết vị huynh đệ của các hạ là ai? Đã để quên thứ gì tại nhà của Trần mỗ."

"Vị huynh đệ này của ta Trần thượng thư đây cũng quen biết đấy, rất quen là khác. Còn về quên thứ gì thì phải hỏi Trần thượng thư ngài đây rồi. Không



phải ngài là người biết rõ nhất hẳn quên thứ gì sao?" Lãnh Phong nói lấp lửng khiến ai ngồi đây cũng tò mò, không biết là thứ gì.

"Mấy người các ngươi thật là vô lễ. Dám ăn nói xúc sục như vậy đối với mệnh quan triều đình. Là đáng tội chết có biết không.." Trần phu nhân ngồi bên cạnh lên tiếng, giọng nói "chua loét" không coi ai ra gì. Trông đáng người là một mỹ phụ xinh đẹp nhưng lời nói ra lại không dễ nghe chút nào.

- Trần phu nhân bà đừng vội chứ. Cứ từ từ rồi sẽ biết thôi mà. Lãnh Phong nhếch nhếch cười nửa miệng đầy chế diễu. "Quả là loại đàn bà nào tàn" hẳn nghĩ.

"Xin các hạ thứ lỗi. Phu nhân nhà ta không suy nghĩ mong các hạ đừng để ý" Trần thượng thư thấy phu nhân nói vậy liền lên tiếng hoà giải. Những người này nhìn qua đã biết không phải nhân vật tầm thường. Nếu không cẩn thận đắc tội họ thì không có ích lợi gì cả.

- Lão gia... ông... Lời nói chưa kịp ra đã bị cái trợn mắt của ông khiến cho nuốt lại vào bụng.

"Hôm nay chúng ta đến đây chỉ để lấy lại đồ đã mất. Vậy nên xin thượng thư ông hãy trả lại..." Lãnh Phong bắt đầu mất kiên nhẫn. Đùa giỡn lâu như vậy chắc là được rồi. Hẳn không muốn mất thời gian thêm nữa.

"Không biết các hạ cần lấy thứ gì tại Trần phủ này".

"Đền đòi lại một cái công đạo..." Ngay lập tức hai người đang ngồi yên ổn trên ghế lập tức đứng dậy.

"Công đạo!..."

"Đúng vậy. Lấy lại công đạo cho huynh đệ của ta, Trần Ngạo. Tất cả những gì các người nợ hẳn cũng nên trả lại rồi."

- Trần Ngạo... Các người quan hệ như thế nào với tên nghịch tử đó. Hẳn chết lâu rồi... Trần thượng thư khi nghe đến cái tên Trần Ngạo không khỏi hốt hoảng.

"Vậy thì làm ông thất vọng rồi thượng thư đại nhân. Nhờ phúc của ngài mà Trần Ngạo này vẫn còn sống đến ngày hôm nay. Hôm nay Trần Ngạo này trở về để đòi lại món nợ mà các người nợ ta. "- Nói rồi Trần Ngạo đưa tay lên tháo xuống tấm mặt nạ, nhìn dung mạo ấy có tới năm phần giống Trần Vân. Nhưng lại mang chút gì đó khác lạ, một chút tà mị, phách lối, thâm sâu khó dò.

" Ngươi.... Ngươi.... sao ngươi lại ở đây, chẳng phải năm đó....." Trần thượng thư nói với giọng lắp bắp. Ánh mắt không thể tin được nhìn Trần Ngạo. Đứa con này chính tay ông nuôi lớn, lại chính ông cho người giết nó.

" Năm đó đã cho người giết ta rồi đúng không. Cũng phải nhờ ân huệ đó của ông, ta mới có gày hôm nay." Trần Ngạo nói tiếp lời ông ta đang nói dở dang.

" Vậy ngươi còn quay lại đây làm gì. Tại sao không đi luôn đi"- Trần phu nhân ngồi bên cạnh không khỏi run lên nhưng vẫn mạnh miệng. Nhớ năm đó những chuyện bà ta làm với hai mẫu tử họ, tâm bà không khỏi run lên, khí lạnh chạy dọc sống lưng. "Không phải hẳn quay lại để tìm bà tính sổ đó chứ?"

- Rồi sẽ đến lượt bà thôi. Đừng quên năm đó bà đã làm gì hai mẫu tử chúng ta. Hôm nay ta sẽ cho bà nợ máu trả bằng máu, tề vong linh mẫu thân ta trên trời. Bây giờ thì cố gắng mà hưởng thụ chút thời quý giá con lại đi.

" Bây giờ nên giải quyết chuyện này sao đây hả thượng thư đại nhân?" -Lãnh Phong bên cạnh hạo tâm nhắc nhở bọn họ vào chủ đề chính.

" Trần mỗ hi vọng các hạ không nên xen vào, đây là chuyện gia đình ta." Ông ta bắt đầu lo lắng. Những người này lai lịch không tầm thường, nếu để họ xen vào chuyện này e là không ổn.

"Là chuyện gia đình ông nhưng Trần Ngạo là người của Huyết Sát lâu ta. Tại hạ bắt buộc phải xen vào, đòi lại cho hẳn cái công đạo."

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

## Chương 58: Nam Cung Trúc Thanh

Tại vùng biên cương xa xôi!

Trong một ngôi nhà tranh đơn sơ, mộc mạc nhưng lại yên tĩnh lạ thường. Xung quanh được bao phủ bởi rừng trúc tím đầy thơ mộng. Quả là một nơi thích hợp để nghỉ ngơi, rảnh cho những người muốn tránh xa khỏi thế giới giang hồ đầy mưu mô toan tính....,

"Nào, Thanh nhi! Ti lời ta đến đây có chuyện gì, ta đang bận lắm.." Một giọng nữ lạnh lùng vang lên phá tan sự tĩnh lặng vốn có. Giọng nói ấy vẫn lạnh như vậy, nhưng trong đó có chứa chút quan tâm, kèm theo bất lực...

"Tiểu Nguyệt à! Ta đây là có chuyện muốn nhờ muội giúp nha, chỉ có muội mới giúp được ta thôi. Cả thế gian này chỉ có muội mới đủ khả năng làm việc này thôi à.." Cô gái được gọi là Thanh nhi trả lời.

"Có gì thì nói luôn đi, đừng có vong vo, ta hiểu tính ti quá còn gì, đang yên lành lại dở cái giọng này lên với ta, có chuyện gì thì nói luôn đi.." Vâng! Và chất giọng có một không hai này chính là của chị nữ chính Minh Nguyệt.

"Chỉ có tiểu Nguyệt là hiểu ta nhất thôi.... Ta muốn nhờ muội đi cứu một người, cả thế gian này chỉ có muội mới cứu được hắn, nếu muội không chịu hắn chỉ có nước đi tìm Diêm Vương mà báo danh thôi." Nam Cung Trúc Thanh trả lời.

---

\*Nv:

-Nam Cung Trúc Thanh- một mỹ nhân khuynh quốc không kém Minh Nguyệt. Con gái Nam Cung Trúc Lâm-sư phụ của Long Nhật Hàn. Xét theo vai về chính là sư muội của hắn, hơn Minh Nguyệt 2t. Tuy vậy nhưng tính tình rất giống trẻ con, là ti muội kết nghĩa với nàng, một lần được nàng cứu giúp nên lúc nào cũng lẻo đẻo theo sau, cuối cùng mất nhầm mất mớ Minh Nguyệt kết nghĩa với nàng ấy để cắt đuôi.

-Nam Cung Trúc Lâm- sư phụ Long Nhật Hàn, một tuyệt thế cao nhân văn võ xong toàn. Là hậu nhân cuối cùng của gia tộc Nam Cung từng vang danh thiên hạ. Võ công của hắn chính là nhận được sự chân truyền từ ông, tuy nhiên không một ai biết đến bí mật này. Ngay cả quan hệ sư đồ của hai người cũng là bí mật.

---

"Ô không biết là cao nhân phương nào mà khiến cho Nam Cung tiểu thư đây phải nhọc công như vậy, là ý chung nhân sao?" Minh Nguyệt hỏi với giọng bông đùa.

"Muội nói linh tinh gì vậy. Ý chung nhân gì chứ, huynh ấy là sư huynh ta. Với lại trong lòng ta đã có người khác rồi...." Trúc Thanh lập tức phản bác.

Rất không may là nàng ấy đã oanh liệt rơi vào hố mà Minh Nguyệt đào ra chờ con thỏ ngọc nào đó tự nhảy vào. Sau khi ý thức được mình vừa lỡ lời thì đã không còn kịp nữa rồi.

"A ha! Mau thành thật khai báo, người trong lòng ti là ai nào, sao từ trước đến giờ không chịu tiết lộ chút thông tin gì vậy. Là vị công tử nào lọt vào mắt xanh của Nam Cung tiểu thư xinh đẹp...." Quả là không bình thường, nàng ấy vậy mà có ý trung nhân, không biết đã bao công tử, đại hiệp có tiếng đến cầu thân mà không được. Nếu để lão già Trúc Lâm kia biết được chắc chắn sẽ cười đến đánh rơi hàm, chòm râu ngúng nguẩy mất.

"Nào có đâu, muội nghe nhầm đó...." Trúc Thanh mặt đỏ như trái cà chua.

"Được rồi! Không đùa tí nữa. Ban nãy ti nói là muốn nhờ ta giúp cứu người. Mà còn là sư huynh của ti là sao? Lão già Trúc Lâm không có nhận đồ đệ mà. Ti lấy đâu ra sư huynh kia chứ." Minh Nguyệt nói luôn thắc mắc trong lòng mình. Về mặt bông đùa lập tức biến mất

"À, huynh ấy là đệ tử chân truyền duy nhất của phụ thân, vì không muốn người ngoài để ý nên giấu không nói. Hiện giờ huynh ấy gặp nguy hiểm, tính mạng bị đe dọa nên ta mới nhờ muội giúp." Ngay lập tức Trúc Thanh lấy lại danh vẻ, nét mặt ngại ngần ban nãy bỗng biến mất, thay vào đó là sự lo lắng khẩn trương. Hiện giờ phụ thân nàng không có ở đây, tính mạng sư huynh đang gặp nguy hiểm, nàng không biết tìm ai giúp huynh ấy. Với lại cả thế gian không có mấy người đủ khả năng, có lẽ chỉ Minh Nguyệt mới giúp được. Vì vậy nàng mới tìm Minh Nguyệt nhờ.

"Ồ! Là đồ đệ của lão đầu hã, hắn ta bị làm sao mà tính mạng nguy hiểm." Biết là sự việc quan trọng nên nàng hỏi luôn. Nếu hắn ta là đồ đệ duy nhất của lão đầu đó, vậy thì phải cứu rồi. Nếu để hắn chết như vậy thì nàng thật cảm thấy có lỗi nha. Trúc Lâm lão đầu đã lớn tuổi chỉ có một nữ nhi và tên đồ đệ này thôi.

"Huynh ấy trúng phải kịch độc, do bất cẩn bị ám toán nên độc phát. Hình như lần này nghiêm trọng hơn những lần trước, hiện giờ tính mạng khó giữ." Biết là mình không thể chậm trễ nữa. Trúc Thanh lập tức kéo Minh Nguyệt đi luôn.

"Áy! Kéo ta đi đâu vậy.... Cứ từ từ đã nào. Hiện giờ hắn đang ở đâu." Bất ngờ Minh Nguyệt liền bị lôi đi.

"Ta đã làm mất rất nhiều thời gian rồi, không thể chậm trễ thêm nữa. Bây giờ chúng ta đi cứu huynh ấy, nếu muộn là không kịp đâu. Trên đường ta sẽ kể muội nghe kĩ mọi việc." Nói rồi kéo Minh Nguyệt đi luôn.

Chỉ đáng thương cho Minh Nguyệt. Đang yên lành thì bị Trúc Thanh kéo về đây. Giờ lại bị kéo đi, trong khi nàng chẳng biết mình bị lôi đi đâu nữa là.

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://wWw.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

□□□□Hê nô các nàng, ta đã trở lại sau 30 ngày lặn mất hút.... Ch 60 cho phép ta tặng Đào Loli and Phụng□□□□

Rất nhanh hai người các nàng đã đến được nơi cần đến.... Và nơi đó không đâu khác chính là doanh trại của binh lính Thiên Long đóng tại biên quan.

Bây giờ hai người đã đứng trước cổng trại...

- Thanh nhi tỷ giải thích cho ta ngay và luôn... chuyện này là sao? Tại sao lại đến doanh trại làm gì? Bỗng nhiên Minh Nguyệt dừng lại cước bộ hỏi.

- Ừ thì người ta cần muối cứu ở đây mà! Không đến đây thì đến đâu chứ? Nàng ấy trả lời tình queo mà không hề biết núi lửa sắp phun trào...

"Kẻ đó chính là Hàn vương của Thiên Long- Long Nhật Hàn đúng không?"

-Đúng vậy a! Chính là huynh ấy, sao... muối biết huynh ấy sao?

"NAM CUNG TRÚC THANH.... sao tỷ không nói sớm người cần cứu là cái tên thói tha Long Nhật Hàn đó hử...mmm " Minh Nguyệt rít tên nàng ấy qua từng kẽ răng... Nàng đã cảm thấy nghi ngại từ khi nàng ấy miêu tả tình trạng của tên đó rồi mà - rất giống với lần nàng vô tình cứu hẩn ở chân núi Thất Phong lần đó. Bây giờ nhận được câu trả lời từ nàng ấy đã giải đáp được thắc mắc của nàng.

- Ừ thì... thì... thì tại ta không muốn tiết lộ thân phận của huynh ấy sớm thôi mà.... Muối đừng giận nha... nha.... nha.. Minh Nguyệt yêu dấu.... Kèm theo đó là hành động nháy nháy mắt. Đã rất lâu rồi nàng ấy không bị Minh Nguyệt hét lên như vậy, điều đó chứng tỏ giờ muối ấy đang rất tức giận. Vậy nên cách duy nhất chính là bày ra bộ dạng "giả nai" này để nhận chút sự thương cảm, tránh bị "phát hoả" thôi.

" Vô ích thôi... chiêu đó của tỷ trong trường hợp này không có tác dụng với ta. Ai ta cũng có thể suy nghĩ việc nên cứu hay không nhưng riêng cái tên Hàn vương đó thì không có cửa đâu, cửa sổ cũng không. Cho nên tỷ hãy tìm người khác y thuật cao minh mà cứu hẩn... Ok." Nói xong chưa kịp để ai đó ú ớ thêm câu nào nàng đã quay lưng rồi đi. Nàng không muốn gặp mặt người mình không muốn gặp.

Vị Nam Cung tiểu thư nhà ta thì đứng tròn chân tại chỗ chưa kịp tiêu hoá hết những gì Minh Nguyệt nói... Sau khi phản ứng lại thì nàng đã quay lưng bỏ đi liền vội vang đuổi theo...

" VƯƠNG. PHI..... xin dừng bước"

Đang đi thì Minh Nguyệt chợt khựng người lại vì tiếng gọi này, đã ba năm rồi chưa từng có ai dám gọi nàng như vậy, nếu hôm nay không nghe lại lần nữa có khi nàng cũng quên luôn không tưởng.

Ở phía xa Bạch Hồ lập tức chạy tới với tốc độ bình sinh... đáng người đó, cách cư xử đó khí chất đó chỉ xuất hiện trên người vương phi thôi chứ còn ai. Hẩn cùng Gia đã tìm kiếm mất bao lâu nhưng lại không thấy, không ngờ hôm nay lại vô tình gặp được trong hoàn cảnh này... Éo le thay Gia hẩn bây giờ..... haizzz.

Bằng với tốc độ tí năm ánh sáng Bạch Hồ đã đứng trước mặt nàng trong cái chớp mắt thần thánh....

" Vương phi! quả thật là người. Người có biết Gia tìm người lâu lắm không.... " Bạch Hồ xúc động chỉ còn thiếu nước bế tung nàng lên rồi hô "vạn tuế" thôi a.

" Người gọi nhầm rồi, ta bây giờ đã không còn là Hàn vương phi nữa rồi, cho nên hãy xưng hô sao cho đúng."

- Vương phi người đừng như vậy, từ khi người bỏ đi vương gia đã rất đau khổ, ngay cả trong mơ cũng gọi tên người,,, xin hãy cho ngài ấy cơ hội. Hiện giờ tình trạng của vương gia không biết có qua nỗi kiếp nạn lần này hay không, thuộc hạ cầu xin người hãy cứu gia đi, trong thiên hạ này cũng chỉ có người mới cứu được thôi... lần trước khi gia phát độc gặp nguy hiểm ở chân núi Thất Phong chính người đã ra tay cứu nguy còn gì. Chỉ lần này nữa thôi, cầu cun người hãy cứu vương gia" Ngay sau đó "bụp" một tiếng, Bạch Hồ vậy mà quỳ xuống cầu xin nàng đi cứu hẩn. Một trong tứ đại hộ pháp của Dạ Âm các vậy mà quỳ xuống trước mặt nàng, từ trước đến nay ngoài chủ tử của mình Bạch Hồ hẩn chưa từng quỳ gối trước bất cứ ai, hôm nay phá lệ quỳ xuống chỉ xin nàng ra tay cứu chủ tử.

-Người đang làm gì vậy, tại sao lại quỳ ta, chúng ta có quen biết hay sao? Chuyện không liên quan đến ta, vậy nên người làm gì cũng đều vô ích thôi, ta và hẩn đã kết thúc lâu rồi. Từ ba năm trước khi ta rời khỏi Hàn vương phủ của hẩn thì đã cắt đứt tất cả rồi. Hẩn sống hay chết không hề liên quan gì đến ta.

" Vương phi.... thuộc hạ cầu người, hãy cứu vương gia, Vương phi..."

Trúc Thanh đứng bên cạnh nghe cuộc đối thoại của hai người mà khuôn mặt dần thối ra. Nàng không hiểu gì hết à nha, sao hộ vệ bên người sư huynh lại gọi muối ấy là vương phi????

Sau khi liên kết tất cả sự việc lại với nhau, bằng trí thông minh thương thừa vốn có của mình, chất xám dùng hết không còn một mống thì Nam Cung tiểu thư cuối cùng đã rút ra một kết luận mà ai cũng đã biết... đó là " Minh Nguyệt và Long Nhật Hàn có...."gian tình"....."

# liệu rằng Minh Nguyệt sẽ quyết định ntn, có nên cứu hay k cứu Long Nhật Hàn???? Cánh cửa trái tim nàng liệu có thể mở ra lần nữa

Bạn đang đọc truyện *Vương Phi Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại [www.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

